Patricia McCormick

VÂNDUTĂ LA 13 ANI

Patricia McCormick este jurnalistă şi scriitoare americană, de două ori finalistă a National Book Award. Colaborează frecvent cu reviste precum *The New York Times*, *Ladies Home Journal*, *Reader*'s *Digest*. Cărţile sale sunt bazate pe interviuri şi muncă de cercetare. A publicat, între altele, volumele *Cut* (2000), *Sold* (2006), *Never Fall Down* (2012), *The Plot to Kill Hitler* (2016). A lucrat împreună cu Malala Yousafzai, adolescenta din Pakistan împuşcată de talibani pentru că li s-a împotrivit, luptând pentru drepturile ei la educaţie, iar volumul rezultat, *Eu sunt Malala*, a apărut în 2013, fiind tradus în mai multe limbi.

Ediţia pentru tineri a volumului *Eu sunt Malala* a apărut la Youngart în 2015.

Patricia McCormick
VÂNDUTĂ LA 13 ANI
Traducere din limba engleză de Ioana Filat
youngart
Redactor: Cristina Ştefan
Tehnoredactor: Monica Manolache Corector: Theodor Zamfir
Copertă: Anna Grozava
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
McCORMICK, PATRICIA
Vândută la 13 ani / Patricia McCormick;
trad. din lb. engleză de Ioana Filat. – Bucureşti: Youngart, 2018
ISBN 978 – 606 – 8811 – 56 – 7
I. Filat, Ioana (trad.)
821.111
Patricia McCormick
Sold
Copyright © 22006 by Patricia McCormick
e youi Qari, 2018, pentru prezenta ediţie youngar este un imprint al Grupului Editorial Art

Lui Paul

Acoperişul de tablă

Când vin ploile o să ne trezim fără acoperiş deasupra capului, spune Ama.

Mama s-a suit pe o scară de lemn şi studiază acoperişul de stuf, iar eu îi întind de jos rufele, să le pună la uscat în soarele de după-amiază. Pe cer nu-i nici scamă de nor. Nu se anunţă nicio ploaie, cât de mică, în săptămânile următoare.

Însă n-are rost să-i zic Amei. Se uită la orezăriile care coboară ca nişte trepte coasta muntelui, până jos în sat, de unde-i fac răutăcios cu ochiul acoperişurile de tablă ale vecinilor.

Acoperişul de tablă arată că tatăl familiei nu toacă banii pentru proprietar jucând cărţi la ceainărie. Acoperişul de tablă arată că fiul familiei lucrează la cărămidăria de la oraş. Acoperişul de tablă arată că focul o să ardă mai departe şi pruncul o să fie sănătos când vin ploile.

— Lasă-mă să merg la oraş, zic. Pot să mă tocmesc şi eu la nişte bogătani, ca Gita, şi să vă trimit ce câştig.

Ama mă mângâie pe obraz, cu mâna ei muncită şi aspră ca limba de ieduţ abia flatat.

— Lakshmi, fata mea, îmi zice. Tu trebuie să-ţi vezi de şcoală, nu te lua după taică-tău vitreg.

De la o vreme, îmi vine să-i zic, tatăl vitreg se uită la mine ca la stratul de castraveţi pe care i-am sădit în faţa căscioarei. Îşi tot mijeşte ochii scuturând scrumul ţigării pe jos.

— Să te văd ce bani frumoşi scoţi pe ei, îmi zice.

El vede numai ţigări, bere de orez, o vestă nou-nouţă.

Eu văd un acoperiş de tablă.

Înainte să plece Gita

Desenam pătrate în praful de pe drumul de pământ dintre căscioare şi ne jucam de-a ţopăita-ntr-un picior. Ne treceam de o sută de ori pieptănul prin păr, închipuindu-ne cum o să-i cheme pe fiii şi fiicele noastre. Ne ţineam de nas de câte ori trecea nevasta mai-marelui, amintindu-ne cum

trăsese un vânt la izvorul satului, tocmai când o lua în faţă.

La şcoală, când spuneam o poezie, frecam pentru noroc crestătura zimţată din bancă. La orezărie ne băteam cu noroi, cum stăteam aplecate de spate toată după-amiaza, iar când Gita a nimerit-o din greşeală în ceafa pe sora ei mai mare, cea cu nasul pe sus, ne-am prăpădit de râs.

Iar toamna, când coborau turmele de capre de pe păşunile Himalayei, îl pândeam din stuf pe Krishna, băiatul cu ochi somnoroşi, de pisică, cu care m-au logodit.

Acum, că Gita s-a tocmit la o bogătană de la oraş, ai ei s-au ales cu un soare mititel, atârnat de sârmă în mijlocul tavanului, mama ei, cu un nou set de tigăi, tatăl ei, cu o pereche nouă de ochelari, sora mai mare, cu o rochie de mireasă brodată, iar frăţiorul, cu bani de şcoală.

În casa Gitei, noaptea e lumină ca ziua. Însă fără prietena mea, eu mă simt de parc-ar fi noapte şi când arde soarele în tării.

Noua elevă

De cu dimineaţă, cât îmi văd de treburi – cât strecor orezul în apă, macin mirodeniile şi mătur curtea –, Tali se tot ţine după mine.

— Ce căpriţă prostuţă, spune Ama. Crede că eşti mama ei.

Tali îşi vâră căpşorul în căuşul palmei mele şi behăie aprobator. Şi aşa încep s-o învăţ tot ce ştiu.

Şterg podeaua tare, de chirpici, cu o cârpă muiată în apă cu bălegar şi o lămuresc:

— Aşa, în colibă o să fie răcoare şi duhurile rele o să ne ocolească.

Îi arăt cum leg un ulcior cu apă de coşul din spate, cu grijă să nu vărs niciun strop când urc coasta pieptiş de la izvorul din sat. Iar când mă spăl pe dinţi cu o rămurică de *neem*\ Tali face şi ea ca mine, ronţăindu-şi crenguţa cu un aer solemn, de călugăr.

Când trebuie să merg la şcoală, îi clădesc un pătuţ din fân la soare, pe prispă. O sărut între urechi, zicându-i

că mă întorc la prânz.

Ea îşi îndeasă boticul umed în buzunarul rochiţei mele, căutând vreo grăunţă uitată, după care se aşază, numai pielea şi osul cum e, şi se culcuşește în fân ca să doarmă.

1 Arbore folosit în scopuri terapeutice îndeosebi în zonele rurale ale Indiei (n.r.).

— Ce dobitoc ciudat, zice Ama. Se crede om.

Cred că aşa şi e, căci săptămâna trecută, cum stăteam în clasă, i-am auzit clinchetul tălăngii, iar când m-am uitat am văzut-o pe căpriţa mea bălţată dând târcoale prin curtea şcolii şi mugind disperată.

Când m-a zărit în sfârşit pe fereastră, a behăit tare jignită că o lăsasem baltă. A venit întins, s-a ridicat pe copitele din spate la fereastră şi a cercetat curioasă sala de clasă, cât îşi termina învăţătoarea lecţia.

După ore, când urcam dealul spre casă, Tali a luat-o tropăind în faţă, cu ciotul ei de codiţă pe sus.

— Săptămâna următoare o să învăţăm să scriem mai bine, i-am promis eu.

Ceva frumos

Dimineaţa, Ama se apleacă să aţâţe focul din bucătărie şi să-mi împletească părul înainte să plec la şcoală. Cât e ziua de mare, urcă şi coboară muntele cărând în spate un coş greu, legat cu o frânghie petrecută peste frunte, cocoşându-se sub povară.

Iar seara îi serveşte tatii cina, îngenuncheată la picioarele lui.

Ama, şi când se apucă să cerceteze cerul de nori de ploaie, tot încovoiată de spate stă.

Oamenii de pe muntele nostru, care stau în căscioarele de chirpici roşcat îngrămădite pe coastă, se închină zeiţei care trăieşte în vârful ascuţit ca o coadă de rândunică, înalţă rugi zeiţei cu frunte încruntată şi nobilă, cu piept bogat şi generos, care-şi răsfrânge larg poalele de nea deasupra noastră.

E o fiinţă frumoasă, puternică şi măreaţă.

Însă *ama* mea, cu pletele ei negre ca pana corbului, împletite în cosiţe împănate cu cârpe şi mărgele roşii, cu pielea ei ca scorţişoara şi cu cercei de aur clinchetindu-i vesel la urechi, mie mi se pare mai presus în farmec decât zeiţa.

Iar spinarea ei zveltă, în care ne cară toate grijile şi speranţele, e şi mai frumoasă de-atât.

De ce e fiica altfel decât fiul

Tatăl meu vitreg are braţul veştejit şi neputincios. Şi l-a rupt când era mic şi n-au avut bani de doctor, iar în lunile ploioase bietul său mădular strâmb îl tot chinuie în dureri şi mare ruşine.

Cei mai mulţi bărbaţi de-o vârstă cu el pleacă cu lunile din sat, muncesc prin fabrici sau pe şantiere, departe, însă cine se încumetă să tocmească un bărbat cu o mână beteagă, spune el. Aşa că zi de zi îşi dă părul cu pomadă, îşi pune vesta şi ceasul la mână, deşi acesta de mult nu mai arată ora, şi urcă dealul ca să joace cărţi, să discute politică şi să bea ceai cu bătrânii.

Ama spune că avem noroc cu un bărbat în casă. Îmi spune să-l cinstesc, să-l ridic în slăvi, să-l respect şi să-i aduc mulţumiri că ne-a primit să stăm cu el după moartea tatii.

Aşa că fac pe fiica săritoare. Dimineaţa îi duc ceai şi seara îi frec tălpile. Mă fac că nu-l aud cum râde la ceainărie cu bărbaţii, când zic bancul cu „de ce e altceva când ai un fiu decât când ai o fiică de măritat”.

Cică fiul o să-ţi fie fiu toată viaţa. Însă fiica e ca o capră. Cât îţi dă lapte şi unt, e bună la casa omului. Însă când e vremea s-o tai de tocăniţă, doar n-o să plângi după ea.

La poalele Himalayei

În zori, căscioara noastră, cocoţată pe coastă cum se află, e scăldată în razele arzătoare ale soarelui, în timp ce satul din vale rămâne învăluit până în faptul dimineţii în lunga umbră violet a muntelui.

La amiază, câmpurile cărămizii sunt presărate cu

rochiile vesele ale femeilor, roşii cum sunt crăciuniţele care împânzesc cărările bătute de vânturi. Pruncii dorm legănaţi în coşuri împletite şi şopârlele stau la soare lângă vizuinele lor.

Seara, florile galbene de dovleac se închid bete de-atâta lumină, iar iasomia albă ca laptele îşi cască gâtlejurile zvelte ca să soarbă aerul rece de Himalaya.

Noaptea, din vetrele joase se ridică rotocoale de fum, răspândind mireasma a zeci de mâncăruri, iar peste ţinut se lasă bezna.

Doar în nopţile cu lună plină e altfel. În asemenea nopţi, coasta şi valea sunt scăldate într-o lumină albă vrăjită, răspândită de zăpezile veşnice care acoperă piscurile, în asemenea nopţi mă perpelesc în podul unde dorm şi mă întreb cum arată lumea de la poalele muntelui.

Calendarul

La şcoală avem un calendar, în care învăţătoarea noastră tânără, cu chipul rotund ca luna, înseamnă trecerea zilelor cu creionul roşu.

Noi, muntenii, măsurăm timpul după muncile şi durerile femeilor.

În lunile reci, femeile se caţără până hăt sus pe coastele muntelui, ca să găsească lemne de foc. Îşi iau mâncarea de la gură şi le-o dau copiilor, îndurând ghiorţăielile burţilor.

E anotimpul în care femeile îşi îngroapă copiii care mor de friguri.

În lunile secetoase, femeile strâng bălegar în coşuri şi fac din el turte pe care le lasă să se întărească la soare, căci sunt numai bune de pus pe focul din vatră. Îşi leagă copiii cu cârpe la ochi, să-i ferească de praful albiei secate a râului, purtat de vânt.

E anotimpul în care îşi îngroapă copiii care mor de tuse măgărească.

În lunile ploioase, cârpesc pereţii crăpaţi de chirpici ai căscioarelor şi ţin focul mereu aprins, lungind terciul de ieri ca să ajungă şi mâine la cină. Păzesc râul preschimbat

de-acum într-o jivină turbată. Culeg lipitori de pe tălpile copiilor şi le dau să bea ceai ca să nu se aleagă cu vreo pântecărie.

E anotimpul în care îşi îngroapă copiii pe care n-au cum să-i ducă la doctor, pe celălalt mal al râului.

În lunile friguroase, gătesc mâncăruri de sărbători. Fac bere de orez pentru bărbaţi şi-i ascultă cum discută politică, certându-se între ei. Îşi învaţă copiii care au scăpat cu viaţă anul ăsta să facă cerneală pentru şcoală din sucul albastru al nucilor *bhilawa*.

Tot acum e anotimpul în care femeile beau suc albastru de nucă *bhilawa* ca să scape de pruncii din pântece – care altfel s-ar naşte doar ca să moară în anotimpul ce vine.

Un alt calendar

După crestăturile săpate în lada de zestre a Amei, ea are treizeci şi unu de ani, iar eu, treisprezece. Dacă frăţiorul meu o să scape teafăr de sărbători, Ama o să cresteze lada în cinstea lui.

După mine şi înainte de frăţiorul meu s-au mai născut patru prunci. În cinstea lor nu e nicio crestătură în ladă.

Mărturisire

Toţi castraveţii mei au câte un nume al lor.

Îl am pe micuţul Muthi, nume care înseamnă „cât palma” Lui îi dau primul să bea.

Lângă el e Yeti, cel mai mare – l-am numit după monstrul blănos al zăpezilor. Yeti tot creşte şi creşte, încât micuţul Muthi se tupilează de groază după o frunză de lângă el.

Mai sunt Ananta, cel care arată ca şarpele, şi Bajai, bunicuţa cea cocoşată, Vishnu, lucios ca picurii de ploaie, şi Naazma, castravetele cel urât, căruia i-am dat numele nevestei mai-marelui satului.

Apoi mai am unul cu numele găinii, trei cu numele bobocilor, unul căruia i-am zis Gita şi altul, Ganesh, zeul-elefant care te scapă de greutăţi.

Mă port cu ei de parcă ar fi copiii mei.

Însă uneori, când ulciorul se goleşte aproape de tot, mă cam zgârcesc când vine rândul Naazmei.

Prima sângerare

Azi când m-am trezit – chiar înaintea găinilor mi-am dat seama că mi s-a întâmplat ceva.

De zile întregi mi-am tot simţit trupul gata să dea în pârg, dureros şi plăpând, cum nu m-am mai simţit niciodată. Merg la privată să văd ce e, însă ştiu deja: e prima sângerare.

Ama e încântată când îi dau vestea şi mă pregăteşte pentru zilele de singurătate.

— Trebuie să stai ascunsă şapte zile, spune ea. Până nu te purifici, nici la soare n-ai voie să ieşi.

Nici n-a început bine ziua, că Ama mă şi duce în grabă mare în staulul caprelor, unde o să stau singură-singurică toată săptămâna.

— Cu niciun chip să nu ieşi, îmi spune. Dacă trebuie să mergi la privată, acoperă-ţi faţa şi capul cu şalul.

— Diseară, zice ea, după ce iese taică-tău vitreg şi adoarme copilul, o să mă-ntorc. Atunci o să-ţi spun tot ce trebuie să ştii.

Tot ce trebuie să ştiu

Până azi, zice Ama, puteai să baţi coclaurii liberă ca o frunză în vânt.

De-acum, zice ea, trebuie să te porţi cu sfială, să-ţi înclini capul de faţă cu bărbaţii şi să te acoperi cu şalul.

Niciodată să nu te uiţi în ochii unui bărbat.

Niciodată să nu rămâi singură cu un bărbat care nu e rudă cu tine. Şi niciodată să nu te uiţi la dovlecii sau castraveţii care cresc în grădină când sângerezi.

O să putrezească.

După ce te măriţi, zice ea, trebuie să mănânci doar după ce se satură bărbatul tău. Ce rămâne din mâncare e a ta.

Dacă râgâie după masă înseamnă că e mulţumit.

Dacă vine la tine noaptea, trebuie să i te dai, sperând că aşa o să-i naşti un fiu.

Dacă naşti un fiu, dă-i să sugă până împlineşte patru ani.

Dacă naşti o fiică, dă-i să sugă doar un anotimp, ca să-ţi vină iar sângerarea şi să încerci din nou să naşti un fiu.

Dacă bărbatul tău te pune să-l speli pe picioare, trebuie să te supui şi apoi să iei o gură din apa aceea.

O întreb pe Ama de ce.

— De ce, îi zic, trebuie să sufere femeile atâta?

— Aşa ne-a fost dat de când lumea, zice ea.

— Dacă înduri totul, zice ea, se cheamă că ai izbândit.

Tot aştept şi pândesc

Şapte zile şi şapte nopţi zac în bezna din staul, visând la viitor. Îmi vâr nasul în blana lui Tali, trăgând în piept mirosul de iarbă crudă, soare de după-amiază şi pământ de munte şi-mi închipui cum o să trăiesc alături de Krishna.

Ama zice că trebuie să aştept până la anul, să meargă la astrolog ca să aleagă ziua nunţii. Însă dacă ar fi după mine, şi mâine m-aş duce să trăiesc cu el în munţi.

Am putea să mâncăm ierburi de râu şi să bem zăpadă topită, să dormim în lumina de argint a muntelui. Iar într-o bună zi am putea să culcăm pruncul într-o pânză atârnată de o creangă de copac. Copila ar dormi în cântecul de leagăn al caprelor.

Până atunci o să mă mulţumesc să-l pândesc.

L-am văzut când a reuşit să-l întreacă pe cel mai iute băiat din sat. L-am văzut şi când a pus o şopârlă în ceaşca de ceai a învăţătoarei. Eram la fântână când ceilalţi băieţi l-au necăjit când căra apă pentru mama lui. Şi l-am urmărit pe furiş de după prăvălia lui Bajai Sita când a fumat prima oară şi l-a apucat o tuse cu lacrimi.

Krishna se ruşinează când trece pe lângă mine în sat, îşi ţine ochii somnoroşi de pisică în pământ, tot în faţă.

Însă bănuiesc că şi el, la rândul său, mă pândeşte pe mine.

Se anunţă anotimpul secetos

Vântul care suflă dinspre câmpii se numeşte *loc*.

Toată ziua fierbe încins şi neliniştit, împroaşcă cu praf prin aer şi îmi lasă noroi în gură când beau apă.

Şi noaptea plânge, suflând prin peretele crăpat, de parcă l-ar chinui frigurile.

— *Loc*, se tânguie el, să ştie tot ţinutul de el. *Looo…*

Cincizeci de zile fără strop de ploaie

Frunzele castraveţilor sunt maronii pe margini, eu şi Ama trebuie să facem douăzeci de drumuri până la izvorul din sat, aşteptând la coadă ca să luăm apă pentru orezărie.

Tatăl vitreg picoteşte la umbră, doar cu o cârpă înfăşurată peste vintre, e prea cald ca să mai urce să joace cărţi.

Pruncul e în pielea goală.

Până şi şopârlele zac leşinate în arşiţă.

Pe sponci

Azi mai-marele satului a dat de ştire că apa o să se drămuiască de-acum egal la toată lumea.

Seara mă apuc cu Ama să curăţăm oalele doar cu pământ şi cenuşă.

Şaizeci de zile fără strop de ploaie

Plăntuţele de orez sunt maronii, veştede şi colbuite. Vântul le smulge pe cele mai plăpânde din rădăcini şi le azvârle la vale.

Tali se duce cu greu până la albia izvorului şi-şi lasă boticul pe mal, căutând cu limbuţă apa care a dispărut.

Pruncul are o pojghiţă de noroi uscat pe ochi. Plânge fără obidă. Plânge fără lacrimi.

Poate mâine

Azi, la fel ca ieri şi ca alaltăieri, şi ca mai înainte, cerul e ucigător de albastru.

Azi, la fel ca în toate zilele dinainte, apa din orezărie se lasă un pic mai mult, iar plăntuţele îşi pleacă un pic mai mult capetele.

O văd pe Ama închinând o ofrandă din petale de crăiţă, praf roşu de *kumkum* şi câteva boabe preţioase de orez zeiţei sale, rugându-se să plouă. Însă singurii picuri

de apă sunt lacrimile care se preling din ochii Arnei.

Mă duc să şterg iar pruncul pe faţă cu o cârpă umedă. Când Ama trece pe lângă mine, o ating uşor pe poalele rochiei.

— Poate mâine, Ama, îi zic.

Tatăl vitreg se ridică din patul lui pliant.

— Dacă nu plouă cât de curând, îi spune el mamei, o să trebuiască să-ţi vinzi cerceii.

Ieri sau alaltăieri sau mai înainte, Ama ar fi răspuns: „În ruptul capului”. Ar fi zis: „Îi ţin pentru Lakshmi. Sunt zestrea ei”.

Însă azi îşi pleacă fruntea precum plăntuţele de orez şi zice:

— Poate mâine.

Lipseşte ceva

A doua zi dimineaţă, mă trezesc înainte să urce soarele deasupra muntelui şi cobor la izvorul din sat, stârnind vârtejuri mititele de praf cu fiecare pas.

Când mă întorc acasă, văd că patul pliant în care stă tatăl vitreg de obicei e gol – o fi în spate, mă gândesc, la privată. Până să se întoarcă el şi să se pună pe dat porunci în gura mare, mă furişez până la grădiniţa mea, să le dau de băut castraveţilor mei însetaţi. Ridic frunza după care îi place lui Muthi să se pituleze.

Însă nu văd decât o tulpină care pare mirată şi însingurată.

Ananta, şarpele, şi matahala de Yeti au dispărut şi ei, ca toţi ceilalţi.

Mă prind încet-încet, apoi dintr-odată mă luminez: tatăl vitreg s-a dus cu castraveţii la Bajai Sita, negustoreasa bătrână, să-i vândă. Acum înţeleg şi de ce e gol patul pliant. Cel mai probabil, tatăl vitreg a stat toată noaptea la jocuri de noroc şi a pierdut toţi banii la ceainărie.

Îmi dau seama că am dreptate când iese Ama din casă şi îmi evită privirea.

Îmi ia vasul din mână şi udă cu el puţinele fire de

orez care ne-au mai rămas. Ne luăm ulcioarele în spate şi pornim la vale spre izvor, fără să pomenim deloc că lipseşte ceva.

Când a venit ploaia

Mi-a mirosit dinainte a ploaie.

Am simţit că aerul devine greu ca aluatul de *roti* şi am văzut cum se întorc frunzele de eucalipt cu dosul lor argintiu în sus, ca să întâmpine ploaia.

Primii stropi răzleţi au fost înghiţiţi de praf. Apoi au căzut picuri rotunzi, pârguiţi, care au făcut prăpăd unde cădeau.

Ama a ieşit din casă, trăgându-şi şalul pe cap. Apoi, încet-încet, şi-a ridicat de pe frunte pliurile de pânză şi, precum frunzele de eucalipt, şi-a ridicat spre tării chipul în aşteptare.

Am dat fuga în curte, am scos-o pe Tali din ţarcul ei de lemn şi am dus-o la albia izvorului, deşi nu-şi credea deloc limbii. Apoi, încet-încet, un firicel de apă nămoloasă a venit şopotind la vale prin ravenă.

Tali s-a apucat să lipăie, să smârcăie şi să pufnească pe nas, bând la apă până n-a mai putut şi s-a umflat toată, costelivă cum e.

Am închis ochii puternic şi am lăsat lacrimile strânse înăuntru să se prelingă în sfârşit pe obraji şi ploaia le-a ascuns în ea de tot.

1 Lipie tradiţională, făcută din făină integrală amestecată cu apă, fără drojdie.

O muzică stranie

A doua zi, când mă trezesc, mă întâmpină tot felul de sunete uitate.

Până să se trezească restul casei, Ama a împrăştiat pe podeaua căscioarei oale şi vedre în care se strânge apa prelinsă prin crăpăturile din acoperiş.

Mă dau jos din pod, înteţesc focul şi fac ceai din frunzele rămase de ieri, cu teamă să mă uit în ochii Amei, căci fiecare picur ne aminteşte că n-avem acoperiş de tablă la casă.

Apoi se trezeşte pruncul. Iar fiecare picur *pic plec plici* îi stârneşte râsul şi bate din palme.

Fiecare picur e nou-nouţ.

Fiecare *pic plec plici* e un sunet proaspăt, straniu şi melodios în urechiuşele lui.

Ama îşi şterge mâinile de şorţ, se uită la acoperişul vechi cu alţi ochi şi ridică pruncul din coşuleţul lui. Apoi începe să-l rotească prin aer, de i se umflă poalele rochiei ca norii care se învârtejesc sus pe pisc, iar râsul ei e un sunet proaspăt, straniu şi melodios în urechile mele.

Poate

Seara, după ce tatăl vitreg pleacă la ceainărie şi pruncul adoarme, Ama cotrobăie în spatele unui vas mare de pământ, căutând unul ceva mai mic. Apoi cotrobăie în spatele vasului al doilea ca să dea de altul şi mai mic, în care îşi vâră apoi mâna şi scoate un pumn de boabe de porumb.

— Le-am pus deoparte în lunile de secetă, îmi zice, să le avem într-o seară – şi arată cu braţul ploaia care cade afară – ca asta.

Toarnă boabele în tigaie, se lasă pe podea cu picioarele îndoite sub ea şi ne uităm amândouă cum înfloresc rând pe rând. Când îi întind castronelul cu floricele să ia şi ea, Ama îmi mai face o surpriză.

Îşi desface pânza înfăşurată la brâu şi scoate de acolo o ţigară de-a tatălui vitreg, la care ţine ca la ochii din cap, iar atunci văd o clipă ce fată poznaşă era mama la vârsta mea.

Ne bucurăm împreună de micul nostru răsfăţ de taină, visând la anotimpul de după muson.

— Mai întâi şi mai întâi, zic, ne apucăm să dregem acoperişul.

— Nu, fata mea, spune ea suflând solemn fumul în aer. Mai întâi mulţumim zeiţei. De-abia după aceea ne apucăm să dregem acoperişul.

Trage fumul în piept.

— Poate anul ăsta o să reuşim să ne milogim de

proprietar până ne dă nişte fân proaspăt pentru acoperiş, spune ea. Poate anul ăsta tu o să-l legi bine, iar eu o să-l întăresc cu chirpici.

Nu ştiu, dar cum îşi fumează ea ţigara şterpelită şi eu îmi mănânc floricelele, parcă toată sarcina clădirii acoperişului mi se pare o plăcere.

— Cu banii din noua recoltă, spune ea, poate o să-ţi croim o rochiţă nouă. Poate din pânza aia roşu cu galben la care te tot uiţi când te duci la Bajai Sita la prăvălie.

Îmi plec privirea, stânjenită şi bucuroasă totodată.

— Poate, zic eu, o să avem destui bani să luăm zahăr de la Bajai Sita să facem prăjiturele.

— Poate, zice ea, anul ăsta reuşim să luăm mai multe seminţe, să le sădim pe câmpul din spatele căsuţei.

— Poate, zic eu, ne dă unchiul Gitei bivolul lor. Eu vin cu plugul şi tu împrăştii seminţele.

Cum stăm aşa, la lumina pâlpâitoare a unui opaiţ micuţ, parcă ne-am şi îmbogăţit din recolta viitoare.

Cât savurăm pe îndelete ultimele clipe de răsfăţ – Ama îşi fumează ţigara până nu mai rămâne mai nimic din ea, iar eu iau cu degetul ultima boabă îndărătnică din castron niciuna nu zice ce ştim amândouă.

Că, mai întâi şi mai întâi, trebuie să-i dăm bani proprietarului.

Şi unchiului Gitei, de la care am cumpărat seminţe acum un anotimp.

Şi nevestei mai-marelui, care nu s-a învoit să ne dea ulei de gătit în schimbul muncilor.

Şi învăţătoarei mele, care mi-a dat creionul ei când a văzut că n-am.

Şi proprietarului ceainăriei, care, zice tata vitreg, tot trişează la cărţi.

Însă noi savurăm mai departe un răsfăţ care nu ne costă nimic:

Ne închipuim ce-o să fie, poate.

Cum e la muson

La muson nu plouă chiar tot timpul.

De obicei cade o ploicică dimineaţa, lăsând cerul vărgat cu dungi colorate.

Apoi mai cade una după-amiază, lăsând plăntuţele de orez picotind îmbuibate.

Însă apoi toată noaptea plouă cu găleata, lăsând drumurile înnămolite şi inimile înviorate.

Când prea binele e duşmanul binelui

Opt zile şi nopţi tot plouă şi plouă.

Toarnă de nu văd nimic în faţa ochilor, nici cât să fac câţiva paşi până colo, la privată.

Încerc să-mi amintesc

Plouă atât de crâncen, aprig şi nemilos, că pătrunde prin toate crăpăturile acoperişului.

Eu şi Ama astupăm pereţii cu cârpe, însă se înmoaie tot mai tare pe zi ce trece.

Când se mai întâmplă să iasă soarele, femeile se strâng pe coastă clătinând din cap şi se plâng că de ani buni n-au mai văzut muson aşa de cumplit.

După ce mai trec câteva zile şi nici nu iese soarele măcar, mai-marii satului se strâng la ceainărie şi-i cer călugărului să se roage pentru oprirea ploilor.

Eu stau şi aştept acasă, la focul care tot sfârâie şi fumegă, şi mă chinui să păzesc pruncul de răceală. Se tot zvârcoleşte sub păturică, plictisit şi capricios după atâtea zile de stat în casă.

Iar eu încerc să-mi amintesc cum era când bătea un soare atât de crâncen, aprig şi nemilos, că ne rugam să plouă ca acum.

Ce se aude când vine prăpădul

Când ploaia noptatică îmbibă pământul până nu se mai poate, când zidurile de pământ care mărginesc orezăria se topesc, când plăntuţele de orez sunt sorbite pe rând din humă şi apa le duce la vede, te-ai aştepta să se audă ceva, un anume zgomot care să dea de ştire că s-a întâmplat ceva cumplit.

Însă nu e decât o tăcere sinistră, care ne zice că am pierdut tot ce aveam.

Recolta amară îi zic Amei să nu plângă, sigur au rămas câteva tulpini de orez pe câmp. Dau fuga afară şi îmi fac loc prin balta care se întinde unde era orezăria noastră. Cu mâinile, răscolesc disperată nămolul.

Când mă ridic într-un sfârşit, cu mâinile goale şi chinuite, văd că familia Gitei s-a strâns pe terenul vecin, mai din vale. Tatăl Gitei nu şi-a pierdut după-amiezile pe la ceainărie. Zi de zi a clădit ziduri în jurul orezăriei, ca să nu le răzbească musonul. Acum stă cu faţa spre piscul ca o coadă de rândunică, cu mâinile împreunate într-o rugă de mulţumire. Plăntuţele lui de orez se închină şi ele soarelui, iar băieţelul lui se bălăceşte prin noroi.

Simt în stomac o amăreală clocotitoare. O fi foame, nu ştiu.

Sau poate pizmă.

Cât te costă un împrumut

Tatăl vitreg e plecat de o săptămână şi-o zi. A zis că se duce la frate-său, cale de două sate de-aici, să-i ceară un împrumut. Însă mă întreb, când îl văd pe proprietarul ceainăriei cum se uită pieziş la Ama, cu ochişorii ca doi bănuţi, dacă tatăl vitreg n-a fugit de fapt şi ne-a lăsat baltă.

Ama e plecată din zori. A zis că se duce în sat, să vândă găina şi puişorii ei. Însă mă întreb, când mi-o închipui pe Bajai Sita, cu chipul ei de şopârlă, dacă Ama se va alege cu un câştig mai bogat decât un buzunar burduşit cu orez.

Eu şi Ama ţinem la foame, însă pruncul începe să-şi piardă vlaga. Acum, când îl ascult scâncind în coşuleţ, îmi doresc să-l aud iar urlând, pe când atunci îmi doream doar să tacă odată.

Mă uit după Ama pe drumul din vale şi mă întreb ce-am mai pierdut de data asta.

Mai târziu, când o văd cum urcă dealul spre casă, aflu răspunsul.

Clinchetul vesel al cerceilor ei.

Şi mândria cu care îşi ţinea fruntea sus.

Cât o s-o ţină aşa

Deşi drumul spre casa noastră s-a şters după ploaie, la uşă ni se perindă o mulţime de oameni.

Mai întâi proprietarul.

Întreabă de tatăl vitreg, însă Ama îi zice că ea o să-i plătească de data asta chiria. Îşi desface pânza înfăşurată la brâu, scoate un teanc de rupii din punga cu bani şi-l trimite pe drumul său.

Apoi vine unchiul Gitei. Se uită la orezărie, la căscioară, apoi la prunc şi apoi zice că nu vrea decât jumătate din banii pe care-i datorăm.

E rândul nevestei mai-marelui. Zice că trebuie să-i dăm toată suma, başca 50 de rupii dobândă.

Cum nu mă duc la şcoală, nu trebuie nici să merg cu mâna goală la învăţătoarea mea cea drăguţă, cu chipul ca luna.

Din banii câştigaţi de Ama în schimbul cerceilor, avem la masă linte şi orez. Pruncul mănâncă brânză proaspătă şi fructe şi se face iar dolofan şi gureş. Într-una din seri, Ama face prăjiturele cu zahăr de la Bajai Sita. Mă chinuie un pic stomacul, neînvăţat cu mâncăruri aşa de grele, însă am grijă să nu afle Ama, care se uită la mine, fără să mănânce deloc.

Seara, când stăm la lumina opaiţului, suntem chiar mulţumite.

Însă mă tot întreb cât mai e până ne bate la uşă proprietarul ceainăriei.

Sau câte nopţi mai sunt până se întoarce tatăl vitreg acasă, cu o nouă datorie de achitat.

Sau, dacă nu se întoarce el, cât o să ne ajungă banii pe care-i ţine Ama la brâu.

Străinul

Un străin urcă dealul spre căscioara noastră. E îmbrăcat într-o haină de oraş și pe cap are o pălărie triunghiulară, înaltă la un capăt şi joasă la celălalt, ca aceea pe care o poartă proprietarul când vine să ne ia

chiria.

La izvor, femeile tot zic că oamenii statului îţi dau bani dacă semnezi nişte hârtii acolo.

O să-i citesc Amei hârtiile şi o să-i arăt unde trebuie să se semneze. Aşa n-o să mai avem nicio grijă.

Brusc, mi se face frică. N-am mai vorbit niciodată cu un orăşean. Aşa că o zbughesc în casă şi îl pândesc mai departe de la fereastră.

Ama stă aplecată pe câmp. Se îndreaptă de spate, îl vede pe străin şi se duce la el. Apoi îngenunchează şi îşi lipeşte fruntea de picioarele lui.

Atunci văd că străinul e tatăl vitreg în haină de oraş, cu umeri tari şi pălărie ca un pisc strâmb pe cap.

Ama se ridică şi se duce la foc să-i aducă nişte linte. Când trece pe lângă mine îşi duce degetul la buze.

— Mai bine ai un bărbat care ne toacă bănuţii amărâţi pe o pălărie simandicoasă şi o haină nouă, îmi zice ea, decât să n-ai niciunul.

Serbarea luminilor în prima zi de sărbătoare, ne închinăm ciorilor. Le lăsăm orez ca ofrandă, căci ciorile sunt solii zeului morţii.

A doua zi, ne închinăm câinilor. Le desenăm pe frunţi un punct roşu şi le punem la gât ghirlande de crăiţe, căci câinii sunt călăuzele spre tărâmul morţilor.

Iar în a treia zi, facem ordine lună în case. La apus aşezăm zeci de opaiţe mititele în cinstea venirii zeiţei Lakshmi, al cărei nume îl port, care va da ocol pământului pentru a împărţi avere şi binecuvântări celor pioşi şi puri.

Ai mei n-au nicio boabă în plus pentru ciori, iar câinele satului nu se alege decât cu o sandală în spate de la tatăl vitreg.

Însă Ama spune că trebuie să ne pregătim pentru sosirea lui Lakshmi. Ama mătură căscioara din colţ în colţ şi scoate păturile la aerisit. Apoi răsuceşte cârpe micuţe, făcând din ele fitile pe care le aşază în farfurioare de lut în care toarnă doar un strop de ulei.

După ce-mi termin treburile, stau la soare în faţa

casei, alcătuind un şirag de crăiţe. Cum n-avem câine, îi fac lui Tali ghirlandă. Însă când dau să-i pun coroniţa la gât, se trage în spate. O scarpin între urechi, cum îi place. Iar când o văd că-şi pleacă mulţumită capul, îi strecor ghirlanda la gât. Tali pufneşte, strănută şi scutură din cap. Apoi se apleacă, lipindu-şi urechea de pământ, şi se chinuie să şi-o dea jos. Până la urmă se ridică iar şi, dintr-o singură mişcare solemnă şi neastâmpărată, azvârle ghirlanda pe jos, în praf. Apoi o mănâncă.

Ama vine zâmbind.

— Ce capră, zice ea. Poate nu-i ea aşa proastă cum o credeam.

O noapte cu noroc

O mie de stele s-au prăbuşit pe pământ.

Sau cel puţin aşa mi se pare când stau în faţa căscioarei şi mă uit în vale, la casele de pe coastă, care şi-au împodobit toate pervazurile şi pragurile cu felinare micuţe, ca să-i lumineze calea zeiţei Lakshmi.

— E o noapte cu noroc, spune Ama.

Îşi trece iute mâna dibace prin părul meu, împletindu-mi şuviţele în cosiţe.

— Zeiţa Lakshmi o să ne vadă luminiţele şi o să ne aducă noroc.

Tata vitreg iese din casă purtând pălăria împărătească şi haina cu umeri mari. Îşi duce mâna la piept – văd că are punga cu bani a Amei la gât.

— E o noapte cu noroc, spune el. În noaptea asta zeiţa ţine cu jucătorii.

Şi, cum e noaptea mea preferată din an şi serbarea numelui meu, îmi îngădui să-l cred de data asta.

La serbare

Mă duc cu Ama jos în sat – în spinare îl ţine pe frăţiorul meu. Când ne apropiem de focul cel mare, Ama îmi vâră un bănuţ în palmă.

— Du-te fuguţa să-ţi iei o prăjiturică, îmi spune ea, doar toţi copiii îşi iau.

Îi zic că nu mai sunt copil. Îi zic să nu-şi irosească

banii, însă ea stăruie.

— În seara asta, îmi spune ea, eşti doar un copil.

Sorti de izbândă *f*

Cum stau la foc şi îmi ling ultimele firimituri de prăjiturică de pe degete, vine o orăşeancă lângă mine. E într-o rochie galbenă ca un nor, iar la mâini şi glezne poartă zeci de brăţări. Miroase a ambră şi flori de noapte.

— De unde vin eu, spune ea, fetele mănâncă zi de zi prăjiturele.

Străina cea gingaşă pare să vorbească cu mine.

Mă uit pe furiş la ea.

Zâmbeşte şi-şi trage şalul peste buze, demnă ca o regină.

Îmi trag şi eu şalul peste faţă, apoi văd că am mâini muncite, deţ arăncuţă, şi mi le vâr în buzunarele fustei croite în casă.

— Fetele de la oraş au rochii drăguţe, zice ea de după norul ei galben. Şi zorzoane elegante. Mănâncă portocale, curmale şi mango zi de zi. Ce mai, huzuresc.

— Dar dumneata? zic eu cu un firicel de glas. Eşti slujnică?

Orăşeanca râde doar, de după marginea şalului, fără să-mi răspundă.

— Nu vrei să vii cu mine la oraş? îmi zice ea. O să-ţi fiu tanti.

Dau din cap că da, nu, da, nu, apoi fug la Ama, temându-mă să-i zic de tanti care miroase a ambră, a iasomie şi a sorţi de izbândă.

Chilipirul în toiul nopţii ne trezeşte un huruit ca de tunet care răsună din faţa casei. Când coborâm, eu şi Ama dăm peste tatăl vitreg călare pe o maşinărie cu două roţi şi două coarne de metal.

— E o motocicletă, spune el. Am câştigat-o de la un mic orăşean venit la ai lui de sărbători.

Fiara de metal horcăie, scoţând norişori de fum pe coadă.

— V-am zis că e o noapte cu noroc, spune tata vitreg.

Nu văd deloc cu ce ne ajută arătarea asta.

Însă Ama mă îmbrăţişează şi-mi şoptește la ureche că o să dăm fiara la schimb pe altceva la Bajai Sita. Cât ai clipi din ochi, îmi şi închipui viitorul. O să luăm înapoi cerceii Amei. O să ne-ajungă de o canistră de ulei, un sac de fainã, o rochiţă nouă pentru mine şi una pentru Ama, o hăinuţă pentru prunc şi un acoperiş de tablă.

Poate, mă gândesc eu cu arţag, ne ajunge chiar şi să-i luăm tatălui vitreg o vestă nouă.

A doua zi

Dimineaţa, tatăl vitreg se trezeşte devreme, să-şi dichisească cu drag fiara.

O lustruieşte cu o cârpă şi îi vorbeşte cum ar vorbi cu un prunc.

— Hai la ceainărie, îi spune el, să fac în ciudă lumii cu norocul meu.

Însă fiara se arată îndărătnică. Tot râgâie şi trage pârţuri, însă nu mai urlă ca azi-noapte. Tatăl vitreg îi trage picioare şi îi strigă ocări până când mârâie în sfârşit. Tatăl vitreg se îndepărtează călare pe ea, tot alunecând şi patinând prin noroi.

La amurg

Tatăl vitreg se întoarce de la ceainărie la lăsarea serii.

Nici urmă de fiară, tatăl vitreg vine pe jos, fără haina de la oraş și chiar fără pălărie.

Ama dă fuga la uşă, îl vede şi apoi se întoarce cu faţa la colţ, ca să nu se ruşineze de ea când intră în casă şi urcă să se culce în pod.

Un mic cutremur

A doua zi dimineaţă, Ama nu se mai ridică din pat, trebuie s-oam bii cu un ceai fierbinte. Zice că se simte bine, însă pare tare bolnavă.

Îmi pun în spate coşuleţul cu pruncul şi-mi văd de treburi, iară s-o scap din ochi pe Ama. Păşește încet şi apăsat şi se tot opreşte din muncă să ofteze clătinând din cap.

La prânz încălzesc ce-a mai rămas din supa de ieri, hrănesc pruncul, apoi strâng bine brâul, ca să-mi amăgesc burta flămândă că s-a săturat. Apoi mă duc după Ama, să cureţe blidul cu ultimul coltuc de pâine. Când o tot strig şi nu-mi răspunde, ies din casă şi o găsesc plângând după staulul lui Tali.

— Ce s-a întâmplat, Ama? o întreb.

Ama se şterge pe obraji cu marginea şalului.

— Taică-tău vitreg zice că trebuie să te duci la oraş, să-ţi câştigi pâinea ca slujnică.

Parcă se iscă un mic cutremur când îmi dă ştirea asta, simt că-mi joacă pământul sub picioare. Însă mă ţin tare, de dragul Amei.

— E o veste bună, Ama, zic eu cu o îndrăzneală pe care nici nu mi-o ştiam. O să ai mai puţine guri de hrănit şi o să vă trimit ce câştig.

Ama încuviinţează fără vlagă.

— Dacă plec, o să ai bani de orez, brânză proaspătă, lapte şi zahăr. O să-i iei o hăinuţă pruncului şi ţie un flanel.

Zâmbeşte pierit şi mă mângâie pe obraz cu mâna ei muncită.

— O să iei un acoperiş de tablă.

Legile oraşului

La oraş, zice Ama, cu o cârpă se spală pe jos şi cu alta se spală vasele. Vezi să nu le încurci, ca să nu te altoiască.

Dimineaţa să te trezeşti mai devreme decât toţi ceilalţi din casă şi seara să te culci ultima. Nu te aşeza niciodată de faţă cu stăpâna sau stăpânul, nici măcar de faţă cu copiii. Şi nu mânca până nu se duc ei la culcare. Aşa o să vadă ce muncitoare eşti.

Banii ţine-i bine ascunşi sub bluză. Aşa o să păcăleşti lumea care se aşteaptă să-i ţii în brâu.

Nu mânca nimic înfăşurat în hârtie. Cine ştie cine a gătit-o?

Pune doar un vârf de cardamom în orez, spune Ama. Aşa o să fie mai săţios.

Stai cu doi paşi mai în spate, nu lângă stăpâna ta, dacă o ajuţi cu piaţa, şi ţine-ţi capul plecat în public, să nu-ţi vadă bărbaţii de la oraş faţa.

Roagă-te zi de zi şi spală-ţi fusta şi bluza o dată pe lună.

— O să ne mândrim cu tine, spune Ama, eşti prima din familie care coboară muntele. Şi poate că la serbarea de la anul o să te lase stăpâna să vii acasă. Atunci o să ne povesteşti ce lume se întinde dincolo de a noastră.

La schimb

A doua zi dimineaţă, tatăl vitreg merge cu mine la prăvălia lui Bajai Sita. A luat şi coşul în care cară Ama lemne de foc, numai că e îmbrăcat cu vesta şi cei mai buni pantaloni şi are ceasul la mână.

— Lakshmi vrea să meargă la oraş să lucreze, îi spune el.

Parcă dintr-odată mă fac mai înaltă când îl aud.

Bajai mă scrutează cu ochişorii ei de şopârlă.

— E muncitoare? întreabă ea.

— Mai trebuie bătută din când în când, răspunde tata vitreg, însă nu e aşa leneşă ca altele.

Mă fac roşie în obraji de indignare, însă nu spun nimic.

— Eşti dispusă să faci tot ce ţi se cere? întreabă ea.

Încuviinţez din cap.

O să spăl vasele cu altă cârpă decât restul, îmi vine să-i spun, şi o să mănânc doar noaptea.

— Da, zic. O să fac ce mi se spune.

Se duce după o perdea şi vine însoţită de străina în rochie galbenă.

Femeia mă măsoară din cap până-n picioare, apoi se întoarce spre tatăl vitreg.

— Cât vrei pe ea? îl întreabă ducându-şi vălul la buze.

Tatăl vitreg se uită la ea printre gene. Îi măsoară materialul scump al rochiei, zorzoanele din urechi, brăţările de argint de la mâini.

— O mie de rupii, spune el.

Nici nu există atâtea rupii pe lumea asta! Mă jenez când îl văd atât de înapoiat, sperând că această fermecătoare şi rafinată doamnă de la oraş n-o să-l dea afară din prăvălie în hohote.

Însă ea îi face doar semn să meargă în odaia din spate.

— N-are deloc şolduri, o aud zicând. E doar o fată fără vino-ncoace. Îţi dau cinci sute.

Nu înţeleg nimic. Pot să car atâtea lemne în spinare, că s-ar ruşina orice bărbat să mă vadă şi am picioare zdravene, pot să urc muntele de zece ori pe zi. Ce contează că încă n-am şolduri?

Tata vitreg zice că ştie el cât face o fată ca mine.

— Nu las mai mult de opt sute.

— Îţi dau jumătate acum şi restul după ce arată ce poate, zice ea.

Tata vitreg mormăie ceva şi vin amândoi în faţă.

Bajai Sita desface un teanc de rupii din brâu.

Tata vitreg numără banii o dată şi încă o dată.

— Ai tăi n-o să pupe nici măcar o rupie dacă nu asculţi de noua ta mătuşică, spune Bajai Sita. M-ai înţeles?

Nu. Nu înţeleg nimic. Au dat o mulţime de bani ca să mă tocmească pentru ceva ce încă nici n-am făcut. Însă încuviinţez din cap.

Tata vitreg mai numără o dată banii.

— Zi-i Amei c-o să fie mândră de mine, spun. Zi-i c-o să vin la anul de sărbători.

Însă el e cu ochii la mărfurile de pe rafturile lui Bajai Sita. Tot ia una-alta şi umple coşul Amei: un cartuş de ţigări, o pungă cu dulciuri, gumă de mestecat, o sticlă de rachiu de orez şi o pălărie nouă.

Cât se tocmeşte el cu Bajai Sita pe un ceas care-i face cu ochiul, pun şi eu două lucruri în coş: un flanel pentru Ama şi o hăinuţă pentru prunc.

E o zi tare prosperă şi fericită pentru familia noastră, o zi de 800 de rupii, o zi de sărbătoare binecuvântată, aşa că mai pun ceva pentru Ama: un lux pe care nu şi-l permite

decât nevasta mai-marelui satului: o sticlă de Coca-Cola, băutura dulce care se zice că iscă focuri micuţe de artificii în gură.

Tatăl vitreg se strâmbă, însă nu zice nimic. În oricare altă zi, nici n-ar îngădui aşa o sfidare, mai ales că vine din partea unei fete oarecare.

Însă azi nu sunt o fată oarecare.

Încă o privire

Când ies din prăvălie cu tanti, îl văd pe Krishna coborând la vale pe drum cu turma lui de capre. Fluieră mânând din spate o căpriţă leneşă, pe care o gâdilă pe crupă cu un stuf lung.

Mă rog să se uite spre mine, însă, ca întotdeauna, îşi ţine ochii pironiţi în pământul de la picioarele lui. Îmi vine să-i zic unde mă duc şi că o să mă întorc cât mai repede, cu bani de zestre pentru nunta noastră. Îmi vine să-i spun să mă aştepte.

— Uită-te tot înainte, îmi spune tanti. Ce rost are să te uiţi înapoi?

Plec capul ascultătoare.

Însă când ajungem la marginea satului, mă întorc pentru ultima oară. Şi mă uit pentru ultima dată, pe furiş, la băiatul pe care îl tot pândesc de când mă ştiu.

Tot înainte

Tanti spune s-o iau în faţa ei, deşi nu ştiu încotro mergem.

— Vin şi eu din spate, spune ea.

Mă sfiesc să-i spun că n-o să fug, că sunt tare mândră, emoţionată şi bucuroasă că o să las muntele în spate – cea dintâi din familia mea.

Când simt o înţepătură în pulpe, îmi dau seama că tanti tocmai a azvârlit cu un pumn de pietricele spre picioarele mele. Ca să merg tot înainte.

O lume nouă

Am mers toată ziua. Am trecut prin trei sate, cu oameni care se opresc din muncile lor ca să caşte gura la noi şi chiar şi bivolii ne privesc lung cu nişte ochi solemni,

de bătrânei.

Şi eu mă uit lung la tot ce n-am mai văzut până acum.

Un ins care trage un porc mistreţ de o funie.

O turmă de iaci cărând după ei saci de sare.

Un poştaș care sună dintr-un ciorchine de clopoţei când se apropie de un sat.

Un pod din sfoară întins ca o pânză de păianjen.

Un râu cu ape albe, curgând la vale.

Şi un ins cu dinţi cu totul şi cu totul de aur.

O întreb pe tanti cum ştie încotro e oraşul. Îmi zice că ne luăm pur şi simplu după urmele celor care au trecut mai înainte pe acolo.

Încerc să-mi amintesc fiecare căscioară şi fiecare sat. Încerc să-mi întipăresc în minte fiecare cot al drumului, ca să pot să mă întorc acasă la anul, de sărbători. Însă când închid ochii toate căscioarele, toate satele şi toate coturile drumului mi se par totuna. Iar când deschid ochii şi mă uit în spate, crăciuniţele tremură în vânt, de parcă le şfichiuieşte flăcările.

E o lume nouă.

Însă ceva tot nu s-a schimbat:

măreţul pisc în coadă de rândunică.

Cu cât ne îndepărtăm mai mult, cu atât se face mai mic, însă e tot la locul lui, gata să-mi arate drumul înapoi.

Ce am la mine în bocceluţa pe care mi-a pregătit-o Ama am aşa: castronul meu, peria mea de păr, caietul pe care mi l-a dat învăţătoarea pentru că sunt prima fată din şcoală şi aşternutul de drum.

În cap am luat cu mine:

căpriţa mea, frăţiorul meu, chipul Amei, viitorul familiei noastre.

Bocceluţa e uşurică.

Povara pe care o duc e grea.

Întrebări şi răspunsuri

Merg cu tanti de două zile şi jumătate.

Am trecut prin şapte sate, toate ascunse de cel dinainte de câte un munte, însă toate la fel, cu femei care

bat rufele pe pietre la fântâna satului şi bărbaţi care stau picior peste picior la ceainărie.

Tot urcăm şi coborâm dealuri, uneori pe câte un drumeag şi alteori de-a lungul vreunei albii secate. Iar alteori nu se vede nicio cărare măcar.

Când facem popas să ne odihnim, tanti scoate de la brâu un pachet de tutun din frunze de betel. Îşi îndeasă câteva între gingie şi dinţi, se aşază cu picioarele sub ea şi începe să mestece.

— Tanti, îi zic eu în sfârşit. Zi-mi despre oraş.

Tanti scuipă un şuvoi de zeamă roşie de betel pe pământul de la picioarele noastre.

— Va trebui să vezi totul cu ochii tăi.

— E adevărat că toate acoperişurile sunt poleite cu aur?

— Unde-ai auzit aşa ceva? mă întreabă ea.

— La şcoală.

Vreau să ştie tanti că nu sunt o fată înapoiată. Sunt o fată cu carte.

Mai scuipă o dată şi-mi spune că sunt foarte deşteaptă şi că o să mă descurc de minune la oraş.

Am o sută de întrebări:

Cât mai facem până acolo?

Cum să-i spun stăpânei când vorbesc cu ea?

Cum dau de Gita?

Însă n-o întreb decât:

— Am auzit de ceva ce se cheamă filme, ce sunt?

Tanti îmi spune că la oraş lumea se strânge şi dă bani ca să vadă femei frumoase şi bărbaţi chipeşi într-un fel de spectacol. Oamenii care joacă în spectacolele astea se numesc staruri de cinema.

— Eşti cumva star de cinema, tanti?

Tanti zâmbeşte şi atunci văd ce se ascunde după şalul pe care şi-l trage mereu peste buze: o gură cu dinţi înnegriţi.

Îi zâmbesc şi eu, însă în sine mă cam tem de noua mea mătuşică.

Început cu ghinion

La al nouălea sat, tanti îmi spune că de-acum o să luăm ceva până la oraş. Îmi simt picioarele recunoscătoare cât şed pe marginea drumului aşteptând să apară o căruţă trasă de boi.

Îmi arată o căruţă de metal cu doi bărbaţi înăuntru şi-mi spune să stau în spate, sub cerul liber, cu castraveţii şi cu găinile. Mă urc în spate, cu bocceluţa lângă mine, iar tanti se urcă în faţă. Dintr-odată, fiara scoate un răget de o sută de ori mai puternic decât motocicleta tatălui vitreg, încât ţip înfricoşată.

Căruţa se năpusteşte în faţă. Dintr-odată ţâşnim pe drum înainte, iar căscioarele-şi-prăvăliile-şi-căscioarele-şi-prăvăliile trec pe lângă noi de nici nu le vezi.

Scot un cârâit ca de găină, îmi duc mâna la gură ca să mă înfrânez şi iar ţip când căruţa urlătoare şi smucită se hâţână şi tresaltă prin toate hârtoapele drumului, până când mă trezesc râzând de toată nebunia asta.

Însă nu trece mult şi simt cum îmi vin în sus pe gât ceaiul şi laptele de orez de dimineaţă. Strâng din dinţi, însă, fără nicio veste, toată mâncarea aceea amară mi se varsă pe limbă şi apoi pe gură afară.

Mă şterg la gură. Şi una-două, sunt iar cu zâmbetul pe buze. Căci, tot jucând încolo şi-ncoace, doar găinile ştiu că mi-am început călătoria cu ghinion.

La oraş

De un ceas întreg ne tot hâţânăm pe un drum de ţară, apoi mai apare o căruţă lângă noi şi încă una. Unele îşi poartă oamenii înăuntru. Altele îşi poartă oamenii deasupra. Altele poartă animale înăuntru. Altele poartă animale deasupra. Unele căruţe behăie ca nişte capre. Altele bâzâie ascuţit ca ţânţarii. Unele au două roţi, altele trei, iar altele au roţi nenumărate. Nu peste mult timp, pe drum e doar haos şi larmă.

Cred că am ajuns la oraş.

Mai departe în timp ce căruţa noastră se avântă pe

drum, îmi tot sucesc gâtul într-o parte şi-n alta, şi văd un ins care toarnă floricele fierbinţi într-un cornet de hârtie, iar mai departe un bărbier care săpuneşte obrajii unui bătrân, iar mai departe un băiat care jumuleşte de pene un pui mort, iar mai departe un ins care curăţă urechi şi un muşteriu care mormăie mulţumit, iar mai departe o femeie cu o sută de brăţări care-i acoperă mâinile, iar mai departe un ins care îi cântă unui şarpe, să iasă din coşul său, iar mai departe un croitor care apăsă pe pedalele maşinii de cusut, iar mai departe un tămăduitor de oase care-şi zornăie mărfurile, iar mai departe o femeie cu un coş plin de curmale, iar mai departe un porc care răneşte într-un morman de gunoi, iar mai departe un băiat care scoate ulei cu polonicul dintr-o canistră, iar mai departe un ins care vinde motociclete făcute bucăţi, iar mai departe o fată care încropeşte un şirag de crăiţe, iar mai departe un ins care vinde lăzi cu porumbei, iar mai departe o femeie care serveşte ceai, iar mai departe un băiat care lustruieşte pantofi, iar mai departe un bivol care doarme la umbră, iar mai departe un ins care intonează o rugă, iar mai departe un ins care toarnă floricele fierbinţi într-un cornet de hârtie.

Şi mă întreb, oare în forfota şi goana din oraşul acesta ce-o să mi se-ntâmple şi mie mai departe.

Cu autobuzul

Căruţa cu care mergem acum se numeşte autobuz. Nu sunt chiar sigură, însă aşa cred că i se spune, pentru că tanti mi-a zis:

— Să nu mă baţi la cap cu o mie de întrebări când ne urcăm în autobuz.

Iată ce am aflat până acum:

Căruţele cu găini şi oi în spate se numesc camioane.

Acelea cu oameni în ele sunt maşini.

Se mişcă purtate de un foc lăuntric.

Oamenii de aici stau în case cu pereţi tari, clădite unele peste altele.

Oamenii de la oraş nu sunt certaţi între ei, nu se

salută pentru că nu se cunosc.

În autobuz sunt banchete moi, pe care încape un sat întreg. Înăuntru miroase a ceapă, curry şi fum de ţigară, a prunc care a făcut pe el şi a alte lucruri pe care nu le cunosc.

Insul de lângă mine îşi trage nasul pe geam, astupându-şi o nară cu degetul şi suflând în cealaltă, iar o clipă mă tem că o să vărs iar tot ce-am mâncat.

Tanti a adormit cu capul lăsat pe umărul meu, apăsându-mă locului. Nici nu mişc măcar.

Mă uit pe geam.

Un ins cu o masă legată cu sfori în spinare merge pe mijlocul drumului. Când behăie autobuzul, insul se dă iute într-o parte, ca o şopârlă care ţâşnește spre vizuină. O vacă doarme în mijlocul drumului. Autobuzul îi dă ocol.

Un alt autobuz cu un sat întreg vine drept spre noi, apoi o ia pe lângă, trecând mai departe într-o pală de vânt.

Sunt gata să ţip. Însă apoi mă uit la feţele înmărmurite ale orăşenilor şi-mi dau seama că aici nu se face aşa ceva.

Studiez ce se întâmplă în faţa autobuzului aşa cum am studiat alfabetul la scoală. Încet-încet desluşesc un soi de ordine în dezordinea aceea, un tipar anume. Parcă ar fi un râu străbătut de curenţii autobuzelor, camioanelor, oamenilor şi animalelor, care se contopesc şi se ocolesc unii pe alţii. Dacă te uiţi cu băgare de seamă, haosul se preschimbă în ordine, aşa cum literele se preschimbă în cuvinte.

Oraşul ăsta nu e aşa de greu. Trebuie doar să-l studiezi.

Tanti a zis bine. O să mă descurc de minune aici.

Să văd o fată cu cosiţe lungi, negre

La oraş sunt o mie de fete.

Însă până acum niciuna nu e Gita.

M-am pierdut

Nu mai înţeleg.

Autobuzul a ieşit din oraş.

Mergem pe un drum tare şi negru.

Lumea din autobuz a adormit.

Oriunde m-aş uita, nu mai văd nici urmă din piscul în coadă de rândunică.

Alte întrebări

Când se ridică soarele pe cer, lumea din autobuz începe să se trezească. Un ins cu un cocoş pe care-l ţine într-un coş de fier îl acoperă cu o pânză, însă bătrâna orătanie nu se lasă păcălită şi tot dă de ştire că e o nouă zi.

Când se trezeşte tanti, o întreb cum de nu mai suntem la oraş.

Îmi spune să nu-mi fac griji.

— Era doar un orăşel acolo, îmi spune ea. Noi mergem într-un oraş mult mai mare, un oraş măreţ, un oraş aflat pe malul unei ape.

Mă alină cumva ce-mi spune. Aşa înţeleg cum de acoperişurile din primul oraş nu erau poleite cu aur.

Însă îmi fac şi griji. Dacă de fapt sunt *două* oraşe, oare în care e Gita?

Haine noi

Am trecut prin vreo şase oraşe şi am sosit la o casă stranie, cu pereţi tari şi o mulţime de odăi. Familia care stă aici pare să aibă multe *ame*, câţiva bărbaţi şi niciun copil.

Tanti mă duce într-o odaie. Acolo nu se află decât o saltea pătată.

— Dă-ţi jos gioarsele alea mizerabile de ţărăncuţă, spune ea.

E necuviincios să te dezbraci de faţă cu altcineva, aşa că aştept să plece tanti. Însă ea doar ţâţâie ca o găină mânioasă şi-mi spune că trebuie să mă dezvăţ de obiceiurile mele înapoiate de la ţară. Apoi îmi întinde o rochiţă roz, dintr-un material ca un nor şi o pereche de pantofi.

— Pentru mine? zic eu.

Tanti ţâţâie iar şi-mi spune că n-avem timp de pierdut.

Mă duc în colţul odăii, cu spatele la ea, mă lepăd de

haine, apoi îmi trag juponul roz şi moale peste cap. Rochia cea nouă pare dintr-o singură bucată lungă, fără început şi fără sfârşit, dintr-un material atât de fin şi de elegant, că mă simt mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată cu ea pe mine.

Tanti mă întoarce spre ea. Mă acopăr cu mâinile, însă tanti mi le desprinde cu de-a sila, zicându-mi că sunt o mironosiţă fără leac. Îmi înfăşoară materialul în jurul mijlocului o dată şi încă o dată, mi-l răsuceşte şi mi-l îndoaie peste coapse. Nici nu ştiu cum o să merg ca lumea în rochia asta lungă şi revărsată sau cum o să car lemne de foc şi o să spăl podelele într-o rochie atât de elegantă şi străvezie.

Tanti îmi arată pantofii.

— Se pun în picioare, îmi spune ea.

Îmi vine să-i zic că ştiu ce-s pantofii, că, pe vremea când trăia tata, am avut o pereche de sandale. Însă ar părea doar o minciună când am picioarele goale, bătătorite şi murdare după trei zile de mers. Aşa că doar încalţ pantofii de parcă e un obicei de zi cu zi.

Pe loc, simt că-mi urlă picioarele de durere. Pantofii ăştia sunt un soi de cutioare neîncăpătoare. Strâng din degetele de la picioare ca un liliac ce se ţine de-o creangă în timp ce-mi fac ghem hainele croite în casă şi mă ţin cu greu după tanti, care iese în grabă pe uşă.

Numerele

Tanti vorbeşte cu un ins într-o limbă pe care nu o înţeleg. Unele cuvinte aduc cu ce ştiu eu, însă cele mai multe se perindă în grabă, precum casele-şi-prăvăliile-şi-casele-şi-prăvăliile, de mă doare capul când le aud vorbăria de orăşeni.

Acum par să vorbească despre mine. Insul, care are un nas în formă de nap, mă arată cu degetul şi o întreabă ceva pe tanti. Îi răspunde, din câte îmi dau seama, rostind numărul doisprezece.

Insul mă cercetează din ochi, cu tot cu rochiţa roz, şi îmi închipui că vede prin ea. Îmi încrucişez bine braţele pe

piept.

— Câţi ani ai? mă întreabă el pe limba mea.

Îi răspund că am treisprezece ani.

Insul se întoarce iute şi o plesneşte pe tanti peste faţă, şi, cât ai clipi, femeia cu aer de regină se preschimbă într-un copil speriat.

Insul cu nas de nap scoate un şir de vorbe mânioase pe gură, nu-mi dau seama ce spune, însă înţeleg că am greşit cu ceva. Mă las în genunchi şi mă rog de el să mă ierte.

Însă de-acum râde cu tanti. Vorbesc într-o limbă ciudată, însă par să se tocmească.

Tanti cere un preţ cât muntele.

Insul scuipă.

Tanti mai zice un preţ.

Insul cu nas de nap îi dă altă sumă.

Tanti o ia în sus.

Insul o ia în jos.

Într-un sfârşit, bat palma şi insul îi întinde lui tanti un teanc de rupii făcute sul.

Nu ştiu ce-au căzut la înţelegere să facă.

Însă ce ştiu e:

banii de la el mai că-i ajung să cumpere un bivol.

Nenea Soţ

J

Tanti a plecat şi m-a lăsat singură cu insul cu nas de nap. N-am mai fost niciodată singură cu un bărbat care nu e rudă cu mine. Îmi trag şalul peste faţă şi mă fac mică în norul roz al rochiei. Însă insul vine lângă mine, atât de aproape că-i simt în nări pomada râncedă de păr.

Zâmbeşte, îşi vâră mâna în buzunar şi-mi întinde o bomboană.

Nu vreau să-l mânii pe pălmuitor, aşa că o iau.

— Când se întoarce tanti? îl întreb.

— Bimla? face insul.

Nu ştiu cum o cheamă de fapt. Pentru mine e doar tanti. Dau din umeri că da, nu, nu ştiu.

7 7 9

— Nu te teme, îmi spune el. O s-o vezi iar pe tanti Bimla după ce trecem graniţa.

Nu ştiu ce înseamnă cuvântul „graniţă”, însă tanti m-a învăţat că orăşenilor nu le place să fie luaţi la întrebări.

— De-acum înainte, eu o să fiu unchiul tău. Numai că trebuie să zici că sunt soţul tău. Ai înţeles?

Nu. Deloc. Însă încuviinţez.

9

— La graniţă e foarte periculos, spune el. Acolo sunt oameni răi, înarmaţi, care pot să-ţi facă rău sau să te ia de lângă mine şi tanti.

Nimic nu mai are noimă. Mă tem de insul ăsta. Însă îi sunt recunoscătoare că o să mă apere de oamenii răi de la graniţă şi de armele lor.

— Nu te speria, îmi spune el drăguţ. Ne prefacem doar, îţi place să te joci de-a altcineva, nu?

Încuviinţez din cap.

Aşa mă jucam cu Gita pe vremuri. Când ne jucam de-a altcineva, uneori eram măritată. Însă cu Krishna, micuţul cioban cu ochi somnoroşi de pisică, nu cu un bătrânel cu nas de nap care îţi dă bomboane şi palme peste faţă cu aceeaşi mână.

Trecem graniţa

Căruţa în care mergem acum se numeşte ricşă. O trage un ins cu picioare de găină, îmbrăcat într-o fustă ponosită. Eu şi Nenea Soţ stăm în spate, înconjuraţi de tot felul de lăzi, care scot fum şi praf învolburat.

Ricşa noastră e prinsă într-un şir lung de camioane şi maşini care nu merg nicăieri, pe lângă care trec oameni porniţi la drum pe jos. Printre ei o zăresc şi pe tanti. Îmi duc mâinile la gură s-o strig, însă îmi amintesc ce-am învăţat la oraş, aşa că-mi las iar mâinile în poală şi mă uit cum îşi face loc prin mulţime.

Nenea Soţ se apleacă spre mine şi-mi strecoară o bomboană în palmă.

— Îţi plac bomboanele, nu? îmi zice.

În lunile de foamete am mâncat terci îngroşat cu pământ, cartofi stricaţi şi fiertură de buruieni. Dau din cap. Îmi plac bomboanele. Tare mult îmi plac.

Dau din cap şi-mi amintesc să-i mulţumesc în şoaptă.

În faţă văd un om rău de la graniţă. Are haine cafenii, iar la şold poartă armă. Opreşte toate căruţele şi ia oamenii la întrebări.

Nenea Soţ mă cuprinde cu braţul pe după umeri.

— Nu te teme, îmi spune. Am eu grijă de tine.

Omul de la graniţă vine la căruţa noastră. Discută iute, în limba de la oraş, cu Nenea Soţ, cercetând o hârtie simandicoasă pe care a scos-o Nenea Soţ din vestă.

— E soţul dumneavoastră? mă întreabă omul de la graniţă arătând hârtia cu degetul.

Strâng din degete în noii pantofi şi-i răspund că da.

Omul îşi pune o mână în şold şi pot să jur c-o să mă împuşte pentru minciuna asta. Însă el doar se duce la căruţa din spate.

După un timp, o şi luăm din loc, în lipăitul stins de tălpi goale pe pământ al omului care trage ricşa. îl întreb pe Nenea Soţ când o să trecem graniţa. Îmi spune că am trecut-o deja.

O răsplată

Nenea zice că m-am descurcat bine şi-mi întinde un pumn de bomboane. Una o mănânc şi pe restul le pun bine în boccea.

Se răsteşte la insul cu picioare de găină să meargă mai repede, luându-l la înjurat.

Când o să-l prind pe nenea bine dispus o să-l întreb unde găsesc un poştaș ca să-i trimit Amei acasă restul bomboanelor.

Trenul

Acum mergem cu trenul. Când se mişcă, scoate tunete, şi totuşi îi leagănă pe călătorii din el până adorm.

Nenea scoate din vestă un săculeţ turtit, îşi umflă obrajii cu aer şi suflă în el.

Îl umflă încet cu răsuflarea lui, până se face cât o

boabă imensă de linte.

Apoi şi-l îndeasă sub ceafa şi închide ochii.

Când se trezeşte, o să-l întreb când ne vedem iar cu tanti.

Între timp, scriu în caiet despre ciudăţeniile pe care le-am văzut până acum: toate casele de prin părţile astea au sori de sticlă ca acela din căscioara Gitei. Iar bărbaţii poartă la ei nişte aparate care scot cântece de păsărele, la care ei urlă: *Alo*! *Alo*! Şi oriunde te uiţi vezi poze cu femei frumoase, împlinite la coapse, şi bărbaţi chipeşi, cu păr lucios. Nu ştiu sigur, dar bănuiesc că sunt staruri de cinema.

De când am trecut graniţa, totul e altfel, până şi limba de pe plăcuţele de circulaţie.

— Acum suntem în India, mi-a zis Nenea Soţ. Să nu vorbeşti cu nimeni de-aici. Dacă o să te-audă, o să-şi dea seama că eşti de la munte şi o să încerce să profite de tine.

Însă, cât doarme el, scriu câteva cuvinte de-aici din India în caietul meu. Poate, dacă stăpâna mea bogată e mulţumită de munca mea, o să mă-nveţe ce înseamnă.

Când nu mai am ce copia în caiet, mă uit pe geam la ţinutul ăsta ciudat care se numeşte India. Lumea din tren sforăie înjur. Nu înţeleg cum de pot să închidă ochii când sunt atâtea lucruri de văzut.

O sută de *roti*

Trenul s-a oprit la o căsoaie de metal. Văd pe geam un ins cu un grătar burduşit cu o sută de *roti*.

Lumea dă fuga jos din tren şi se pune la coadă la căruţul lui. Muntele de pâinici începe să se topească.

Îmi ghiorţăie stomacul când văd cât de repede dispare atâta mâncare.

Nenea Soţ îmi spune să rămân la locul meu. Apoi se pune şi el la coadă în faţa căruţului. Nu-i ia mult şi se urcă în tren cu un *roti* aburind, a cărui mireasmă îmi aminteşte de casă şi de Ama.

Mă topesc de poftă.

— Pentru tine, îmi spune el.

Mă topesc de recunoştinţă.

Nenea Soţ nu e tânăr şi chipeş ca Krishna şi mă tot aştept să se enerveze şi să-mi tragă o palmă. Însă mă bucur să-l am, în lumea asta nouă şi ciudată, cu tunete mişcătoare şi graniţe nevăzute, pe Nenea Soţ alături de mine.

Ca la oraş

Trenul încetineşte şi se opreşte de tot. Nenea Soţ îmi zice să mă ridic, că facem popas. Nu înţeleg. Însă mă bucur oricum că pot să cobor din cuptorul ăsta călător şi să-mi dezmorţesc picioarele.

Coborâm din tren şi văd că bărbaţii o iau într-o parte şi femeile în cealaltă. Nenea Soţ îmi pune mâna pe obraz. Mă atinge cu blândeţe. Îmi vorbeşte cu asprime.

— Vino înapoi imediat. Să nu încerci ceva. Altfel ai tăi n-o să pupe nicio rupie.

Înghit în sec, încuviinţez şi o iau în urma femeilor care curg gârlă pe un câmp de lângă tren.

Apoi femeile din jurul meu îşi saltă poalele, se lasă la pământ ca ciorile şi se uşurează pe pământ, în văzul lumii. Mă ruşinez pentru ele că fac de faţă cu altele ceea ce desigur că nu se face decât în intimitate. Şi mai că mi se face rău de la mirosul greu de nevoi omeneşti care mă împresoară din toate părţile. Însă şi mie îmi vine aşa de tare să mă uşurez că nu-mi rămâne decât să le imit.

Mă las şi eu la pământ ca ciorile, însă tot îmi mânjesc un colţ al rochiei mele lungi şi răsfrânte.

Acum mă ruşinez de mine însămi.

O femeie decăzută

Când mă întorc la tren, trec pe lângă mai mulţi bărbaţi care urlă şi îşi vântură pumnii în aer. În mijlocul grupului e o fată de vârsta mea ghemuită la pământ. Au ras-o în cap – are ţeasta albă şi delicată ca un ou de pasăre iar în faţă i se întind smocuri răsucite din pletele lungi şi negre.

Un bărbat din mulţime îi azvârle la picioare chiştocul

ţigării. Altul o scuipă de la distanţă. Apoi altul – un bătrân gras cu o bubă pe gât – ia de jos un pumn de pietriş și i-l azvârle în faţă. Fata tresare şi se pune pe plâns.

Îl văd pe Nenea Soţ stând la marginea cercului şi pufăind netulburat din ţigară, cu ochii la scena asta. Dau fuga la el.

— Ce se întâmplă? îl întreb. Ce-a făcut să merite aşa o pedeapsă?

Striveşte oftând ţigara sub talpa ghetei.

— Aşa-i trebuie, zice, dacă încearcă să fugă de soţul ei.

Şi-l arată pe bătrânul cu buba pe gât.

Soţul cel bătrân se înroşește de mândrie la faţă când o înşfacă pe fată de braţ şi pleacă cu ea. Fata se zbate plângând, târşâindu-şi picioarele prin praf.

— Neghioaba, spune Nenea Soţ.

Nu înţeleg.

— Când o să-i vadă căpăţâna, lumea o să ştie pe loc ce femeie decăzută e, spune el. Şi dacă fuge a doua oară, nimeni n-o s-o ajute.

Oraşul morţilor

Nici n-a răsărit soarele ca lumea când mă anunţă Nenea Soţ că am ajuns la destinaţie. În timp ce trenul încetineşte, îmi ţin strâns bocceluţa şi mă uit pe geam, să văd acoperişurile de aur.

Mai întâi văd o casă deşelată ca un bivol bătrân.

Apoi încă una şi încă una, până nu mai văd decât case după case, după case, după case.

Aici sunt acoperişuri din bucăţi de metal prinse cu roţi negre şi moi de maşină.

Sunt acoperişuri de hârtie groasă pe care zac mormane de cărămizi, cizme, oale şi tigăi. Şi acoperişuri din cearşafuri legate cu liane de plastic.

Însă nu vezi niciun acoperiş de aur.

Niciun curmal sau mangotier sau portocal.

Şi niciun star de cinema.

Doar şiruri de trupuri adormite. Bărbaţi, femei şi

copii în zdrenţe care dorm unul lângă altul pe pământ.

Încerc să-i număr, dar când ajung la două sute renunţ când văd încă două sute mai departe.

Nenea Soţ îmi spune să stau lângă el când coborâm din tren.

Aerul de afară e cald şi apăsător, înţesat de fumul a o sută de focuri cu mâncăruri deasupra. Cerul e atât de năpădit de praf, că lumina sorilor electrici de pe stâlpi se pierde în ceaţă. Peste tot în jur se văd oameni care îşi târşâie picioarele înainte, cu capetele plecate şi ochii goi, învolburând praful sub tălpi.

Mă tem de oraşul acesta cu oameni întinşi la pământ, care par morţi. Şi oameni în picioare, care par morţi umblători.

Prin oraş

Merg cu greu în pantofii cei noi, mi-e încă şi mai greu să-mi fac loc pe străzile înţesate de ricşe trase de slăbănogi care îşi plimbă călătorii dolofani, copii dezbrăcaţi care scurmă prin mormane de gunoi şi câini vagabonzi amuşinând şanţurile pline de excremente.

La un colţ de stradă doi băieţi cerşesc mărunţiş. Unul are un ciot de picior care se termină unde ar fi trebuit să înceapă genunchiul. Îşi face mâna căuş şi şi-o duce la gură, de parcă ar mânca un fel nevăzut.

Celălalt are o maşinărie care scoate muzică. Are o mănuşă la mână şi dansează de parcă ar merge, deşi stă pe loc.

Lumea aruncă bănuţi în cana dansatorului, evitând să se uite în ochii flămânzi ai celuilalt băiat.

Un ins cu pantofi largi răsuceşte coada bivolului său ca să-l mâne mai iute. Nenea Soţ îmi vâră pumnul în spate ca să mă mâne mai iute.

Casa Fericirii într-un sfârşit, o luăm pe o străduţă şi ajungem la o poartă de metal legată bine cu un lanţ gros. Nenea scoate o cheie din vestă, descuie lacătul şi mă împinge repede înăuntru.

— Vine şi tanti? zic.

— Cine?

Încuie la loc lanţul, aşa că nu e atent.

— Tanti Bimla, zic. O să vină şi ea?

— Mai încolo, spune. Soseşte şi ea mai încolo.

Ceva mai departe de poartă, doarme un ins la o uşă. Nenea îl împunge cu vârful ghetei. Insul se trezeşte, ne dă drumul în casă şi încuie după noi.

În casă e întuneric ca-ntr-o peşteră şi miroase a băutură şi beţişoare aromate.

Când mi se obişnuiesc ochii cu întunericul, văd vreo zece fete care dorm prin colţuri sau pe pătuţuri de sfoară.

— Unde-am ajuns? îl întreb pe nenea.

— În Casa Fericirii, îmi spune el. Tanti Mumtaz o să te lămurească.

În lumina slabă a dimineţii, văd că fetele sunt îmbrăcate în rochii de toate culorile. La mâini şi la picioare poartă brăţări mari de argint şi la urechi cercei de aur şi pietre scumpe. Ochii le sunt desenaţi cu creion negru, iar buzele le sunt spoite în culoarea ardeilor roşii.

Acasă la ele, fetele astea şi-ar vedea deja de treburi, nu ar dormi în hainele de sărbătoare până la masa de prânz.

Mă întreb dacă nu cumva aici, în Casa Fericirii, trăiesc starurile de cinema.

Zece mii de rupii

Dintr-un colţ se ridică o siluetă şi vine spre noi. Are un trup de fată, ca trestia de slab, şi obraji scobiţi de băbuţă. Pe sub faldurile rochiei galbene, e delicată ca un boboc de pasăre.

Nenea îi spune ceva pe limba vioaie de la oraş, iar bobocul îmbătrânit de fată se face nevăzut după o perdea.

După câteva clipe, pânza se dă deoparte. Într-o odaie întunecată stă o grasă tolănită pe un pat pliant. La mijloc are pliuri de grăsime ca aluatul de *roti* şi o faţă plină, ca un mango prea pârguit.

Când pocneşte din degete, bobocul de fată tresare.

Până şi Nenea Soţ pare să se dea mai în spate. Mă împinge spre grasa cu chip de mango, aproape de tot, încât îi văd puful de deasupra buzei de sus.

Stau dreaptă, să vadă că sunt tare muncitoare.

Mă măsoară din cap până-n picioare, apoi scuipă.

— Cât? îl întreabă pe Nenea Soţ.

— Cincisprezece mii, spune el.

— Pe asta? râde femeia. E slabă ca ceaiul din frunzele de ieri.

Se tot tocmesc o vreme, uneori pe limba mea şi alteori în altă limbă. Unchiul ridică preţul, femeia îl coboară.

Până la urmă, nenea renunţă ridicând din umeri. Femeia scoate un caiet de socoteli dintre pliurile rochiei şi scrie numărul 10.000 în el.

Când femeie pocneşte din degete, bobocul de fată se ridică şi mă ia de braţ.

Mă uit la Nenea Soţ.

— Du-te, mă îndeamnă el nerăbdător. O să-ţi găsească un pat.

Mă tem să mă despart de Nenea Soţ, care m-a apărat de oamenii răi de la graniţă, mi-a luat un *roti* şi e singura mea cunoştinţă în acest oraş straniu şi mort. Însă îl ascult, îmi strâng bocceaua la piept şi o urmez pe fată pe un coridor.

Mă duce sus într-o cămăruţă, descuie uşa şi-mi face semn să intru.

— O să vină tanti Bimla să mă vadă, îi zic. Când apare la uşă, ai putea să-i zici că sunt aici?

Nu-mi dau seama dacă înţelege ce-i spun. Nu răspunde, închide doar uşa.

Nu ştiu ce caut în casa asta ciudată şi unde e tanti Bimla. Se pare că tanti Mumtaz e noua mea stăpână. E severă, mi-am dat seama, însă o să mă arăt vrednică. Iar aşa mama o să se bucure de o rochie nouă, de încălţări în anotimpul rece şi chiar de un şal nou, din cel mai fin. Frăţiorul meu o să aibă fructe şi brânzică proaspătă la

masă de două ori pe zi şi o hăinuţă din păr de iac. Până şi tatăl vitreg poate să-şi ia ochelari şi vestă nouă, mă gândesc. Şi nimeni de pe munte n-o să aibă un acoperiş de tablă mai sclipitor decât al nostru.

Asta-mi spun când o aud pe fată încuind uşa.

În odaie

Sunt postere cu zei şi staruri de cinema pe pereţi.

Un soare electric atârnând în mijlocul tavanului.

Un pat de sfoară.

O maşinărie ca două frunze de palmier care agită aerul.

Şi gratii la ferestre.

Un colţ al odăii e despărţit de restul cu o pânză de sari vechi.

Pe podea e o găleată de plastic, lângă o gaură.

După duhoare, îmi dau seama că e privata.

Mă aşez în pat şi încerc să-mi închipui boticul roz al lui Tali.

Ceţurile care dansează în jurul piscului în coadă de rândunică.

Lanurile roşietice.

Părul Amei, negru ca pana corbului.

Ochii somnoroşi, de pisică, ai lui Krishna.

Însă gândurile mi se rotesc ameţitor, ca frunzele de palmier ale maşinăriei.

Mă gândesc la bobocul îmbătrânit de fată şi mă întreb de ce e aşa de slabă dacă mănâncă prăjiturele, curmale, portocale şi mango în fiecare zi.

Mă gândesc la femeia cu pliuri de aluat la mijloc şi mă întreb de ce stă în peştera asta întunecată, dacă e aşa de bogată.

Şi dacă o să mă înveţe limba de la oraş după ce-mi termin muncile.

Însă până la urmă mi se închid ochii şi mă lungesc pe pat. După ce-am călătorit patru zile la rând, mă fură în sfârşit somnul.

Dor de casă

O clipă, mă trezesc, neştiind unde sunt.

Casc, aşteptându-mă să simt în nări mireasma focului din vatră şi a pâinii coapte.

Şi dau doar de duhoarea privatei de lângă pat.

Mă rog să simt în faţă vântul rece de la munte, care vesteşte zăpada, şi mă aleg doar cu paletele maşinăriei-palmier, care învârte leneş aerul înăbuşitor de oraş.

Trag cu urechea după cotcodăcitul găinilor.

Aud doar un bărbat certându-se cu o femeie în odaia de lângă mine.

Până acum, oraşul nu e deloc ce-am sperat să fie.

Poate dacă închid ochii şi adorm la loc, măcar o să visez că sunt acasă.

Televizorul

Mă trezesc când vin două fete să descuie uşa. Una e drăguţă, cu ochii în formă de lacrimă şi o piele maronie, ca o coajă de nucă. Cealaltă are faţa strâmbă. Obrazul drept i s-a prăbuşit, trăgându-i în jos colţul buzelor, de parcă se încruntă cu jumătate de gură.

Mă duc într-o odaie unde s-au strâns celelalte fete.

E şi bobocul îmbătrânit de fată, laolaltă cu altele.

Cele tinere sunt îmbrăcate ca să pară în vârstă, iar cele mai în vârstă sunt îmbrăcate ca să pară tinere.

Un prunc doarme dezbrăcat pe o pătură întinsă la podea, iar o fetiţă cu codiţe stă îngenuncheată la picioarele mamei sale, care o caută de păduchi.

Nu se aude nimeni sporovăind şi râzând ca în sat, când se adună femeile.

Ci toate privesc absorbite o cutie neagră cu un geam mare în faţă.

În cutie cântă o femeie micuţă. Poartă nişte pantaloni aurii şi părul îi flutură în vânt.

Fata pe jumătate încruntată apasă pe un buton şi femeia dispare.

Un ins stă la o masă şi citeşte ziarul.

Când apasă iar şi iar pe buton, imaginile din cutie se schimbă iar şi iar.

Se vede o femeie care şterge o oală clătinând din cap.

Apoi se vede un bărbat care loveşte o minge cu o paletă.

Apoi o şcolăriţă care bea Coca-Cola.

Apoi apare iar femeia în pantaloni aurii.

Un bărbat cu părul dat pe spate îi şoptește ceva la ureche femeii.

Ea îşi duce degetul la buzele lui, după care dansează spre colţul cutiei şi dispare.

Îmi duc mâna la gură şi aştept să văd ce-o să se-ntâmple. Fata cu pielea maronie ca nuca se apleacă spre mine.

— E un televizor, îmi spune pe limba mea. TV

Am auzit de televizoare. Tatăl vitreg zice că fratele lui a primit aşa ceva ca zestre când s-a însurat cu o fată bogată.

Aici nu-i niciun acoperiş de aur, însă, până la urmă, poate că sunt într-un oraş măreţ, dacă au televizor în fiecare casă.

O fată de oraş

Femeia cea grasă în sari violet intră în odaie. Fata cu faţa strâmbă sare să închidă televizorul. Fata cu piele brună aşteaptă la locul ei, în timp ce restul fug care încotro.

Femeia cea grasă o ia mânioasă la întrebări, pe limba de la oraş.

— Da, Mumtaz, zice fata brună.

— Nu, Mumtaz, zice fata încruntată.

Femeia, Mumtaz, mă ciupeşte zdravăn deasupra cotului, de-mi dau lacrimile.

Nu mă urnesc din loc. Nu zic o vorbă. Nici când îmi dă drumul şi mă împinge spre celelalte fete.

Apoi Mumtaz se duce. Iar fata brună mă spală pe faţă, pe când cea încruntată pe jumătate mă piaptănă.

Ele nu zic nimic, iar eu mă simt stingherită de fetele astea fâşneţe de la oraş, care mă iau în primire cum numai

Ama mă îngrijea înainte.

— Ce faceţi? întreb. 9

Fata brună dă să-mi răspundă, însă cea încruntată îi zice să tacă şi-şi înfige peria în părul meu. Deschide o cutie de tinichea şi scoate de acolo o sticluţă cu un lichid roşu.

Apoi îmi ia mâna şi mă dă cu lichidul roşu pe unghii, în timp ce fata cealaltă îmi desenează pleoapele cu un creion negru.

— Ce se întâmplă? întreb.

Nu-mi răspund.

Fata brună, care m-a lămurit în privinţa televizorului, mă sâsâie să tac. Apoi, când fata încruntată se întoarce cu spatele, cealaltă îmi şoptește pe limba mea:

— O să afli curând.

Îmi văd chipul într-o oglindă argintie de pe perete. Din ea mă priveşte o altă Lakshmi. Are ochi de tigru daţi cu negru, gura roşie ca rodia şi plete revărsate ca femeia mititică, în pantaloni aurii, de la televizor.

E elegantă ca tanti Bimla, ca un star de cinema, ca restul fetelor de oraş.

Îi zâmbesc noii Lakshmi. Şi ea îmi zâmbeşte. Pare nesigură pe ea.

Bătrânul

Mumtaz mă studiază.

— Eşti gata să-ţi începi munca? îmi zice pe limba mea.

Încuviinţez din cap, zic da şi iar încuviinţez, deşi nu înţeleg cum îşi văd oamenii ăştia de la oraş de treburile lor în hainele astea elegante şi pantofii incomozi.

O urmez pe Mumtaz pe un hol cu multe cămăruţe. Trecem pe lângă fete aşezate turceşte pe podea. Fete care-şi desenează ochi de tigru. Fete care se stropesc cu apă de flori. Unele se uită lung la mine. Altele nici nu mă bagă în seamă.

Urcăm nişte scări, o luăm pe alt coridor şi intrăm într-o odaie unde e un bătrân întins pe un pat. Are pielea gălbuie, iar din urechi îi ies smocuri de păr. Mumtaz îi

vorbeşte frumos şi mă întreb dacă nu e cumva bolnav.

Vizavi, dintr-o odaie cu o pânză roşie atârnată la uşă, se aud grohăieli. E un sunet ciudat, de animal, care îmi dă fiori.

Mumtaz mă arată cu degetul şi-i spune ceva bătrânului, care îşi umezeşte palma cu limba şi şi-o trece apoi peste păr. Ei nu par să observe grohăielile.

Apoi sunetele se opresc. Pânza roşie se trage într-o parte. Iar în uşă apare un ins care se încheie la prohab.

Mă uit în jos, la unghiile mele date cu roşu şi la pantofii cei noi.

Ceva nu-i a bună. Nu ştiu ce se întâmplă, însă nu-i a bună, nu-i a bună deloc.

Mumtaz bate cu palma marginea patului şi-mi spune să mă apropii. Bătrânul cloncăne din limbă.

— Nu te teme, îmi spune ea. Vino acum.

Nu fac nicio mişcare.

Mumtaz îmi vorbeşte iar, cu asprime.

— Vino-ncoace, nepriceputo, îmi spune.

Tot nu mă mişc.

Atunci Mumtaz se repede la mine. Mă apucă de păr şi mă trage prin cameră. Mă azvârle pe pat, lângă bătrân. Iar apoi acesta se urcă pe mine şi mă ţintuieşte de pat, cât zece bărbaţi de puternic. Mă sărută cu buze fleşcăite şi umede, cu gust de ceapă. Îmi înfige dinţii în buza de jos.

Cum zac ţintuită sub el, nu văd nimic, nu pot să mă mişc şi nici să respir măcar. Bâjbâie cu mâna la pantaloni, îmi desface picioarele cu de-a sila şi apoi simt că se împinge între coapsele mele. Gâfâi sufocată, zvârcolindu-mă şi dând din picioare. Îmi vâră limba în gură.

Şi i-o muşc cât pot de tare.

Scoate un „Aaa!”, iar eu am şi luat-o din loc. Gonesc pe hol, pe lângă celelalte fete, cu pantofii eleganţi de oraş zburându-mi din picioare, până ajung în odaia de la început şi îmi trag pe mine hainele vechi din boccea.

M-au vândut

Tocmai îmi şterg machiajul de pe faţă când intră fata

brună.

— Ce crezi că faci acolo? mă întreabă ea.

— Mă duc acasă.

Ochii în formă de lacrimă i se întunecă.

— E o greşeală, îi zic. Am venit să lucrez ca slujnică la o doamnă bogată.

— Aşa ţi-au zis?

Apoi vine Mumtaz la uşă, pufăind, cu faţa ei de mango rozalie de mânie.

— Ce crezi că faci acolo? îmi zice ea.

— Plec, zic. Plec acasă.

— Acasă? râde Mumtaz. Şi cum o să ajungi?

Nu ştiu.

— Ştii să ajungi acasă? îmi zice.

— Ai bani de tren?

— Vorbeşti limba de aici?

— Ştii măcar unde eşti?

Îmi bate inima ca răpăitul musonului, iar umerii mi se zgâlţâie de parcă m-aş perpeli în friguri.

— Ţărăncuţă nepricepută, îmi zice ea.

— Chiar nu ştii nimic, aşa-i?

Mă cuprind cu braţele şi mă strâng zdravăn.

Însă nu-mi pot opri tremurul.

— Bine, atunci, îmi zice Mumtaz scoţându-şi caietul de socoteli din brâu.

Hai să-ţi explic.

— Eşti a mea, îmi zice. Am dat bani frumoşi pe tine.

Deschide caietul la o pagină anume şi-mi arată însemnarea: 10.000 de rupii.

— O să primeşti bărbaţi în cameră, îmi zice. Şi o să faci tot ce-ţi cer. O să munceşti aici, ca restul fetelor, până îţi acoperi datoria.

Se învârte casa cu mine, însă nu văd decât numărul din caietul ei. Se răsuceşte şi se abureşte sub ochii mei, apoi se desface în bucăţi care plutesc prin aer. Îmi ţin lacrimile în frâu, dregându-mi glasul.

— Dar tanti Bimla a zis…

— „Tanti” a ta, pufneşte ea, pentru mine munceşte.

Acum înţeleg totul.

Clipesc ca să-mi alung lacrimile. Îmi încordez pumnii. Nu am de gând să fac asemenea treburi murdare. O să aştept până la noapte şi o să scap de Mumtaz şi de Casa Fericirii ei.

— Shahanna! face Mumtaz pocnind din degete şi fata brună îi întinde o foarfecă.

Fata, Shahanna, se apleacă spre mine şi-mi şoptește:

— O să-ţi fie mai uşor dacă nu te mişti.

Se aude un clănţănit şi apoi o şuviţă din părul meu pică la podea. Ţip şi mă zbat să scap, însă Shahanna mă ţine bine.

Mumtaz se dă mai în spate, lipindu-mi foarfecă de gât.

— Nu te mişca, îmi spune ea printre dinţi. Altfel îţi tai gâtul cu foarfecă.

Mă uit la Shahanna. A făcut ochii mari de frică.

Încremenesc cu ochii la fata din oglinda argintie. Nu trece mult şi rămâne cu ţeasta chiliugă, ca o femeie decăzută, şi chipul de piatră.

— Încearcă doar să fugi cu părul ăsta pe cap, îmi zice Mumtaz, şi îndată o să te-aducă înapoi.

Apoi pleacă şi mă lasă singură, încuiată în odaie.

Bat cu pumnii în uşă.

Urlu ca un animal.

Mă rog.

Străbat odaia de colo colo.

Izbesc cu picioarele în uşă.

Însă nu plâng deloc.

Trei zile şi trei nopţi în fiecare zi, mii de oameni sub fereastra mea.

Copii care merg la şcoală. Mame care se grăbesc acasă de la piaţă. Ricşari, zarzavagii, măturători şi cerşetori.

Nimeni nu ridică privirea.

În fiecare dimineaţă şi seară, vine Mumtaz, mă bate

cu o curea de piele şi apoi încuie uşa după ea.

Şi în fiecare noapte, visez că stau cu Ama în faţa căscioarei noastre şi privim în vale, la luminiţele de sărbătoare, în timp ce-mi împleteşte părul în cosiţe lungi, negre.

Ce mi-a mai rămas în seara asta, când vine Mumtaz în odaie, vede că mi-a vărgat spinarea şi gâtul, braţele şi picioarele cu vânătăi de la curea.

Aşa că mă bate la tălpi.

Foame în seara asta, când descuie uşa şi intră, Mumtaz vede că am toată pielea învineţită de curea.

— Acum te învoieşti să fii cu bărbaţi?

Clatin din cap.

Atunci îmi spune că o să flămânzesc până mă fac ascultătoare.

Ea nu-şi dă seama că deja ştiu ce-i aia foame.

Ştiu cum se macină stomacul singur, ca să aibă ceva în el.

Ştiu cum se agită măruntaiele, nevenindu-le să creadă că sunt goale.

Mai ştiu şi cum să înghit salivă şi să mă prefac că e supă.

Să-mi astup nările ca să nu-mi vină miresmele cinei de la focul altei familii.

Şi cum să leg brâul atât de strâns, încât măcar câteva ore pot să-mi amăgesc burta că e plină.

Mumtaz, cu mijlocul ei de aluat şi faţa umflată de mango, nu ştie cu cine se pune.

Ce nu fac

Nu iau seama la strigătele vânzătorului de alune de sub fereastră.

Nu-mi îngădui să miros ceapa prăjită din bucătăria de jos, nici nu plec urechea la sporovăială fetelor când trec prin faţa uşii, să mănânce de prânz.

Nu ciulesc urechea să aud paşii vânzătorului ambulant care aduce după-masa ceai într-un coşuleţ de sârmă.

Nu-mi permit să miros aroma ce se înalţă din castronul de orez cu curry pe care mi-l trece Mumtaz pe la nas şi nici să bag în seamă ghiorţăielile de stomac.

Nici în somn nu-mi dau voie să visez nici măcar un *roti*.

După cinci zile

După cinci zile fără mâncare şi apă, nici măcar nu visez.

O cană de ceai

Cel mai tare am ajuns să urăsc un singur sunet: hârşâitul cheii în lacăt, care îmi dă de ştire că a venit Mumtaz cu cureaua şi batjocura ei.

Aşa că, atunci când se deschide uşa, mă aflu în colţul odăii încuiate, cu faţa la perete. Este Shahanna, fata cu piele maronie ca nuca, cu o cană de ceai în mână.

Îmi duce cana la gură şi-mi vorbeşte blând.

— Ia-o, îmi spune. Ai buzele crăpate.

Sorb, la început fără să-mi trădez setea cumplită, însă apoi o dau de duşcă.

— Mai încet, îmi spune ea luându-mi uşor cana din mână. Dacă bei prea rapid, o să verşi.

O ascult, însă curând, mult prea curând, cana e goală.

Shahanna întinde mâna şi mă mângâie blând pe cap.

— Deja îţi creşte părul, spune ea.

Dau să vorbesc, însă m-a lăsat vocea după atâtea zile în care n-am avut cu cine vorbi.

Îmi vine să-i zic fetei ăsteia brune şi drăguţe tot ce nu fac.

Că nu mă gândesc la buzele mele uscate şi nici la capul chilug.

Că nu mă uit în oglindă.

Însă nu-mi iese nimic pe gură.

— Mumtaz o să te lase în viaţă, îmi spune, dacă faci ce-ţi spune.

Îi întorc spatele şi să uit pe fereastră.

Două şcolăriţe în uniforme albastre scrobite ţopăie

jos pe stradă, ţinându-se de mână.

— Eu am fost afară, spune Shahanna. Ascultă la mine, aici nu-i aşa rău.

Mă îndoiesc, de-acum ştiu că nu te poţi încrede în oamenii de la oraş.

— E adevărat, spune ea. Afară de-abia dacă eşti mai bună decât un câine.

Îmi arată o potaie care s-a oprit să amuşine printr-un şanţ cu excremente omeneşti.

— Aici măcar avem pat, mâncare şi haine, zice ea şi se opreşte.

Clatin din cap.

— Nu, mă aud zicând răguşită. N-o să fac ceva atât de ruşinos.

Shahanna oftează.

— O să te vândă doar mai departe, la o altă casă ca asta.

O ia spre uşă.

În sinea mea o implor să nu plece, să nu mă lase singură, cu ochii la lumea care se perindă prin faţa odăii mele încuiate. Însă pe dinafară nu arăt nimic. Deja am învăţat destule de la orăşenii ăştia. De la cei care nu-l iau în seamă pe cerşetorul cu piciorul retezat, de la cei care se împleticesc prin oraşul morţilor uitându-se în jur cu ochi goi.

Aici eşti în siguranţă doar dacă nu arăţi cât de tare te temi.

După ce pleacă Shahanna

Nu vine nimeni la mine în odaie. Mă întreb dacă au trecut o zi şi o noapte sau două zile şi două nopţi. Sau zece zile şi zece nopţi.

Sentinţa

Într-una din zile, Mumtaz vine la uşă fără curea în mână.

— Am hotărât să te las în viaţă, îmi spune.

Apoi pleacă şi mă lasă să mă întreb ce urmează.

Un pahar de *lassi*

Nu trece mult şi bobocul îmbătrânit de fată apare în uşă şi-mi întinde un pahar de *lassi*, iaurtul dulce pe care mi-l dădea Ama să-l beau când eram bolnavă.

Iau paharul cu mâini tremurătoare. Băutura e dulce şi rece, cu gust de mango. Fata îmi ia paharul, însă rămâne să se uite la mine.

După câteva minute, mă simt ciudat. Nu trece mult şi o văd cum pâlpâie în faţa ochilor mei, ca lumina unui felinar.

Când mijesc ochii, văd două fete în loc de una. Iar când clipesc, n-o mai văd deloc.

Braţele şi picioarele mi le simt de parcă ar fi departe, sunt ca apa, de-abia le urnesc.

Încă puţin şi sunetele bazarului de jos se învălmăşesc, behăitul claxoanelor şi mârâitul motoarelor se topesc într-o supă sonoră.

Încerc să gândesc. Însă gândurile mi se tot prăbuşesc, mi se răstoarnă sau se rotesc pe loc.

Cumva, înţeleg că mi-au pus un soi de otravă ciudată în *lassi*, când intră Mumtaz în odaie.

După aceea nu mai înţeleg nimic.

Ce noroc pe tine că eşti cu Habib

Un ins cu buze de peşte intră în odaie şi-mi zice:

— Ce noroc pe tine că eşti cu Habib.

Îmi strânge sânul cu mâna, cum se pipăie un pepene galben la piaţă. Încerc să-l împing în lături, însă braţul meu, pe care *lassi-ul* l-a făcut greu ca piatra, nu se urneşte deloc.

— Ce noroc pe tine, îmi spune el, că îl ai pe Habib primul.

Închid ochii. Odaia se leagănă într-o parte şi în cealaltă.

— Poţi să le spui celorlalţi de Habib, îmi zice el.

Deschid ochii, îl văd cum îmi strânge celălalt sân în mână şi mă întreb: Cine e Habib ăsta de care tot zice?

— Asta dacă într-adevăr e prima oară, îmi spune.

Bătrâna Mumtaz e o şmecheră.

Se descheie la curea.

— I-a mai vândut lui Habib marfa uzată.

Insul cu buze de peşte îmi scoate rochia.

Mă aştept să mă împotrivesc. Însă nu se întâmplă nimic.

— Habib, zice el. Habib se pricepe la femei.

Apoi se urcă pe mine şi simt că mi se tot îndeasă ceva fierbinte între picioare.

Mormăie chinuindu-se să se vâre în mine.

Dintr-odată se împinge până mă sfâşie în două.

— O, da, zice el gâfâind. Habib e bun la pat.

De departe aud un bufnet repetat, *buf*, *buf*, şi-mi dau seama că e o tăblie de pat care se izbeşte de un perete.

După o vreme, nu ştiu cât anume, un alt sunet întrerupe bufnetul ritmic al tăbliei. Ştiu sunetul ăsta de undeva.

Mă chinui să-l desluşesc.

În sfârşit îl recunosc.

E un plânset înăbuşit.

Habib se dă jos de pe mine.

Atunci înţeleg: eu plângeam de fapt.

Una de-a lor

Mă trezesc înţepenită, în dureri. Nu ştiu cât e ceasul, deşi, după bâzâitul soarelui electric din tavan, îmi închipui că e a doua zi seara.

Ţeasta îmi plesneşte de durere. Am gura uscată. Mă ridic nesigură pe picioare şi mă prăbuşesc pe podeaua goală, parcă simţind un cărbune aprins între picioare.

Mă agăţ de cearşaf, mă ridic cu greu în picioare şi mă duc încet la măsuţa pe care cineva mi-a lăsat un pahar de apă.

Apoi zăresc o fată în oglindă.

Are ochi de tigru înnegriţi şi buze mânjite, ca ardeiul roşu.

Mă priveşte cu tristeţe şi dispreţ în ochi, zicându-mi: *De-acum eşti una de-a lor*.

Amurg în următoarele zile vine multă lume la mine-n odaie.

Unii oameni sunt aievea. Alţii nu.

Mumtaz apare în fiecare zi la lăsarea serii şi-mi toarnă câte un pahar de *lassi* între dinţii încleştaţi. Shahanna vine în fiecare dimineaţă cu un pahar de apă şi milă pe chip.

Ele sunt aievea. De asta nu mă îndoiesc.

În nesfârşitul amurg dintre *lassi* şi dimineaţă, vin alţii.

Apare tatăl vitreg, în haina cu umeri mari şi pălăria de oraş, pufăind din ţigară. Apoi o văd pe Bajai Sita la picioarele patului, bârfind de zor cu nevasta mai-marelui. Uneori mai vine şi tanti Bimla, cu ochii sclipindu-i ca doi bănuţi noi.

Par aievea, însă ştiu că nu sunt.

Între timp, vin bărbaţi.

Se apasă pe mine până-mi strivesc oasele.

Mă sfâşie de vie.

Apoi se fac nevăzuţi.

Nu-mi dau seama când e aievea ce-mi fac şi când e doar un coşmar.

Hotărăsc că totul e un coşmar.

Pentru că dacă totul se întâmplă aievea, n-aş putea să îndur.

Doare

Mă doare.

Bărbaţii mă lasă sfâşiată şi însângerată.

Mă rog zeilor să-mi aline durerea.

Să-mi potolească de tot arsura, suferinţa şi sângerarea.

Din odaia vecină se aud muzică şi râsete.

De jos din stradă se aud claxoane.

Nimeni nu mă aude.

Nici măcar zeii.

Între amurguri

Uneori, între amurguri, îmi desfac bocceluţa de acasă

şi-mi îngrop faţa în pânza rochiei vechi.

Respir cu nesaţ, trag adânc în piept mireasma de munte însorit, căldura cu miros de pământ proaspăt răscolit şi de rufe curate uscându-se la soare.

Trag în piept vântul rece de Himalaya, şi aroma de lemn a focului din bucătărie, mirosul viu, care-ţi făgăduieşte o ceaşcă de ceai cald şi un *roti* proaspăt.

Aşa mai rezist o vreme.

Până la următorul apus.

Ce auzi înainte să înceapă, auzi un fermoar care-şi rânjeşte dinţii, poate un pantof azvârlit în grabă cât colo, geamătul saltelei.

După ce începe, se poate să auzi claxoanele care behăie jos în stradă, vânzătorul de alune care îşi laudă gustările sau plesnetul unei mingi de cauciuc cu care se joacă strigând copiii în curtea şcolii din apropiere.

Însă, dacă ai noroc sau dacă te străduieşti din răsputeri, nu auzi nimic.

Nimic, poate doar păcănitul ventilatorului de deasupra, scurgerea egală a clipelor, până se termină.

Până începe iar.

E un pericol să te protejezi într-una din zile vine Shahanna la mine în odaie, cu o cană de ceai şi un codru de pâine de la masă. Îmi strecoară în mână un pacheţel de plastic.

— Să nu te vadă cumva Mumtaz, îmi şoptește ea.

— Ce e? o întreb.

Se uită să vadă dacă ne-aude cineva.

— Un prezervativ.

Nu înţeleg ce e prezervativul ăsta şi de ce e aşa o mare taină.

Shahanna mă lămureşte.

— Zi-le bărbaţilor să şi-l pună, ca să nu-ţi dea vreo boală, îmi spune.

— Cei mai mulţi n-or să vrea şi dacă insişti o să amenințe că se duc în altă parte.

Dau din cap.

Shahanna se întoarce să încuie uşa.

— Să nu insişti, îmi spune Shahanna.

— Altfel te omoară Mumtaz în bătaie.

O căldare cu apă

Lângă pat e o căldare cu apă.

Însă oricât de des m-aş spăla şi m-aş freca şi m-aş spăla şi m-aş freca, nu reuşesc să scap de mirosul bărbaţilor.

Numărătoarea

E alt anotimp.

Îmi dau seama doar pentru că lumea de la fereastră a început să-şi lepede flanelele. Iar eu sunt tot încuiată în odaia asta.

Creierul mi s-a învălmăşit de la *lassi*, de am pierdut şirul bărbaţilor care au intrat în odaie.

Nu ştiu cât plăteşte fiecare.

Ştiu doar că, de cum pleacă, datoria mea faţă de Mumtaz se mai micşorează un pic.

Un pumn de ceaţă îmi amintesc boticul catifelat şi roz al lui Tali.

Parfumul fantomatic al florilor de noapte.

Crestătura zimţată din banca de şcoală.

Culoarea pământului nepalez, ca soarele la apus.

Clinchetul melodios al cerceilor Amei.

Muntele poleit în argint alb sub razele de lună.

La început mi le-am amintit pe toate iară să vreau.

Curând însă, a trebuit să mă străduiesc să mi le aduc în minte.

Însă până la urmă, tot tocindu-le aşa mereu, s-au destrămat încet-încet, s-au subţiat ca pătura de pe patul meu, iar într-o zi mai că mi-a stat inima-n loc când n-am mai reuşit să mi le înfăţişez deloc.

Acum îmi repet amintirile în fiecare dimineaţă şi seară, cum m-a învăţat învăţătoarea să repet la matematică.

Însă o imagine doar nu reuşesc s-o uit, oricât aş încerca.

O amintire încăpăţânată, care mi le alungă pe toate celelalte din minte:

Chipul Amei când visa cât de bine e sub un acoperiş de tablă.

Să-ţi aminteşti, am învăţat, e ca şi cum ai încerca să culegi un pumn de ceaţă.

Să uiţi e ca şi cum ai încerca să opreşti musonul.

Schimbări într-o după-amiază, Mumtaz vine la uşă şi-mi zice să-mi strâng lucrurile.

— Acum că nu mai eşti virgină, îmi spune, nu mai pot să scot un preţ ca lumea pe tine.

Nu-mi vine să cred ce aud.

— Atunci pot să plec? zic.

Mumtaz scuipă.

— Nu te-ai lăsat cu una, cu două, zice ea. Şi nici nu poţi să pleci cu una, cu două.

Nu înţeleg.

— Poţi să pleci acasă…

Se întrerupe, îşi culege un rest de betel de pe limbă şi se uită absorbită la el.

Încerc să-mi domolesc bătăile inimii când rosteşte cuvântul „acasă”.

Mumtaz azvârle cât-colo frântura de betel şi urmează:

— …când ţi-ai acoperit muncind suma de douăzeci de mii de rupii cu care te-am cumpărat.

— Dar…

I-am văzut caietul de socoteli, în care scria 10.000 de rupii.

Ştiu că 20.000 e un preţ mincinos.

Cumva, din toate câte am îndurat, ofensa asta e mai rea decât orice.

N-am plâns, n-am vărsat o lacrimă măcar, din prima noapte, când cu bărbatul cu buze de peşte.

Însă acum mi se umplu ochii de lacrimi.

Clipesc ca să mi le alung şi îmi sumeţesc bărbia.

— Ce dar? zice ea.

Îşi scoate cureaua de piele de sub fustă şi se plesneşte cu ea în palmă.

Îmi plec capul.

— De-acum înainte, zice Mumtaz, o să te duci jos cu restul fetelor în fiecare noapte. O să dormi cu alte fete în cameră şi o să te mişti liberă prin casă.

Mă uit drept înainte.

Mumtaz vine lângă mine şi mă apucă de bărbie.

— Însă dacă încerci să fugi, îmi zice, o să pisez ardei iuţi şi o să ţi-i vâr prin părţile intime.

Mă cutremur şi încuviinţez din cap, ducându-mi mâna la gură.

— Acum grăbeşte-te, îmi zice înainte să plece. Îmi trebuie camera.

Fata nouă

Tocmai îmi iau castronul şi bocceaua când intră bobocul îmbătrânit de fată.

E însoţită de o altă fată, mult mai tânără. Poartă o rochie de un galben viu, iar la piept ţine strâns o boccea cu haine aspre, de casă.

O iau spre uşă cu paşi poticniţi, de bătrânică.

Parcă a trecut o viaţă de când n-am mai ieşit din cameră. Încerc să fac un pas pe hol şi încă unul, uitându-mă cum fata nouă intră nesigură pe picioare în odaia mea, de parcă îşi încordează degetele în pantofii noi, ca un biet liliac ce se-agaţă speriat de o creangă.

Ce viaţă e asta

Bobocul îmbătrânit de fată îmi zice să mă duc la bucătărie, să iau prânzul cu restul fetelor. Ce ciudat că, după ce am visat atâtea zile la libertate, nu mă ascultă deloc picioarele.

— Haide, îmi spune.

Apoi mă trage de ureche afară, pe coridor.

E atât de ciudat să merg – să nu mă mişc doar până la fereastră şi înapoi –, că din câteva zeci de paşi, distanţa pare nesfârşită. Iar coridorul, cu podeaua lui goală şi pereţii crăpaţi, mi se pare chiar minunat, nou, străin,

imens şi straniu. Şi scăldat într-o lumină dureroasă.

Când ajung în sfârşit la capătul coridorului, văd o bucătărie. Fete îmbrăcate în rochii colorate ţipător se strigă una pe alta – fie în limba de oraş, fie în a mea –, vorbesc în gura mare ca să se facă auzite în larma unei maşini care scoate muzică.

Râd dezvelindu-şi dinţii şi-şi vâră în gurile desenate pumni de orez.

O femeie grasă şi fără dinţi amestecă într-un vas mare, cu tocăniţă unsuroasă, în timp ce la picioare i se plimbă de-a buşilea un copil dezbrăcat, iar în aer plutesc mireasme de mirodenii, ulei în tigaie, parfum şi fum de ţigară.

Dintr-odată, totul e prea copleşitor. Mă las la podea, strâmbându-mă când simt usturimea dintre picioare.

Apoi vine Shahanna lângă mine, cu un castron de orez aburind. Mănânc, însă nu simt niciun gust.

Deschid gura – să-i mulţumesc, să încerc să-i zic cât de ciudat e să am iarăşi oameni în jur –, însă nu-mi găsesc cuvintele. După ce-mi termin orezul, mă ajută să mă ridic şi-mi spune să vin să mă uit la televizor cu ele.

— E distractiv, îmi zice. O să vezi.

Când ajungem în odaia cu televizorul, fata încruntată apasă pe buton. Cutia prinde viaţă ca mai înainte. Pe sticlă apar cuvinte ciudate şi se aude o muzică zgomotoasă şi veselă. Fetele exclamă în cor.

— *Dragoste şi putere*, zice Shahanna. E din America. E serialul nostru preferat.

În televizor, un bărbat micuţ, cu piele rozalie, vorbeşte cu o femeie cu părul de culoarea paiului. Femeia ridică mâna să-l pălmuiască peste faţă, însă el o opreşte, prinzând-o de încheietură. Apoi, din senin, se sărută.

Fetele din Casa Fericirii bat din palme, ţipă şi cotcodăcesc ca găinile. Bărbatul şi femeia din televizor, mititei şi rozalii cum sunt, mi se par ciudaţi. Însă şi mai ciudate mi se par fetele în carne şi oase de lângă mine.

Cum de pot să mănânce, să râdă şi să-şi vadă de viaţă

când nu mai e mult şi vin bărbaţii mă uluieşte atât de tare, încât, în vreme ce ele râd, eu mă lupt cu lacrimile.

În odaia nouă

Sunt postere cu zei şi staruri de cinema pe pereţi, un soare electric atârnând în mijlocul tavanului, o maşinărie ca o frunză de palmier care agită aerul, o gaură pentru privată, gratii la ferestre şi patru paturi de sfoară, despărţite de cearşafuri vechi atârnate de tavan.

— Tragi cearşaful în jurul patului când îţi vine clientul, îmi spune Shahanna.

Suntem şase în odaie: fata pe jumătate încruntată, pe care o cheamă Anita, o femeie care tuşeşte mult, pe nume Pushpa, cu cei doi copii ai ei. Unul e un copilaş care se târăşte pe podea, trăgând după el o sticlă goală de plastic, legată cu sfoară. Celălalt, zice Shahanna, este un băiat de opt ani.

Mi-o arată pe fata pe jumătate încruntată.

— Anita, îmi zice ea, e din ţara noastră.

Îmi împreunez palmele în dreptul inimii şi o salut pe limba noastră. Se uită o clipă la mine, apoi se apucă iar să lipească o poză cu un star de cinema deasupra patului ei. Nu-mi dau seama, după faţa ei strâmbă, dacă zâmbeşte sau dacă se încruntă. Sau amândouă. Sau niciuna, nici alta.

Femeia care tuşeşte, Pushpa, a venit să muncească pentru Mumtaz când i-a murit soţul. E drăguţă – cu pielea ei întunecată şi ochii migdalaţi numai că e atât de slabă, că oasele umerilor îi ies de sub rochie ca două rămurele de *neem*.

În timp ce vorbeşte Shahanna, pe Pushpa o apucă o tuse zguduitoare. Când îi trece, scuipă într-o batistă, oftează din greu şi se culcuşeşte pe patul ei, cu faţa la perete. Fetiţa o trage de coada împletită ţipând „Mama, mama”, însă Pushpa nu-i răspunde.

Fac cunoştinţă cu băiatul David Beckham

Pe la mijlocul după-amiezii intră un băiat de vreo opt anişi-şi trânteşte ghiozdanul în colţ. Are părul ciufulit ca

mătasea porumbului şi e ciolănos ca un ied. O sărută pe Pushpa pe obraz şi o gâdilă pe micuţa Jeena sub bărbie.

Când dă cu ochii de mine, îmi arată tricoul de pe el. Pe spate are numărul douăzeci şi trei.

— David Beckham, îmi zice.

Nu înţeleg ce înseamnă, însă băiatul David Beckham e tare mândru de tricoul lui.

Shahanna zice că e timpul să ne machiem. Pushpa se ridică cu greu, îi dă copilei o sticlă şi o aşază pe o saltea micuţă, sub patul ei. Băiatul David Beckham ia un zmeu de hârtie şi fuge afară.

Dacă i-aş cunoaşte limba, l-aş întreba dacă aerul de oraş miroase noaptea ca aerul de la munte, a nori de ploaie, iasomie şi sorţi de izbândă.

Tot ce trebuie să ştiu acum

Cât stau Anita şi Pushpa la oglindă şi se sulemenesc pe faţă, Shahanna îmi explică totul.

Înainte, când stăteai încuiată în camera aia, zice Shahanna, Mumtaz îţi trimitea clienţii. De-acum, dacă vrei să te achiţi de datorie, trebuie să-i convingi cumva să te aleagă pe tine.

Zi-le clienţilor că ai doişpe ani, zice. Altfel te snopeşte Mumtaz până leşini.

Fă tot ce-ţi cere clientul, zice Shahanna.

Altfel te snopeşte el până leşini.

Apoi îţi face ce are chef şi pleacă fără să plătească.

Spală-te întotdeauna cu o cârpă umedă după ce termină bărbatul, îmi zice Pushpa.

Aşa n-o să te îmbolnăveşti.

Dacă te place vreun client, s-ar putea să-ţi dea o bomboană, zice ea. Trebuie s-o mănânci pe loc, altfel ţi-o ia Mumtaz şi o mănâncă.

Dacă te place vreun client, s-ar putea să-ţi dea ciubuc. Ascunde-l undeva bine, ca să-ţi iei un ceai în fiecare zi.

O dată pe lună, zice Pushpa, vine o femeie din partea guvernului la uşa din spate, cu un coş de prezervative. Ia

un pumn şi doseşte-le sub saltea, dar ai grijă să nu te vadă Shilpa, bobocul îmbătrânit de fată, e iscoada lui Mumtaz.

Americanii o să încerce să te păcălească să fugi. Nu te lăsa fraierită. O să te facă de ruşine şi o să te pună să mergi goală pe stradă.

Dacă vine un bătrân la uşă, dă din gene şi poartă-te ca o fetiţă, îmi zice Pushpa. Aşa o să te plătească în plus.

Dacă-ţi aduce Mumtaz vreun amic cu stare de-al ei, dă din gene şi poartă-te ca o fetiţă, zice Shahanna. N-o să te plătească deloc.

Mai trebuie să înveţi să-ţi mânuieşti şalul în anumite feluri, zice ea.

Scutură capetele şalului cu un gest de vino-ncca' şi aşa o să-i atragi în pat pe bărbaţii timizi, care o să-ţi strecoare încă un bănuţ în mână la plecare.

Trage-ţi şalul sub bărbie şi înclină-ţi gâtul ca păunul. Aşa o să-i atragi în pat pe bărbaţii mai în vârstă, care o să-ţi lase o bomboană pe pernă.

Ţine-ţi şalul la nas cu dosul mâinii, zice Pushpa, când trebuie să atragi în pat un bărbat murdar. N-o să-ţi lase decât mirosul lui, duhoarea de sudoare, pomadă de păr, băutură şi bărbat. Însă cu şalul poţi să-ţi astupi nările, ca să înduri ce-i mai rău.

Anita se întoarce de la oglindă, preschimbată dintr-o fată de laţ ară într-una de la oraş, cu ochi de tigru.

Mai poţi să-ţi mânuieşti şalul într-un fel, zice ea.

După chipul ei mereu încruntat, nu-mi dau seama dacă e drăguţă sau crudă cu mine.

Fata cea nouă din camera în care stăteai, zice ea.

Mumtaz a găsit-o ieri-dimineaţă spânzurată de grinzi.

Prefăcătoria

Azi, Pushpa tuşeşte aşa de tare, că nu poate să se ridice din pat, aşa că ne jucăm pe rând cu micuţa Jeena, o gâdilăm, o drăgălim şi o legănam în poală. E linişte până când Anita se urechează cu bucătăreasa, care e la rând să ţină copilul. Când cearta e în toi, copilaşul se pune pe plâns.

Pushpa se ridică cu greu din pat şi o ia pe Jeena în braţe.

— Nu-ţi aminteşti tu, îi şoptește ea fetiţei, însă pe vremuri stăteam într-o casă normală.

Se descheie la cămaşă şi pune copila la sân. Însă degeaba. Trupul veştejit al Pushpei n-o mai poate hrăni, aşa că fetiţa se pune iar pe plâns.

Jeena nu este singurul prunc din casă. Mai multe femei au copii. Îi îngrijesc cu drag, îndatorându-se şi mai mult la Mumtaz ca să le ia hăinuţe noi, panglici de păr şi adidaşi. Celelalte femei – care nu au copii – se poartă cu ei de parcă ar fi nişte animăluţe şi le cumpără bomboane de la vânzătorul ambulant când le lasă câte un client mai drăguţ bacşiș.

O întreb pe Shahanna de ce sunt aşa.

— Toate trebuie să ne prefacem, îmi zice ea. Dacă nu ne-am preface cum am putea să trăim?

— Însă cum de îngăduie Mumtaz aşa ceva?

— Numai Mumtaz nu se preface, zice ea. Ştie că femeile cu copii nu mai pot să plece. O să facă tot ce le cere, ca să nu le arunce în stradă.

O întreb pe Shahanna de ce nu-şi fac femeile injecţii, ca să nu aibă copii.

Se uită la mine de parcă sunt nebună.

— Toate fetele vor copii, îmi zice. Altă familie nu avem aici.

Şi aşa copiii din Casa Fericirii merg dimineaţa la şcoală, se întorc după-masa şi îşi fac temele. Se joacă leapşa pe străduţă, mănâncă prăjiturele şi se uită la televizor.

Însă seara e mai greu să te prefaci. De cum se lasă întunericul, cei mai mari se duc pe acoperiş. Acolo se joacă cu zmeie de hârtie, până se topesc pe picioare de somn, şi nu îndrăznesc să coboare decât noaptea târziu, după ce pleacă bărbaţii. Cei mai mici, cum e Jeena, sunt adormiţi cu leacuri ca să doarmă sub pat cât sunt mamele lor cu clienţii.

Copiii din Casa Fericirii se trezesc devreme şi se roagă cu ochii cârpiţi de somn să-i lase să mai doarmă un pic. Cu greu se lasă îmbrăcaţi în hainele de şcoală, ca să înceapă astfel încă o zi de prefăcătorie.

Clienţii

Sunt bătrâni, tineri, murdari, curaţi, înalţi, scunzi, bruni, negricioşi, albi, bărboşi, raşi, graşi, slabi.

Toţi sunt la fel.

Cei mai mulţi sunt de la oraş.

Câţiva sunt de la mine din ţară.

Într-una din zile, un client a început să discute la plecare cu prietenul lui în limba mea.

— Cum a fost a ta? i-a zis el. A fost bună?

— A fost foarte bună, a zis celălalt. Ce-aş mai vrea o tură.

— Şi eu, a zis primul. De-aş avea încă treizeci de rupii.

Treizeci de rupii.

Atâta costă o sticlă de Coca-Cola la prăvălia lui Bajai Sita.

Atâta a dat pe mine.

Matematică

La şcoala din sat ne-au învăţat adunarea, scăderea, înmulţirea şi împărţirea.

Învăţătoarea ne dădea de rezolvat probleme grele şi ne punea să calculăm câte coşuri de orez trebuie să vândă o familie ca să-şi cumpere un bivol. Sau câţi coţi de pânză îi trebuie unei mame ca să croiască o vestă şi o pereche de pantaloni pentru soţul ei şi să-i ajungă şi de o rochiţă pentru fetiţa ei. Îmi rodeam codiţele tot storcându-mi creierii să găsesc răspunsul care îi aşternea un zâmbet pe chipul ei catifelat şi rotund ca luna.

Aici mă apuc de alte calcule.

Dacă în fiecare noapte primesc în pat şase oameni şi fiecare îi plăteşte 30 de rupii lui Mumtaz, asta înseamnă 180 de rupii pe zi, care mă poartă mai aproape de ziua în

care pot să plec acasă. Dacă mai lucrez o sută de zile, aproape că o să-mi achit toată datoria de 20.000 de rupii faţă de Mumtaz.

Apoi Shahanna mă învaţă scăderea de la oraş.

Doar jumătate din suma plătită de clienţi ajunge în mâna lui Mumtaz, zice ea. Apoi mai trebuie să scazi 80 de rupii, cât îţi cere Mumtaz pe orez şi pe *dai*[1]. Încă 100 pe săptămână pentru pat şi pernă. Şi 500 pentru injecţia pe care ne-o face lunar un doctor murdar pe mâini ca să nu rămânem însărcinate.

Mumtaz o să te îngroape de vie dacă îţi vede caieţelul cu socoteli, mă mai avertizează ea.

Fac toate calculele.

Şi îmi dau seama că deja sunt îngropată de vie.

Monica

E o fată aici care atrage cei mai mulţi clienţi. Nu e cea mai drăguţă dintre noi – are faţă de vulpe şi dinţi cenuşii ascuţiţi însă e cea mai îndrăzneaţă. În timp ce noi, restul, aşteptăm să ne facă bărbaţii semn cu degetul, Monica se uită hulpavă la ei de cum intră pe uşă.

Nu dă din gene şi nici nu face pe copila. Se aranjează şi se duce ţanţoş să-şi încolăcească braţele pe după gâtul bărbaţilor, ca o liană setoasă.

9 7

Într-o noapte, rămân singură cu Monica. Studiază una din revistele de cinema după care se dă în vânt, pozând cu buzele ţuguiate ca femeia fotografiată pe pagina la care se uită.

— Pot să te-nvăţ nişte şmecherii, îmi zice. Ca să te plătească mai bine clienţii.

Mă tem de femeia asta ca o liană setoasă. Îmi las privirea pe mâinile împreunate în poală şi nu zic nimic.

— Te crezi mai brează decât mine? zice ea. Eşti prea bună ca să-mi înveţi şmecheriile?

Mă tem şi să clatin din cap.

— Ha! râde ea iară veselie, scuturând din cap ca să-şi

1 Supă de linte (n. r.).

aranjeze pletele pe după umăr. Mai am puţin şi îmi acopăr datoria, zice.

— Încă o lună şi plec acasă.

Cât chibzuiesc eu la ideea asta – că Monica o să fie liberă în curând – intră un bărbat în odaie. În picioare are pantofi de oraş şi la gât lanţ de aur. Cât ai clipi, Monica e lângă el, îl încolăceşte cu braţele ca un şarpe.

Apoi dispar împreună şi mă lasă singură, cu un sentiment ciudat, cumva amar, pe care nu l-am mai avut până acum: dezamăgirea că bărbatul nu m-a ales pe mine.

Un băiat obişnuit

L-am tot urmărit pe băiatul David Beckham, însă fără ca el să se prindă.

Ştiu că după ce ajunge acasă, mai întâi o sărută pe Pushpa, iar apoi o gâdilă pe surioara lui.

Ştiu că-şi scoate limba din gură când se concentrează asupra temelor.

Ştiu că Anita îi dă pâinea ei, căci ea oricum nu poate să mestece cu jumătatea bolnavă.

Ştiu că are două emisiuni preferate: una cu nişte bărbaţi care dau cu piciorul într-o minge alb-negru pe un ditamai câmpul verde şi cealaltă cu nişte oameni care încearcă să ghicească răspunsurile corecte la tot felul de întrebări grele, ca să câştige un milion de rupii. Şi mai ştiu şi că e absorbit cu totul de emisiune, pentru că l-am văzut cum şoptește răspunsurile pentru sine.

Ştiu că-şi ţine lucrurile într-o ladă de tinichea, sub pat. Şi ştiu şi ce se află acolo – o cheie ruginită, o sticlă goală de briantină, o floare de plastic şi trei nasturi aurii – pentru că m-am uitat pe furiş înăuntru, într-o zi când era la şcoală.

Ştiu, după ce l-am urmărit atâta, că e doar un băiat obişnuit.

Însă uneori mă trezesc că-l urăsc.

Îl urăsc că are manuale şi colegi de joacă.

Că are o mamă care-l piaptănă dimineaţa, când se simte în stare.

Şi pentru că e liber să plece şi să vină când are chef.

Însă alteori mă urăsc că-l urăsc.

Asta pentru că e într-adevăr un băiat obişnuit.

Ce-mi lipseşte acum

Nu mai bag în seamă mirosul privatei din cameră.

Şi nu mai simt de mult loviturile de curea ale lui Mumtaz.

Însă azi, când mi-am îngropat faţa în bocceaua cu hainele de acasă, n-am mai simţit fumul vetrei în pliurile fustei, nici aerul nopţii himalayene în şal.

M-am abţinut, n-am îndrăznit să desfac bocceaua decât o dată pe zi, de teamă c-o să-şi piardă farmecele.

Însă azi bocceaua e doar o fustă zdrenţuită şi un şal ferfeniţi t.

Mă apuc să fur de la băiatul David Beckham

Se pare că băiatul David Beckham are o mică afacere.

După-amiază se duce cu treburi prin oraş. Fetele care câştigă bine, care pot să-şi păstreze ciubucurile, îi dau o listă cu tot ce vor şi-l trimit la cumpărături. L-am văzut întorcându-se cu reviste de cinema pentru Monica şi Coca-Cola pentru Shilpa. Uneori îl răsplătesc doar cu un sărut îngălat de ruj pe obraz. Însă alteori se alege cu câţiva bănuţi în schimbul alergăturii.

Noaptea, lucrează pentru clienţii lor. Când îl strigă, dă fuga la colţ după băutură şi ţigări. Uneori îl răsplătesc doar cu o mână pe creştet. Însă alteori se alege cu o rupie, două acolo.

Când crede că nu-l vede nimeni, îşi ascunde câştigurile în lădiţa de tinichea.

După-masa, când se joacă leapşa afară cu prietenii de şcoală sau e plecat cu treburile lui, mă apuc să fur de la băiatul David Beckham.

Însă nu-i iau din bani. Îi fur ceva mai bun de-atât.

Cât se uită fetele la televizor jos, îi iau cartea de poveşti colorate şi astfel devine a mea.

Nu înţeleg ce scrie în ea, iar pozele sunt stranii, ca

din altă lume.

Însă măcar câteva minute, mă prefac că sunt la şcoală cu Gita şi învăţătoarea mea cea blajină, cu faţa ca luna, şi că sunt iarăşi cea mai bună fată din clasă.

O înţeleg pe Anita

O întreb pe Shahanna de ce stă Anita mereu încruntată.

— Tot timpul e supărată, zic. Până şi când se dă *Dragoste şi putere* la televizor.

— Anita a fugit o dată, spune Shahanna. Când au găsit-o *goondas* ·, au bătut-o cu o ţeavă.

Nu ştiu ce-nseamnă *goonda*.

— *Goondas* sunt oamenii lui Mumtaz, zice ea. Dacă încerci să fugi, îţi iau urma. Dacă te prind, te bat. Dacă te îmbolnăveşti, te aruncă în stradă. Dacă încerci să te întorci, te bat.

O întreb pe Shahanna ce-a păţit Anita.

— *Goondas* i-au zdrobit obrazul şi falca. Acum are faţa pe jumătate moartă. N-ar putea să zâmbească nici dac-ar avea de ce.

1 Termen colocvial, desemnând bătăuşii plătiţi sau infractorii (n.r.).

Telecomanda

Shahanna m-a lămurit că Anita mânuieşte televizorul cu o cutioară.

Dacă apasă pe un buton, oamenii dinăuntru vorbesc mai tare.

Dacă apasă pe altul, vorbesc mai încet.

Uneori, dacă o doare capul pe Mumtaz, Anita apasă pe alt buton şi oamenii din televizor amuţesc de tot.

Cel mai important buton e cel roşu. Când îl apeşi, apar oamenii în televizor.

Sau dispar.

Uneori, mă prefac că tot ce se întâmplă noaptea, când vin clienţii, nu mi se-ntâmplă mie. Mă prefac că e un serial de la televizor la care mă uit de foarte departe. Mă prefac că pot să apăs pe un buton ca să nu mai aud nimic.

Şi pe altul ca să dispar de tot.

M-a prins într-o după-amiază, rămân prea mult la şcoala mea închipuită şi mă prinde băiatul David Beckham studiind cartea de poveşti.

Scap cartea pe jos şi mă aştept să mă tragă de păr sau să mă pocnească peste mâini.

Însă el doar se zgâieşte la mine înclinând din cap. Vine la mine şi se apleacă să ia cartea de jos. Mi-o întinde apoi, însă eu îi întorc spatele şi fug din odaie, ţăcănind cu tocurile în podea.

Acum îl urăsc mai mult decât oricând.

Că m-a prins când mă jucam de-a altceva.

Că ştie că-mi doresc viaţa pe care o duce el.

Şi pentru mila pe care i-am citit-o în ochi atunci când s-a oferit să şi-o împartă cu mine.

Poliţia

Astă-seară am văzut ceva curios. De obicei, bărbaţii îi dau banii lui Mumtaz. Însă astă-seară, când m-am dus jos, am văzut-o pe Mumtaz dându-i unui ins un teanc gros de rupii.

Era îmbrăcat în cărămiziu de sus până jos, ca omul de la graniţă, iar la şold avea armă. Cât număra insul banii, Shilpa, bobocul îmbătrânit de fată, care e iscoada lui Mumtaz, m-a zărit şi m-a alungat de acolo.

— Omul ăla e *goonda*! o întreb pe Shahanna.

— Mai rău, zice ea. E poliţist.

Nu înţeleg.

— Poliţiştii ar trebui să oprească oamenii ca Mumtaz să vândă fete, zice ea. Însă ea îi dă omului ăluia nişte bani în fiecare săptămână ca să închidă ochii.

Nu înţeleg oraşul ăsta. E plin de oameni răi. Până şi de oameni care ar trebui să fie buni.

De fapt, nu-i un băiat atât de obişnuit

De-acum mi-am luat obiceiul să aştept în fiecare după-amiază la fereastră, ca să văd când se întoarce băiatul David Beckham de la şcoală. Aşa apuc să-i pun la loc cartea în ascunzătoare.

De obicei zăresc mai întâi obiectul în care trage şuturi – o coajă de lămâie sau o ceapă stricată de la gunoi. Se preface că e minge, ca aia alb-negru din emisiunea care-i place lui.

Azi, când îl văd, a avut noroc să dea peste un pepene stricat. Pare să se dea în vânt după pepeni, căci se împrăştie peste tot când îi izbeşti de marginea trotuarului.

Îşi ţine vârful limbii afară din gură – ca atunci când se concentrează la matematică – în timp ce împinge pepenele prin şanţurile săpate în drum. Aşa că nu-i vede pe băieţii mai mari – care alungă cu pietre câinii nimănui – cum aşteaptă pe celălalt trotuar, în faţa Casei Fericirii.

Nu înţeleg ce-i zic. Însă îi zâmbesc şi-l trag de tricoul cu David Beckham.

Le zâmbeşte prietenos şi le arată că poate să ţină pepenele în echilibru în vârful piciorului.

Par impresionaţi. Cel puţin la început.

Apoi îl ciupesc de ureche şi îl împung în tricoul cu David Beckham. Nu înţeleg ce zic, însă ştiu ce-i tot strigă acolo. E un cuvânt murdar, pe care-l strigă clienţii la beţie sau mânie. Îi zic că *ama* lui e o curvă.

Băiatul David Beckham se uită pe furiş spre uşa din faţă, unde-l aşteaptă Pushpa când se simte destul de bine, îmi vâr capul înăuntru, însă chiar înainte îl văd cum îşi vâră mâinile în buzunare şi pleacă de lângă ei, lăsând minunăţie de pepene stricat la marginea drumului.

Mai ştiu ceva despre băiatul David Beckham

Ştiu că de la o vreme, când se apleacă să-şi sărute *ama* după-amiază, rămâne aşa mai mult decât de obicei.

Ştiu că vrea să afle dacă n-are friguri.

Ştiu pentru că am auzit-o pe Mumtaz zicându-i Pushpei că, dacă o apucă iarăşi frigurile, o să se trezească toţi în stradă.

Da

Stau pe pat şi adun câştigurile de ieri la suma din caieţel, când intră băiatul David Beckham. Creionul meu vechi, galben, e de-acum un ciot pe care-l strecor pe

mânecă, să nu mă vadă băiatul ăsta care merge la o şcoală ca lumea şi scrie cu un creion ca lumea.

Ia zmeul şi dă să plece, însă se opreşte o clipă şi se uită la mine.

— Vrei să te învăţ să citeşti ce scrie în cartea de poveşti? mă întreabă.

Vreau.

Nici nu îndrăznesc să recunosc cât de mult vreau.

— Da, zic cu ochii în caieţel.

— Da, vreau.

— Bine atunci, spune el. Te învăţ când mă întorc mâine de la şcoală.

Apoi pleacă. Iar eu mă întreb de când n-am mai aşteptat cu nerăbdare ziua de mâine.

Ce-am învăţat azi

Când s-a întors de la şcoală, băiatul David Beckham şi-a azvârlit ghiozdanul în colţ, şi-a sărutat mama, s-a jucat cu surioara lui şi apoi s-a aşezat şi m-a învăţat câteva lucruri importante.

Am învăţat că aici se vorbesc două limbi: hindi şi engleză.

Am învăţat că hindi seamănă destul de mult cu limba mea maternă.

Am învăţat cum se zice în hindi la:

fată, *băiat* şi *Ce mai faci*?

Alte cuvinte

Azi băiatul David Beckham m-a mai învăţat nişte cuvinte.

Acum ştiu să zic:

şezi, *mergi*, *carte*, *castron*, *bun*, *fericit* şi *trist*.

Am învăţat şi câteva propoziţii:

Mă numesc Lakshmi.

Sunt din Nepal.

Am treisprezece ani.

Am mai învăţat şi că pe băiatul David Beckham îl cheamă de fapt Harish.

Din câte se pare, David Beckham ar fi un soi de zeu.

Două lumi

Azi televizorul e stricat, iar fetele se roagă de Monica şi Shilpa să ne povestească un film. Monica pare jignită de rugăminţile lor, însă se preface, îmi spune Shahanna. Monica iubeşte filmele mai mult decât orice.

Aşa că ne aşezăm la picioarele Monicăi, care ne povesteşte despre o mireasă bogată, care n-a vrut să se mărite cu omul pe care i-l aleseseră părinţii ei.

Mireasa a fugit la o serbare şi s-a îndrăgostit de un băiat chipeş. Amândoi au cântat, au dansat, s-au fugărit prin ploaie şi pe uscat.

Asta până a găsit-o tatăl miresei şi a luat-o cu sila acasă.

În ziua nunţii, mireasa plângea amar, iar nuntaşii îi aruncau crăiţe la picioare. Mirele a intrat în cortul de nuntă pe un cal alb. Iar mireasa a plâns mai departe. Însă apoi a văzut că era băiatul de la serbare. Iar atunci au cântat şi au dansat laolaltă cu părinţii pentru a sărbători cununia cu noroc.

Celelalte fete o potopesc cu întrebările.

Cum de au făcut să plouă în film?

Câte crăiţe au aruncat? O sută? O mie?

Calul avea pe el o şa de aur?

Eu am o singură întrebare:

— Cum de se pricep Monica şi Shilpa la filme? îi zic în şoaptă Shahannei.

— Uneori, Mumtaz le mai lasă pe fetele care câştigă bine să meargă la film, îmi zice ea.

— Şi nu fug?

— Shilpa vrea să fie aici, zice Shahanna. Nu-i e datoare lui Mumtaz. Poate să plece când vrea.

Nu înţeleg.

— Mama ei era de meserie, iar acum a ajuns şi ea. E o meserie de familie.

— Dar Monica?

— Monica pleacă acasă peste vreo lună.

— Bine, dar ar putea să fugă înainte să-şi acopere

toată datoria, zic.

— Cică Monica are un copil acasă, spune Shahanna. Dacă fuge, Mumtaz o să-i ia copilul.

— La ce-i trebuie lui Mumtaz copilul?

— Poate să-l schilodească – să-i taie mâna sau piciorul – şi să-l vândă vreunei cerşetoare, zice ea. Oamenii miloşi îţi dau o rupie în plus dacă ai un copil bolnav.

Aşa încât îmi închipui o lume hâdă, în care copiii sunt schilodiţi pe viaţă pentru o rupie, două în plus. Şi încă o lume plină de mirese, crăiţe, maşinării de ploaie şi cai albi.

Vânzătorul ambulant în afară de bătrânul zarzavagiu, în casă nu mai vine în timpul zilei decât băiatul care vinde ceai din coşuleţul de sârmă.

Pe faţă de-abia dacă-i mijesc tuleiele şi e tare slăbănog şi murdar, însă fetele îl tachinează şi îi fac ochi dulci, zicându-i că-i dau o sărutare pe ceai. Şi el flirtează şi glumeşte, însă nu se duce niciodată cu ele în pat.

Azi mă uit cum se hârjonesc, când băiatul se întoarce spre mine.

— De ce nu cumperi niciodată ceai de-al meu? mă întreabă el pe limba mea.

Mă silesc să-i răspund. Altfel, i-aş spune că îmi pun toţi banii deoparte ca să mă duc într-o zi acasă. Însă mi-e ruşine că băiatul ăsta din ţara mea mă vede aici, în locul ăsta ruşinos, aşa că fug din odaie iară să-i răspund.

Ce-am învăţat azi

Aproape am terminat caietul. În el am vechile calcule pe care mi le-a dat de rezolvat învăţătoarea mea de la munte. Cuvintele ciudate pe care le-am învăţat pe drum, cu Nenea Soţ. Mai multe pagini pe care am calculat datoria faţă de Mumtaz şi cât am câştigat până acum.

Iar acum mai am pagini pline de cuvinte în hindi şi engleză, pe care le-am învăţat de la Harish. Cuvine frumoase, cum sunt:

bomboană, *pâine*, *greier*, *stilou*, *creion*, *rochie*, *brăţară*, *radio*, *găină*, *vacă*, *desene animate* şi *telecomandă*.

Când intră Shahanna, mă vede scriind în caiet.

— Să nu cumva să te vadă Mumtaz sau Shilpa, zice.

Dacă află că ştii să scrii şi să citeşti, o să creadă că ai de gând să fugi.

Încuviinţez.

— Iar atunci o să te încuie iar în camera aia.

Secretul Shilpei

Azi, mergând în bucătărie, trec pe lângă odaia unde se plăteşte şi o văd pe Shilpa cumpărând o sticlă de băutură de la vânzătorul ambulant. Îi tremură mâinile când îi întinde banii. Dă pe gât jumătate din sticlă şi-i zice băiatului să plece. Acesta se uită pe furiş la mine trecând în fugă, iar când mă vede Shilpa că o pândesc, mă scuipă zicându-mi să-mi văd de-ale mele.

Mai târziu o întreb pe Shahanna cum de bea Shilpa băutura aia scârboasă.

— Îi place, zice ea.

Nu înţeleg.

— Mama ei i-a dat să bea aşa ceva când era mică, ca să suporte mai bine durerile când era cu clienţii ei. Zice că pe atunci nu-i plăcea deloc. Însă acum îi place prea mult.

Ce mai faci?

Când mă vede Harish, mă întreabă în limba pe care o învăţ acum:

— *Ce mai faci*?

— *Bine*, *mulţumesc*, îi răspund. *Dar tu*?

Îmi place tare mult să rostesc noile cuvinte.

Chiar dacă nu sunt deloc adevărate.

Un vocabular ciudat

Acum, Harish mă învaţă cuvinte americane dintr-o altă carte de poveşti. A primit cartea de la o femeie albă, care are o şcoală specială, unde se cântă şi se joacă – Harish se duce acolo sâmbăta.

Zice că doamna din America e de treabă. Zice că Anita se înşală, americanii nu fac deloc de ruşine copiii din bordeluri. Zice că Mumtaz i-a turnat povestea asta ca să nu fugă.

Nu ştiu pe cine să mai cred.

Însă ştiu, din cartea de poveşti, că America asta este un loc ciudat.

Lumea de acolo e bogată ca regii.

Păsările de acolo sunt mari cât un om.

Mănâncă o gustare dulce din zăpadă.

Iar copiii joacă jocul acela în care dau în mingea alb-negru, ca la televizor.

E jocul lui David Beckham, zice Harish.

Iată ce cuvinte americane cunosc:

Big Bird.

Elmo, *ice cream*, *soccer*.

1 Big Bird, Elmo (personaje din serialul pentru copii *Păpuşile Muppets*), îngheţată şi fotbal (în engl. în orig.) (n.tr.).

Nu te pune cu bucătăreasa

Azi am învăţat o nouă frază în hindi: „*Nu te pune cu bucătăreasa*, *c-o să-ţi scuipe în supă*”.

Harish o zice foarte solemn, iar la început nu ştiu ce înseamnă *bucătăreasă*.

Aşa că se face că amestecă ceva. Tot nu mă prind.

Atunci îmi schiţează o femeie cu fundul mare în caietul lui. Apoi sare şi-şi umflă stomacul, tropăind prin odaie cu picioruşele lui ciolănoase de băiat – îi imită perfect mersul zgomotos.

— *Bucătăreasa*! strig până la urmă.

Harish râde lăsându-şi capul pe spate.

Şi eu râd.

E ciudat să râd după atâtea luni, mi se pare ceva straniu şi bine cunoscut totodată.

Însă cumva nu-mi vine deloc greu.

Din întâmplare, un gest frumos

Bărbatul care a venit în odaia mea azi nu a fost ca restul. Era tânăr, curat şi tandru.

Nu s-a ridicat pur şi simplu când a terminat şi s-a încheiat la prohab şi nici nu a adormit pe mine cum mai fac unii. Nu şi-a aranjat părul în oglindă, ca apoi să iasă fără

să zică nimic.

M-a ţinut în braţe.

Poate a fost o întâmplare. Sau poate a uitat unde e şi şi-a închipuit o clipă că e cu iubita lui.

Însă m-am trezit că mă bucur cu adevărat de această plăcere simplă – să mă ţină cineva în braţe. M-a încălzit cu trupul său aşa cum încălzeşte soarele Himalayei pământul. Avea pielea moale şi catifelată ca boticul lui Tali. Iar mulţumirea din trupul lui m-a pătruns ca o ploicică de seară.

Aşa că l-am ţinut şi eu în braţe.

L-am cuprins încet cu braţele şi mi-am îngăduit să rămân aşa.

Într-un sfârşit, ne-am despărţit. Eu i-am dat drumul ultima.

S-a ridicat şi m-a privit cumva timid.

— Mulţumesc, mi-a zis.

Harish m-a învăţat cum să zic mulţumesc în limba lui, însă părea un cuvânt prea sărac pentru ceea ce simt că-i datorez acestui bărbat.

Oare sunt drăguţă?

În zilele de după cea în care m-a ţinut bărbatul în braţe, mă cercetez în oglindă. Mă studiez aşa cum sunt de fapt, nu cum apar când sunt dată cu ruj şi creion şi port o rochie străvezie.

Uneori, văd o fată care devine femeie.

Alteori, văd o fată care îmbătrâneşte cu zile.

Desigur, nu contează. Pentru că acum n-o să mă mai vrea nimeni.

Nu mai număr

Au trecut douăsprezece zile de când a venit bărbatul care m-aşmut în braţe.

Am hotărât să nu mai număr zilele până la întoarcerea lui.

O înţeleg pe Monica

Aici toată lumea se teme de toanele Monicăi. Când a pus bucătăreasa un cântec trist la maşinăria cu muzică,

Monica a tras-o de coadă până a oprit-o. Când Anita a întrebat-o dacă chiar are un copil acasă, Monica a tras-o de ureche până a urlat de durere. Iar când Shahanna a intrat iară să ceară voie în odaia ei, Monica a aruncat în ea cu o pereche de pantofi.

Însă ciudat e că pe Monica o mai apucă să facă şi gesturi frumoase. Odată, când doctorul cu mâinile murdare s-a lipit de mine pe un coridor mai dosnic, Monica l-a smuls de-acolo, zicându-i că trebuie să plătească şi el ca toată lumea. Iar alaltăieri i-a dat Anitei o sticluţă de ojă, zicându-i că n-o să-i mai trebuiască luna viitoare, când pleacă acasă.

Aşa că, atunci când o văd uitându-se singură la televizor, intru pe furiş în odaie şi mă aşez fără zgomot lângă ea, neştiind cu care Monica am de-a face.

Ea mă studiază şi-şi aprinde o ţigară:

— Ştii să scrii, aşa-i?

Ştiu. Acasă lumea se mândreşte cu un asemenea talent. Însă, din câte mi-a zis Shahanna, aici e periculos să recunoşti aşa ceva.

— Fetiţa mea ştie să scrie, zice ea. Eu îi plătesc şcoala. Deci e adevărat ce se zvoneşte despre copilul Monicăi.

— Îi plătesc doctoriile, zice Monica săltându-şi bărbia ascuţită. Şi o operaţie pentru tata. Şi o pereche de ochelari pentru soră-mea.

Îmi salt şi eu bărbia atunci.

— Eu le plătesc alor mei un acoperiş nou la casă, zic.

Monica dă fumul afară.

— O să ne mulţumească, zice. O să ne mulţumească şi o să ne cinstească atunci când o să ajungem acasă.

Nici nu îndrăznesc să-mi închipui, ziua aceea e atât de îndepărtată, că pare un vis.

— Mi-a scris soră-mea că fetiţa mea strâmbă din nas când îi dă terci de ovăz, spune Monica.

Încerc să-mi închipui o Monica micuţă şi aprigă.

— Parc-o văd cum o ciupeşte pe sora ta când încearcă

să i-l vâre pe gât, zic.

Monica pare o clipă mirată, după care râde şi mă ciupeşte uşor de ureche şi ne uităm împreună la lumea din televizor, plină de mirese şi de cai albi.

Un dar

Azi, îmi spune Harish, e sărbătoarea fraţilor şi a surorilor. Îmi arată păpuşa de cârpe pe care vrea să i-o dăruiască Jeenei.

— I-am luat-o cu banii mei, spune el.

Apoi îmi întinde un creion. E foarte galben şi miroase a cărbune şi cauciuc. Şi a sorţi de izbândă.

— Pentru tine, zice.

Apoi fuge cu zmeul în mână. Mă bucur, căci se întâmplă ceva ciudat. Ceva de mirare şi de neoprit.

Pe obraz mi se prelinge o lacrimă. O clipă îmi atârnă în vârful nasului, apoi îmi picură pe poalele rochiei, desenând un cerculeţ întunecat.

Aici m-au bătut, m-au închis, m-au siluit de o sută de ori şi de încă o sută de ori.

M-au înfometat, m-au înşelat, m-au păcălit şi m-au necinstit.

Ce straniu că mă pierd toată de la o simplă faptă bună, din partea unui băieţel cu un creion galben.

Un dar pentru băiatul David Beckham

A doua zi aştept la fereastră să se întoarcă Harish de la şcoală. îl văd cum vine pe străduţă, jucându-se cu o conservă pe post de minge. Ciocănesc în geam şi peste câteva minute îl aud urcând scările în fugă.

Când intră în odaia noastră, îi întind darul: e o minge din cârpe, sunt bucăţi din şalul meu vechi de casă legate unele de altele, într-un ghem tare şi rotund.

Se uită nedumerit la ghemul de zdrenţe.

— O minge de fotbal, îi zic.

Ia mingea de cârpe şi o ţine în vârful piciorului. Încuviinţează mulţumit. O plimbă prin odaie. Apoi o şutează zdravăn spre uşă. Îşi întinde larg braţele, ca o pasăre în zbor, şi-mi aruncă un mulţumesc peste umăr.

Apoi a dispărut. Aud cum se închide uşa din faţă şi fug la fereastră să-l văd cum se preschimbă într-un David Beckham desculţ, care porneşte pe străduţă, ferindu-se din calea cumpărătorilor şi a ricşelor.

Îl urmăresc din ochi cât pot. O parte din mine nu mai e în Casa Fericirii.

Tot nu mai număr

Au trecut treizeci de zile de când a venit bărbatul care m-a ţinut în braţe.

Am hotărât că nu se mai întoarce.

Când a plecat Monica

Şi-a dat toate fardurile şi zorzoanele elegante. Chiar i-a dat Shahannei pantofii cu care a aruncat în ea. A venit la mine-n odaie să-şi ia rămas-bun, însă m-am ascuns sub pătură şi m-am făcut că dorm, ca să nu-mi vadă invidia din inimă.

După ce a plecat, am găsit pe pernă revista de cinema pe care mi-a lăsat-o.

În după-amiaza aceea bucătăreasa a pus un cântec trist la maşinăria de muzică. Iar noi, restul care am rămas în Casa Fericirii, l-am ascultat până la capăt, prea nefericite ca să mai plângem.

Îmi pare rău

Până când a venit Harish acasă azi, a apus soarele şi trebuie să-mi încep munca. Însă tot apucă să mă înveţe două lucruri noi înainte să se ducă pe acoperiş cu zmeul.

Mai întâi mă învaţă cuvântul *bile*. Întinde mâna şi-mi arată mingiuţele colorate de sticlă. Din câte-mi dau seama, mă lămureşte că a întârziat la lecţia de azi pentru că s-a jucat cu bilele la şcoala americancei, cu amicii lui.

Apoi mă mai învaţă şi să zic „îmi pare rău” îmi spune că e foarte trist că nu putem să ţinem azi lecţia. Asta înseamnă când zici *îmi pare rău*.

Îi ciufulesc părul zicându-i să nu fie trist. Oricum, zic eu, mă doare prea tare capul ca să ţinem lecţia.

Cât mă costă un leac

Zac pe pat asudată toată şi mă chinui să mă trezesc.

Mă fură un vis în care mă joc cu Gita de-a ţopăita-ntr-un picior în praful drumului dintre căscioarele noastre. Se apleacă, ia o pietricică dintr-un pătrat pe care l-am desenat cu băţul, apoi ţopăie mai departe, legănându-şi cosiţele lungi şi negre, în ritmul cântecului pe care îl fredonează. Apoi se întoarce spre mine şi-mi face semn să vin. Însă acum s-a preschimbat cumva în tanti Bimla şi cântă mai departe printre dinţii înnegriţi.

Când deschid ochii văd unde locuiesc acum: o odaie igrasioasă cu patru paturi, patru perdele murdare atârnate de tavan şi gratii de fier la fereastră.

Acum tremur de frig. Îmi trag cearşaful subţire peste umeri, însă tot tremur. Mă vâr în perete cuprinzându-mă cu braţele şi peste puţin timp iar năduşesc.

Mă simt aşa de ieri-noapte. Tot dorm şi mă trezesc, ard şi mă apucă frigul. Trupul meu se luptă de fiecare dată.

Acum îl văd pe Harish, în tricoul cu David Beckham, stându-mi la căpătâi. Îmi pune mâna pe frunte. Dac-aş putea vorbi i-aş zice să nu mai plece de lângă mine, să stea aşa, cu mâna lui rece, rece pe fruntea mea. Însă se face nevăzut.

Şi iarăşi visez. Că zbor – purtată de zmeul său – sus deasupra piscului înzăpezit în coadă de rândunică, iar el e jos pe pământ şi tot desfăşoară sfoara, şi mai mult, şi mai mult, până se preschimbă într-un punctişor pe pământ, jos de tot.

Mă întorc pe pământ când aud un glas mânios. E Mumtaz.

— Prefăcut-o, îmi zice ea. Scoală-te din pat.

Deschid ochii şi o văd deasupra mea şi pe Harish lângă ea, clătinând din cap. Îşi lasă iar mâna pe fruntea mea şi-i zice lui Mumtaz ceva, de se încruntă imediat. Dă din braţ de parcă ar alunga un ţânţar şi-l îndepărtează de-acolo.

— Te-ai spălat? zice ea. După bărbaţi. Te speli acolo, jos?

Încerc să dau din cap, însă îmi simt capul greu şi dureros, e prea departe ca să-l fac să m-asculte. Nu pot decât să închid ochii.

Acum sunt în alt pat. O femeie blajină în alb stă aplecată deasupra mea şi îmi ţine pe frunte o cârpă rece. Îmi zice c-o să-mi aducă nişte dulceaţă din aceea americană din zăpadă, apoi se face nevăzută.

Acum sar pe fereastra noii case şi mă furişez pe străzi în cămaşă de noapte, trec pe lângă vânzătorul de alune, pe lângă copiii care bat mingea, pe lângă femeile care cumpără pânzeturi, pe lângă potăile care amuşină prin gunoaie, iar apoi fug şi tot fug spre casă.

— Na, zice un glas. Ia astea.

Deschid ochii.

Mumtaz mă priveşte de sus. Mumtaz, cu faţa ei plină, de mango, a luat locul femeii blajine în alb şi-mi întinde două pilule albe.

Acum înţeleg că femeia, cârpa ei rece, dulceaţa de zăpadă şi fuga au fost doar un vis.

Mumtaz îmi saltă capul de pe pernă, îmi pune pilulele pe limbă, apoi îmi duce un pahar de apă la buze.

Înghit şi, doar o clipă, o iubesc.

O iubesc ca pe o mamă, pentru că-mi dă doctoria care mă lecuieşte de febră, de năduşeală, de friguri şi de tremurat. O iubesc pentru că nu mă aruncă în stradă şi pentru că mă îngrijeşte.

Întind mâna să-i mulţumesc, însă ea se fâţâie prin jur, mai pune două pilule pe masa de la capul patului şi-mi umple paharul cu apă.

— Ia pastilele astea diseară, zice ea. Şi, cât ai bate din palme, o să te întorci la muncă.

Apoi îşi desface brâul şi scoate caietul de socoteli. Îşi umezeşte vârful creionului cu limba şi scrie un număr în caiet.

— O să-ţi ia câteva zile să acoperi costul doctoriei, îmi spune.

Apoi pleacă.

Şi, oricât m-aş strădui, nu mai reuşesc să visez nimic.

O bătrânică

Peste câteva zile, când mă înzdrăvenesc destul cât să mă ridic din pat, trec pe lângă o oglindă. Chipul care se uită la mine de acolo pare unul de moartă.

Are ochii goi. E bătrână şi obosită. Bătrână şi mânioasă. Bătrână şi tristă. Bătrână, bătrână, are o sută de ani.

Îi vorbesc cum m-a învăţat Harish.

— *Mă numesc Lakshmi*, îi zic. *Sunt din Nepal*. *Am treisprezece ani*.

O moartă vie

Azi la masa de dimineaţă văd o figură necunoscută, aplecată peste castronul din care mănâncă orez cu degetele. Apoi văd că e Monica.

— Ei, face ea ciudat de veselă. Tata şi-a revenit după operaţie.

Zâmbeşte larg, prea larg. Mă tem de fericirea ei furioasă.

— Are nevoie de baston, zice ea. Însă e încă zdravăn ca un ţap.

Dau încet din cap, neştiind ce să zic.

— Ia uite, zice.

Îşi dă jos şalul şi-şi arată braţele şi umerii plini de vânătăi proaspete.

— Mi le-a făcut cu bastonul.

Mă strâmb.

Însă Monica râde amar.

Nu înţeleg.

— Parcă ziceai că o să ne cinstească şi o să ne mulţumească, zic.

Pufneşte.

— Când au aflat că vin, zice, mi-au ieşit în cale la marginea satului şi s-au rugat de mine să nu mă întorc şi să-i fac de ruşine.

— Ţi-ai văzut măcar fata? zic.

Monica nu poate să se uite în ochii mei.

— I-au zis că am murit.

Dincolo de cuvinte

Pushpa e la pat de trei zile şi trei nopţi, iar acum a venit Mumtaz la noi în odaie.

— Dacă nu te dai jos din pat să primeşti clienţi, zice ea, o să te trezeşti aruncată pe stradă.

Pushpa dă din cap, se ridică încet şi se lasă în genunchi, să-i sărute picioarele lui Mumtaz.

— Te rog, o imploră ea. O să lucrez la noapte, promit.

Apoi o apucă un acces de tuse. Tuşeşte până-i curg lacrimile şi scuipă sânge într-o cârpă.

— Pfui, face Mumtaz. Nu mai am ce să fac cu tine! Ce bărbat vrea să facă dragoste cu o mortăciune?

— Fie-ţi milă, plânge Pushpa împreunându-şi mâinile rugător. Gândeşte-te la copiii mei.

Mumtaz îi râde în nas, apoi văd că-i sticlesc ochii, ca doi bănuţi noi.

— Ai putea să faci ceva, spune Mumtaz.

Pushpa se uită la ea plină de speranţă.

— Vinde-mi-o – şi o arată pe Jeena, care doarme pe păturica ei. Peste câţiva ani, când se face mai mare, pot să câştig bani frumoşi cu ea.

Pushpa nu pare să înţeleagă.

— Unii bărbaţi dau o mulţime de bani, zice Mumtaz, ca să se culce cu o fată neprihănită. Cred că aşa pot să se vindece de boli.

Îşi pune mâna zâmbind pe umărul subţirel al Pushpei.

Apoi se aude un sunet nepământesc. E un sunet sălbatic, animalic, un urlet de jale, de mânie, când femeia slăbită de boală de la podea se agaţă de fustele grasei care o priveşte de sus.

E un sunet dincolo de orice grai omenesc.

Cum arată disperarea

Tot restul după-amiezii, Pushpa stă pe pat, cu capul în mâini. Shahanna încearcă s-o mângâie, însă Pushpa se uită în gol, fără să mişte un deget. Într-un sfârşit se ridică,

o învelește pe Jeena cu o păturică până la bărbie şi-i şoptește:

— Nu te teme, zice, n-o las pe femeia aia să te ia.

Apoi se întoarce Harish de la şcoală, roşu la faţă şi ostenit după ce s-a jucat de-a fotbalul. Îi zâmbeşte larg mamei sale, bucuros s-o vadă că s-a ridicat din pat, însă se opreşte apoi, când o vede nenorocită.

Niciunul nu zice nimic. Harish îşi scoate doar lădiţa de tablă de sub pat şi încep să-şi facă bagajele.

Un cuvânt mult prea mic

Mă uit amuţită la ei – Harish îşi face sul salteaua şi Pushpa îşi pune lucrurile, adică o perie, un flanel şi o poză cu soţul ei, în lada lui Harish.

Anita stă pe pat şi o ţine pe Jeena strâns la piept, iar cele două jumătăţi ale feţei sale strâmbe şi chinuite se potrivesc de data asta, cuprinse amândouă de nefericire. Într-un sfârşit, Anita sărută fetiţa pe creştet, i-o întinde Pushpei şi iese iute din odaie, plângând.

Harish se uită la mine.

— *Ce mai faci*, *Lakshmi*? mă întreabă.

Aşa mă întreabă de obicei, numai că i se frânge glasul copilăresc când îmi rosteşte numele.

Nu fac deloc bine, nu pot să mă prefac. Însă nu ştiu niciun cuvânt destul de încăpător pentru tristeţea mea.

Îmi muşc buza şi ridic din umeri.

Harish îşi întoarce privirea şi îşi vede de împachetat.

— Unde mergeţi? zic.

— O s-o întreb pe învăţătoarea din America dacă ştie unde am putea să stăm până se face mama bine, spune el. Până atunci, trebuie să câştig destui bani.

Vără mingea de fotbal din cârpe în ladă şi o închide.

— Am auzit că şi copiii câştigă cincizeci de rupii pe săptămână, zice, dacă sparg pietre pe marginea drumului.

Ridică lada, opintindu-şi braţele uscate şi mă întreb cât o să reuşească să spargă pietre cu braţele lui plăpânde.

Îi arăt cartea americană de poveşti pe care a lăsat-o afară.

— Să n-o uiţi.

Îşi mută lada în cealaltă mână.

— Ţi-o las ţie, zice.

Harish o ia spre uşă, târând lada după el.

Toate cuvintele pe care le-am învăţat de la el, toate cuvintele acelea frumoase, nu-mi mai sunt de niciun folos.

Într-un sfârşit, îmi amintesc cum să-i răspund la întrebarea de adineauri, „Ce mai faci, Lakshmi?”, pe care mi-a pus-o de parcă ar fi o zi ca oricare alta.

— Harish, zic.

Se uită la mine.

— *Îmi pare rău*, zic. Asta fac.

Apoi a plecat.

Tot repet

— *Lakshmi*, vorbesc eu singură. *Mă numesc Lakshmi*.

Acum, că Harish s-a dus, nu-mi mai spune nimeni pe nume.

Îmi zic eu.

— *Mă numesc Lakshmi*, repet. *Sunt din Nepal*.

Am treisprezece ani.

Nu sunt sigură, însă bănuiesc că a trecut destul timp, deja am paisprezece ani.

Ca Anita

Acum mă uit la televizor după-amiază, cu capul pe umărul Shahannei. Însă fără Harish sunt ca Anita.

Nu pot să zâmbesc, chiar dacă aş avea de ce.

În locul lui Harish

Monica vine azi la mine în odaie, ţinându-şi mâinile la spate.

— Celelalte sunt jos? îmi şoptește ea.

Încuviinţez din cap. La ora asta e *Dragoste şi putere*. Celelalte fete râd şi aplaudă, iar eu stau sus în pat şi mă prefac că trebuie să se întoarcă Harish din clipă-n clipă, ca să ne vedem de lecţii.

— Uite, zice. Ia-o.

Şi îmi întinde ceva cenuşiu şi ponosit.

Când o cercetez cu grijă, văd că e o veche păpuşă de

cârpe, păstrată cu drag vreme lungă, până s-a tocit de tot. Nasturii din dreptul ochilor i-au dispărut. Gura îi e doar o cusătură micuţă, roşie. Rochiţa îi e străvezie şi decolorată.

— Ţi-o dau ţie o vreme, îmi zice. Ştii, s-o ai în locul lui Harish.

O zice atât de iute, că de-abia îi desluşesc cuvintele.

Mă ridic să-i mulţumesc, însă deja a ieşit.

Şi atunci înţeleg cumva că Monica, liana setoasă, care ştie cum să şmecherească bărbaţii să plătească în plus, doarme cu păpuşa asta ponosită de cârpe.

Un client ciudat

N-am mai văzut om care să arate atât de straniu. Are o piele rozalie, de porc. Părul de culoarea paiului. Ochii albaştri ca gheaţa. Şi poartă nişte pantaloni scurţi care-i lasă dezvelite picioarele păroase de maimuţă. Însă seamănă la înfăţişare cu oamenii din cartea de poveşti a lui Harish.

E prea prietenos americanul ăsta rozaliu. Îmi strânge mâna când mă salută, cu un gest ciudat şi necuviincios, încât îmi trag braţul în spate.

Mă salută în limba mea.

Nu-i răspund.

— Cum te cheamă? îmi zice.

Rosteşte cuvintele greoi şi stângaci, de parc-ar avea *roti* în gură.

— Numele, zice el iar, şi mai tărăgănat. Cum te numeşti?

Rozaliul e primul om care m-a întrebat cum mă cheamă de când sunt aici, însă nu-i zic.

— Câţi ani ai?

Ştiu ce trebuie să-i răspund. Însă, nu ştiu de ce, nu-mi vine să-l mint pe străinul cel rozaliu. Ridic din umeri.

Nu se lasă tulburat de bădărănia mea. Zâmbeşte chiar, iar ochii săi albaştri ca gheaţa îi par ciudat de calzi.

— Te ţin aici deşi vrei să pleci?

Dacă *vreau*? De mult nu mai vreau nimic, îmi vine să-i răspund.

Îmi vine să-l iau la pumni pe rozaliu.

Îmi vine să-l scuip pe străinul ăsta, cu mila rece care i se citeşte în ochi, cu felul lui prostesc de a-mi stâlci limba şi întrebările lui nepoliticoase, care mă silesc să-mi privesc în faţă toate umilinţele pe care le îndur în viaţa asta.

Îmi încrucişez braţele pe piept.

Scoate o cărticică din buzunar, îi cercetează paginile tocite şi apoi se uită la mine. Începe să mă întrebe ceva, pe un ton tărăgănat şi grijuliu.

— Vrei să pleci de aici?

Ştiu ce-i cu americanii ăştia. Doar mi-a zis Anita. N-o să mă fraierească el să plec de aici ca să mă dezbrace şi să arunce oamenii cu pietre în mine, şi să-mi zică destrăbălată.

Clatin din cap că nu.

— Nu vrei să pleci de aici?

Mă uit doar la el.

— Pot să te duc undeva unde o să ai haine noi, zice. Şi mâncare bună. Şi nu trebuie să te culci cu bărbaţi.

Mă fac că nu-l înţeleg. Pentru că nu-l înţeleg.

Nu înţeleg cum o să-mi acopăr datoria faţă de Mumtaz în locul de care zice el.

— Vrei să mergi acolo?

Clatin din cap că nu.

— E o casă curată, zice.

Nici nu clipesc.

Îşi scoate portofelul din haină. Mă aştept să văd cât de bogat e, însă el doar îmi întinde un cartonaş alb. Pe el sunt multe cuvinte americane pe care nu ştiu să le citesc, iar în mijloc e desenată o pasăre în zbor.

Îmi vâr cartonaşul în brâu.

Apoi bărbatul pleacă.

Ce bărbat ciudat, să plătească doar ca să stea de vorbă cu o fată.

Un pericol mărunt

Cercetez cartonaşul acela american ciudat. Pe el sunt cuvinte şi numere scrise mititel.

E un lucru micuţ, fragil şi uşurel, însă ştiu că pot să mă aleg cu o bătaie dacă îl văd Mumtaz sau Shilpa.

Dacă-l arunc la găleata de gunoi din bucătărie, o să-l vadă celelalte.

Dacă-l arunc pe fereastră, s-ar putea să mă vadă Mumtaz.

Aşa că iau cartonaşul periculos şi-l dosesc sub salteaua de pe podea.

Până îmi dau seama cum să scap de el cât mai bine.

Apoi mă duc jos şi încerc să mi-l scot cu totul din minte pe vizitatorul acela ciudat.

Un secret

Există un răstimp, între lumină şi întuneric, în care pe ferestre pătrunde miros de ceapă prăjită. În oraş a început vremea gătitului. Este cel mai trist miros din lume, pentru că aici, în casa lui Mumtaz, înseamnă că încep să apară bărbaţii.

Mă uit pe fereastră, jinduind cu toată fiinţa după mirosul acela, când intră Shahanna.

— Shahanna, zic. Poţi să păstrezi un secret?

Se uită în jur, să se asigure că suntem singure, apoi încuviinţează.

— Zilele trecute am avut un client american, zic. Mi-a zis că poate să mă ia de aici.

Shahanna face un pas spre mine, mijindu-şi ochii negri bănuitoare.

— Ţi-a zis că-ţi plăteşte el datoria la Mumtaz?

Clatin din cap.

— Atunci cum scapi de *goondas*?

— Nu ştiu, zic.

— Ştii ce zice Anita, îmi şoptește ea. Zice că americanii o să te păcălească, o să te facă de ruşine şi o să te pună să mergi goală în văzul lumii.

Dau din cap. Mă gândesc dacă să-i zic despre casa curată şi hainele noi pe care mi le-a făgăduit.

— Poate, zic eu, Anita se înşală.

Shahanna se uită pe fereastră, jos în stradă.

— Însă Anita e singura dintre noi care a ajuns afară, zice.

O clipă, rămânem amândouă tăcute şi ne uităm cum trece lumea prin faţa ferestrei zăbrelite.

Apoi Shahanna mă apucă de mâini.

— Dacă se întoarce, o să mergi cu el? mă întreabă.

Nu ştiu ce să-i zic.

Shahanna mă strânge tare de mâini şi mă priveşte aprins, cum n-am mai văzut-o niciodată pe prietena mea cea blajină.

— O să mă iei şi pe mine cu tine?

Mă dau în spate. Shahanna s-a purtat întotdeauna frumos cu mine de când am ajuns aici. Ea m-a învăţat să supravieţuiesc aici. Însă acum mă sperie s-o aud vorbind atât de nebuneşte.

Însă mai degrabă mă sperie să-mi închipui cum ar fi să trăiesc undeva afară.

Pană de curent

Acum că suntem în lunile de arşiţă şi secetă, în unele nopţi tot oraşul se cufundă în întuneric. Luminile electrice se sting, maşinăria de muzică amuţeşte, maşinăria cu palete de palmier nu se mai învârteşte şi, preţ de-o clipă, întregul oraş încremeneşte.

Pare sfârşitul lumii.

De-ar fi aşa.

Fără leac

Azi îmi vâr micuţa păpuşă de cârpe a Monicăi sub rochie şi mă furişez pe coridor să i-o înapoiez, însă când dau colţul, mă prinde Shilpa.

— N-o mai căuta pe prietena ta, îmi zice. E afară în stradă.

Rosteşte cuvintele greoi şi îngălat, ca atunci când bea băutura pe care şi-o ia de la vânzătorul ambulant. Mă întreb dacă am înţeles bine. Dau fuga la fereastră şi mă uit jos în stradă. Văd tabloul obişnuit: vânzători, şcolari care bat mingea, un poliţist care fumează o ţigară. Nici urmă de Monica.

— Unde e? zic.

Shilpa dă din umeri.

— Mumtaz nu mai are ce face cu ea.

— De ce? zic. Monica făcea mulţi bani.

— N-ai aflat? zice. S-a molipsit de virus.

În oraşul ăsta sunt multe boli şi multe leacuri.

Pentru boala frigurilor poţi să iei pilulele albe. Pentru boala tusei poţi să bei un ceai special. Pentru boala mâncărimii poţi să te dai cu o alifie aurie. Pentru arsura din vintre poate să-ţi facă doctorul cu mâini murdare injecţie.

Însă virusul e fără leac.

Vânzătorul ambulant

Mă tot uit de ceva timp la vânzătorul ambulant.

Nu cumpăr ceai de la el, însă nu mai fug din odaie când vine el.

Ştiu că-i dă Anitei ceaiul şi dacă ea n-are bani să-l plătească până a doua zi. Ştiu că pune mai mult zahăr în ceaiul bucătăresei în schimbul unui codru uscat de pâine. Şi ştiu că uneori o mai înşală pe Mumtaz la rest dacă nu e atentă.

Îl aud venind în fiecare zi la uşa bucătăriei, în zornăitul ceştilor de ceai purtate în coşuleţ. Şi în fiecare zi mă întorc cu spatele, ca nu cumva să dau vreo rupie pe acest mic răsfăţ de care m-am dezvăţat.

Azi, când soseşte el, sunt singură. Îmi întinde un pahar de ceai. Azi e frig, iar ceaiul său e cald şi parfumat, însă mă fac că nu-l văd.

Îşi duce paharul la buze şi se face că bea.

— Vrei un ceai azi? zice.

Are nişte ochi căprui-închis, că ai lui Tali.

Clatin din cap.

Îşi lasă privirea în pământ şi îşi freacă picioarele goale unul de altul. Pare gata să mai zică ceva, însă mă întorc cu spatele, tot gândindu-mă la ceaiul lui, cât de bun ar fi, cât de plăcut mi-ar încălzi mâinile, gâtlejul şi tot trupul. Apoi băiatul dispare pe coridor, clinchetind şi

zornăind din coşuleţul cu ceai.

Razia

Iată ce-mi amintesc:

Era în toiul după-amiezii. Shahanna era sus, se dădea cu ojă pe unghii, Mumtaz era plecată să-şi croiască un sari nou, iar eu stăteam cu Anita la televizor, cu restul fetelor, când s-a auzit o larmă ca de tunet la uşa din faţă.

— Poliţia! a strigat un glas de bărbat.

Goonda de la uşa din faţă, un băiat slăbuţ care lucra pentru Mumtaz doar de câteva zile, a sărit în picioare şi a luat-o la fugă spre uşa din spate. Fetele s-au ridicat într-o clipă de unde stăteau şi s-au risipit ca gândacii. Eu nu reuşeam să mă urnesc.

Anita o luase în fugă spre bucătărie, însă când a văzut că înlemnesc, s-a întors, m-a luat de mână şi m-a tras după ea. Bucătăreasa ne aştepta, ţinea deschisă o uşă de sub chiuvetă. Anita s-a vârât prima înăuntru şi m-a tras şi pe mine.

De-abia dacă încăpea un om în locul acela micuţ şi întunecat, d-apoi doi, aşa că, după ce a închis uşa, ne-am îngrămădit una în alta, printre ţevi, cârpe şi căldări, ţinându-ne răsuflarea.

N-a trecut mult şi s-au auzit strigăte. Glasuri de bărbaţi tot mai aproape. Paşi grei venind spre noi, pe coridor şi apoi în bucătărie. Un bărbat a ţipat la bucătăreasă. Aceasta l-a înjurat.

S-au deschis uşile dulapurilor, apoi s-au trântit la loc. S-a auzit cum se varsă nişte orez, apoi zăngănit de tigaie izbită de podea, ţipetele şi tropăitul bucătăresei.

Paşii au venit mai aproape, şi mai aproape, apoi s-au oprit.

Anita m-a apucat de mână şi ne-am ţinut strâns.

Apoi s-au auzit glasuri mânioase de la etaj. Am auzit zgomot de mobilă răsturnată, de lemn rupt, strigăte de bărbat, plâns de femeie.

S-a auzit un ropot de paşi, care au luat-o apoi la fugă. După aceea, bărbaţii s-au îndepărtat de ascunzătoarea

noastră.

Apoi s-a auzit un bufnet greu, o izbitură şi apoi liniştea.

După aceea n-am mai auzit decât mormăieli şi târşâit de picioare. Într-un final, cineva a trântit uşa din faţă.

Când s-a lăsat în sfârşit liniştea, a venit bucătăreasa să deschidă dulapul. Eu am ieşit, însă Anita nu s-a dat dusă. Când s-a târât în sfârşit afară, am văzut că Anita făcuse pe ea.

Iată ce-am văzut apoi: orez şi linte, făină şi condimente, mâncarea care ne-ar fi ajuns o săptămână era risipită pe podea, iar din ea ronţăiau doi şobolani, cu care se războia bucătăreasa ca să nu piardă ce mai rămăsese. În camera de lângă, televizorul era căzut la podea, cu fereastra lui fermecată făcută acum ţăndări.

Am dat fuga sus şi am văzut că în odaia noastră era o dezordine de nedescris, paturile erau răsturnate, iar posterele cu staruri de cinema ale Anitei erau desprinse de pe perete.

Cel mai mult m-am îngrozit de ceea ce n-am văzut acolo: pe Shahanna.

După dezastru

Când ies restul fetelor din ascunzători şi se întorc şi acelea care au fugit pe străduţă, ne strângem toate grămadă în odaia cu televizorul. Bucătăreasa dă fuga la prăvălia de sariuri, după Mumtaz.

— Pun pariu că americanii sunt de vină, şoptește Anita.

— Poliţia e de vină cel mai probabil, spune Shilpa scuipând. Uneori mai vin să salte câte o fată când întârzie Mumtaz cu plata.

Înghit în sec, iară să spun nimic.

Mumtaz vine valvârtej în odaia cu televizorul, cu faţa ei rotundă, de mango, asudată.

— La muncă, târfe leneşe ce sunteţi, ne zice.

Când nu mişcă nimeni, o împinge pe Shilpa, care cade la podea, mai să nimerească într-un morman de

cioburi.

— Strângeţi mizeria, ţipă Mumtaz. Ca să putem să ne primim clienţii diseară.

Nu zice nimic de Shahanna.

Iar când îmi fac curaj s-o întreb, mă trezesc cu o curea drept răspuns.

Bârfe

A doua zi la masa de dimineaţă, Anita zice că americanii au luat-o pe Shahanna. Vânzătorul de alune a zis că a văzut totul şi i-a zis bucătăresei, care i-a zis Anitei.

— Probabil au despuiat-o şi au lăsat-o goală în şanţ, spune ea.

Shilpa zice că a fost poliţia. Un poliţist care-i e client i-a spus că au venit din pricină că nu le-a dat niciun ban luna asta.

— Probabil au bătut-o şi au lăsat-o să moară, a spus ea.

Nu îndur să le aud vorbind aşa despre biata şi scumpa mea prietenă, aşa că mă ridic şi plec de la masă. Mai aud o fată zicând că n-o să aflăm niciodată ce s-a întâmplat de fapt.

Mă duc sus în odaia mea, mă întind în pat şi-mi trag pătura subţire peste cap, pentru că ceva mi-e clar oricum: dacă Shahanna a păţit o asemenea nenorocire, totul e din vina mea.

Nemişcată

Acum, că am pierdut-o pe Shahanna, Mumtaz zice că trebuie să preluăm şi clienţii ei.

Îi zic că sunt bolnavă, însă de fapt stau toată ziua în pat şi tot citesc şi recitesc minunata carte americană de poveşti de la Harish.

Aşa că Mumtaz începe să trimită bărbaţii la mine în odaie. Tot vin şi vin, iar eu zac mai departe nemişcată.

Azi în timp ce zac în pat după-amiază, văd cum iese un şobolan pe gaura privatei. Se urcă pe cearşaf în pat şi o ia iute spre coaja de pâine pe care mi-a lăsat-o Anita probabil pe pernă.

O clipă, ne privim în ochi. Apoi îmi fură micul dejun şi fuge cu el între dinţi.

Tot ce mi-a mai rămas

Anita zice că Mumtaz o să mă vândă altui bordel. Are fata strâmbă udă de lacrimi. Îmi zice că dacă nu mă scol din pat ca să mă alătur celorlalte fete, o să mă ia de-aici la lăsarea serii.

— Te rog, mă imploră ea.

Nu-mi vine decât să zac în pat şi să repet frumoasele cuvinte americane din cartea lui Harish, să le rostesc iar şi iar, până se contopesc într-un cântec care îmi alungă orice alt gând.

O simt pe Anita scuturându-mă de umeri şi-i văd gura mişcându-se rugătoare şi disperată.

Însă glasul îi vine de departe.

Atunci se aude un plesnet.

Îl aud mai degrabă decât să-l simt. Apoi parcă mă ustură obrazul. Şi atunci înţeleg că Anita mi-a tras o palmă.

Mă ridic în capul oaselor, ca dintr-un somn lung, şi o văd pe biata fată, cu faţa ei strâmbă. Ea e tot ce mi-a mai rămas pe lume.

Mă ridic tremurând pe picioare, ajutată de Anita. Mă ia cu braţul de după mijloc şi mă duce la oglindă. Apoi îşi scoate pensulele de machiaj şi rujurile şi mă pictează pe faţă cu atâta blândeţe, că simt că mi se rupe inima.

Ascunzătoarea

A doua zi când o iau pe coridor, aud o voce venind din dulap.

— Psst, Lakshmi, mă strigă cineva. Aici.

Mă opresc, deschid uşa şi o văd pe Anita în dulapul îngust, lipită toată de perete.

— Când mai e vreo razie, zice, eu o să mă ascund aici.

— Bine, Anita, dar oricine poate să deschidă uşa, zic.

Îmi arată un lacăt de metal cu cifre în faţă.

— L-am furat, zice ea zâmbindu-mi pe jumătate cu

faţa ei strâmbă, din cămara cu grâne.

Nu înţeleg. Până când îmi arată două prinzători pe partea dinăuntru a uşii.

— Putem să ne încuiem înăuntru, zice. Aşa n-o să poată să deschidă nimeni uşa asta.

Încă un american

Acesta apare la uşă cu un aer pierdut. Nu e aşa de înalt ca primul şi are ochii şi părul de culoare închisă, ca orice om normal, însă îmi bate inima tare în piept când arată spre mine şi mă urmează sus pe scări.

Aştept să-mi strângă mâna, însă el se uită doar prin odaie. Aştept să mă întrebe dacă vreau să merg în casa curată, însă el se caută doar prin buzunarele de la pantaloni şi mormăie ceva într-o limbă pe care n-o înţeleg.

Ştiu ce trebuie să fac. Ridic colţul saltelei de pe podea şi bâjbâi după cartonaşul alb pe care mi l-a dat celălalt american. I-l arăt.

Pare nedumerit. Se aşază pe pat. Mă apucă de coadă şi mă trage peste el, iar cartonaşul alb cade pe jos, legănându-se.

Atunci îi zăresc vinişoarele roşii din ochi şi-mi dau seama că miroase a băutură.

Nu e un american bun. E doar un beţiv ca toţi ceilalţi.

Calculele

Au trecut mai bine de două săptămâni de când a plecat Shahanna.

În patul ei doarme o fată nouă, însă n-o bag în seamă.

Nu-mi pasă decât de caietul cu cifre.

Studiez cu atenţie caietul, în care am scris frumos cu creionul:

banii pe care i-am câştigat şi banii pe care i-am dat lui Mumtaz, pe machiaj, pe ojă, pe orezul stricat pe care-l mănânc zilnic la masă, pe pat, pe vizitele doctorului cu mâini murdare.

Azi o să-i arăt calculele, cifrele pe care le-am verificat şi răsverificat, iar şi iar, numerele care arată că la anul pe vremea asta o să mă achit de toată datoria.

Doar un pahar de ceai

Iar vine vânzătorul ambulant la uşa mea. Iar îmi întinde un pahar de ceai. Şi iar clatin din cap că nu.

Îmi văd iar de caietul cu cifre, aşteptând să plece. Însă el vine în odaie, lasă ceaiul pe măsuţa de lângă patul meu şi se duce fără să zică o vorbă.

Alte calcule

E interzis să vorbeşti cu Mumtaz. Shilpa vorbeşte pentru ea. Însă acum sunt la uşa odăii în care-şi numără Mumtaz banii. Aştept.

Ciocăn în tocul uşii.

— Shilpa? Vino-ncoace, nenorocite, zice ea.

Dau deoparte perdeaua şi intru în odaia întunecată.

Ridică privirea uluită. Nu zic nimic. Îi întind doar micul meu registru de cheltuieli.

Îl studiază uitându-se când la mine, când la socotelile mele.

— Eşti o fată isteaţă, zice.

Îmi muşc buza.

— Însă uiţi mai multe chestii.

Scoate şi ea registrul, în care a trecut mai multe cifre decât mine.

— Doctoria pe care ţi-am dat-o, zice lingând vârful creionului.

Hainele…

Pantofii din picioare…

Factura de curent…

Şi arată spre tavan, unde pufăie slab ventilatorul.

— Cine crezi că plăteşte distracţiile din casa mea? zice.

Ventilatoarele? Muzica? Televizorul după care vă daţi toate în vânt?

Crezi că nu costă nimic?

Îmi muşc pielea obrajilor.

— Apoi, mai e şi dobânda, zice.

— Doar nu crezi că le-am dat alor tăi atâţia bani şi gata?

Îmi înfig unghiile în carnea palmelor.

— Sigur că nu! ţipă ea. Cer dobândă jumătate din sumă.

Clipesc ca să-mi alung lacrimile din obraji.

— Eşti tu isteaţă, dar nu foarte isteaţă, aşa-i? zice.

Mă uit mută la ea.

— Hai să-ţi mai fac eu o dată calculele, zice.

Se face că adună şi apoi scade.

— Da, zice. Aşa mă şi aşteptam. Trebuie să mai stai cel puţin cinci ani la mine.

Cu oricare, cu toţi

Aici, la Casa Fericirii, sunt bărbaţi murdari, bărbaţi în vârstă, bărbaţi necioplţi, bărbaţi graşi, bărbaţi beţi, bărbaţi bolnavi.

O să mă culc cu toţi.

Cu oricare, cu toţi.

O să fiu ca Monica.

O să fac tot ce trebuie, numai să scap de aici.

Tot ce trebuie

Acum am un client fidel.

Mă pune să fac ceva scârbos, însă îmi mai dă zece rupii pe asta.

Ieri am avut un client beat. Când a adormit după, l-am căutat în portofel şi am mai săltat douăzeci de rupii de acolo.

Ieri a venit la uşă un bărbat schilod. I-am zis că mă culc cu el pe 50 de rupii în plus.

Avertizarea

Pe la jumătatea dimineţii, cu mult înainte să apară clienţii obişnuiţi, vine un bogătan în haine elegante şi cu un ceas auriu şi sclipitor la mână. Celelalte nu s-au trezit încă, aşa că mă duc la el şi-l întreb dacă vrea să se culce cu mine.

Mă măsoară din priviri.

Îi zic c-o să-l fac fericit.

Încă se mai gândeşte, când intră Shilpa şi mă împinge într-o parte. Nici nu clipeşte din ochii mari, cum

se întâmplă de obicei când e băută. îl salută pe bărbat zicându-i pe nume şi-i cuprinde mijlocul lat cu braţele. Apoi se duc amândoi la ea în odaie.

Mai târziu, după ce au terminat, vine în odaia mea.

— Să nu cumva să te dai la el, ai înţeles?

Înţeleg că bogătanul e unul din clienţii ei fideli. Însă nu vreau să fac ce-mi cere ea. O să fac tot ce trebuie să scap de aici. Ridic din umeri.

— Nu te da la clienţii mei, m-ai auzit? zice ea.

Pe vremuri, mă temeam de Shilpa, însă acum o privesc în ochi.

— Nu, zic. Nu şi dacă mai fac câteva rupii acolo, ca să-i plătesc datoria lui Mumtaz.

Shilpa scuipă.

— Ţărancă proastă ce eşti, zice ea. Chiar crezi ce-ţi zice ea?

Cred. Trebuie să cred.

Monstrul

Azi a venit o fată nouă. Ştiu asta pentru că am auzit-o plângând prin uşa odăii încuiate când treceam pe hol spre bucătărie.

Mumtaz e un monstru, îmi zic. Numai un monstru e în stare să le facă aşa ceva unor fete nevinovate.

Însă mă mai întreb. Dacă plânsul fetei a ajuns să mi se pară totuna cu behăitul claxoanelor din stradă, oare *eu* ce fel de om sunt de-acum?

Îmi trec timpul în unele zile, de când mă trezesc şi până sosesc clienţii ziua trece atât de încet, plictisitor şi monoton, că nu-mi vine decât să zac în pat, uitându-mă cum se învârtesc paletele maşinăriei-palmier.

În asemenea zile, înţeleg de ce-i place Shilpei băutura.

Aşa că, azi, când vine vânzătorul ambulant, nu mă mai prefac că nu-l văd. Mă uit prin coşul lui şi arăt spre sticla pe care i-a adus-o Shilpei.

— Nu-ţi face bine, zice el în limba mea clătinând din cap. Dacă te apuci, nu te mai poţi opri.

— Ce-ţi pasă? zic.

Băiatul îşi pleacă privirea, îşi face de lucru o clipă cu coşuleţul lui de sârmă, apoi se uită iar la mine, cu ochii lui căprui-închis la fel de mari şi neclintiţi că ai lui Tali. Ia un pahar de ceai din coşuleţ şi mi-l întinde.

— Mai bine ia asta, zice.

Clatin din cap.

Se întoarce să plece, apoi se opreşte.

— Pot să-ţi aduc altceva, zice. Pot să-ţi aduc prăjiturele.

Oftez, încercând să-mi amintesc când mă făcea fericită o simplă prăjiturică. Mă întorc cu faţa la perete. Băiatul pleacă în tăcere, însă aroma care se răspândeşte în odaie îmi spune că mi-a lăsat un pahar de ceai.

Suspiciuni

Shilpa trece pe lângă odaia mea însoţită de clientul cu ceas auriu şi încerc să-mi amintesc ce mi-a zis zilele trecute, când m-a avertizat să nu mă dau la el.

Când i-am zis că o să fac tot ce pot ca să-mi acopăr datoria la Mumtaz, m-a făcut proastă. Îmi amintesc ce mi-a zis: *Chiar crezi ce-ţi zice ea*?

Mă întreb ce vrea să spună.

Shilpa e iscoada lui Mumtaz. Ea păzeşte odaia unde îşi numără Mumtaz banii. Ea pare să cunoască secretele lui Mumtaz.

Am văzut caietul de socoteli al lui Mumtaz, ştiu că m-a înşelat la calcule. Însă oare Shilpa ştie ceva ce nu ştiu?

O Coca-Cola

Azi iar a venit vânzătorul ambulant la uşa mea. În mână ţine o sticlă de Coca-Cola.

— Pentru tine, zice.

Sunt curioasă cum e băutura asta. Oamenii care beau aşa ceva la televizor se simt fericiţi când le explodează în gură micuţele ei focuri de artificii.

— N-am bani, îi zic.

— Nu-i nimic, zice.

Îl privesc bănuitoare.

— De ce mi-o dai?

Băiatul ridică din umeri.

— Şi de ce-mi dai ceai fără să-mi ceri nimic pe el?

Îşi loveşte un picior gol de celălalt.

— Suntem amândoi singuri în oraşul ăsta, zice el. Nu e de-ajuns?

Nu aşteaptă să-i răspund. Destupă sticla, care şuieră ca un şarpe furios. Mă trag în spate până se potoleşte. Apoi îi iau sticla şi o duc la gură. Băşicuţe mici, atât de mărunte, că nici nu se văd, se furişează din sticlă şi-mi gâdilă nările, îmi vine să strănut, însă îmi trece. Iau o gură. E adevărat.

Pe limbă îmi izbucnesc vreo zece focuri mititele de artificii. Zâmbesc iară să vreau.

Şi vânzătorul ambulant zâmbeşte.

Apoi îl strigă Shilpa de pe hol.

— Vino-ncoace, leneşule, ţipă ea.

Băiatul dă să plece.

— Pot să-ţi aduc şi altceva, ştii, ce vrei tu, zice. Cunosc pe toată lumea din oraş.

Nu-mi mai trebuie nimic, îmi vine să-i zic. Micul lui dar mi-e foarte de ajuns.

Datoria

Azi, vânzătorul ambulant întârzie. Se strecoară iute pe lângă uşa mea, cu ochii în podea. Când îl strig, vâră capul în odaie. Are o tăietură pe frunte şi o vânătaie mare pe obrazul umflat.

— Ce-ai păţit? zic.

— Şeful, zice el ducându-şi cu grijă mâna la faţă.

Îl întreb de ce i-a făcut şeful lui aşa ceva.

— Dacă nu iau bani pe toate băuturile, zice. Se mai întâmplă să se răzbune.

O clipă, niciunul nu zice nimic. Dau să-i zic că-mi pare rău, iar el, să-mi spună că nu-i nimic, apoi rămânem tăcuţi.

Când dă să plece, văd că are hainele tocite de tot, sunt zdrenţe de-acum.

— Vino mâine, îi zic.

Se uită nedumerit la mine.

Însă nu-i zic că am hotărât să mă împrumut doar de data asta de la Mumtaz, ca să nu se ducă mâine cu mâna goală la şef.

Revelaţia

O găsesc pe Shilpa singură în odaia banilor. Îi zic că vreau să împrumut 40 de rupii.

Shilpa scuipă.

— Eşti chiar mai proastă decât am crezut.

Nu-mi pasă ce crede despre mine beţivanca asta. Vreau să-i dau vânzătorului ambulant cât îi datorez.

— Ce-ţi pasă? zic. Sunt banii mei. Familia mea se descurcă fără câteva rupii acolo.

— Crezi că banii se duc acasă la ai tăi? râde Shilpa.

Îmi zic că vorbeşte prostii, la băutură.

— Bimla le-a dat alor tăi o mică sumă de bani când ai plecat de acasă, zice ea. Însă restul – banii de la clienţi – se duce în punga lui Mumtaz. Ai tăi nu mai pupă nicio rupie.

Îmi duc mâinile la urechi, însă tot aud ce-mi spune.

— N-o să-ţi achiţi niciodată datoria, zice ea. Mumtaz o să te muncească până o să te îmbolnăveşti prea rău ca să mai câştigi ceva. Iar atunci o să te azvârle în stradă.

Închid ochii şi scutur din cap. Se înşală. Pentru că, dacă are dreptate, tot ce am făcut aici şi tot ce mi s-a făcut a fost în zadar.

Un soi de boală

Sunt trei zile de când mi-a zis Shilpa adevărul. Am fugit de ea drept în odaia mea, iar o zi şi o noapte mi-a venit să vărs. Încă două zile am zăcut în pat, prea nenorocită să mă urnesc de acolo. Însă aseară m-am sculat, m-am machiat şi m-am dus la muncă.

Iar azi, când vine vânzătorul ambulant, o să fiu pregătită.

Azi o să-l întreb dacă chiar cunoaşte pe toată lumea din oraş. Azi o să-i arăt cartonaşul american cu pasărea în zbor.

Prostie

Vânzătorul ambulant e în bucătărie, înconjurat de restul fetelor. Zice că azi e ultima oară când vine.

— Şeful o să trimită alt băiat în locul meu, zice el ridicând din umeri.

Celelalte fete îl gâdilă şi-l sărută şi-i zic c-o să le fie dor de el. Bucătăreasa îi ciufuleşte părul şi-i strecoară în mână nişte pâine proaspătă. Anita îşi scoate o rupie din brâu, i-o vâră în palmă şi-şi ia la revedere de la el. Shilpa întreabă dacă noul vânzător o să-i aducă ce-i trebuie ei.

Mă uit disperată la el. Îmi zice să nu-mi fac griji, nu e vina mea.

O ia spre uşa bucătăriei. Inima îmi bate mai să-mi iasă din piept. Nu mai stau pe gânduri. Mă reped la el şi-l îmbrăţişez.

Celelalte fete chicotesc şi se hlizesc.

— Ce proastă, zice Shilpa. E îndrăgostită de el.

Nu-mi pasă dacă-şi închipuie că sunt îndrăgostită de el. Nu-mi pasă dacă mă crede neghioabă. Pentru că n-a fost doar o îmbrăţişare. I-am şoptit la ureche şi i-am strecurat cartonaşul cu pasărea zburătoare.

Aştept

A trecut mai bine de o săptămână de când i-am dat vânzătorului ambulant cartonaşul cu pasărea zburătoare. Zi de zi, noul vânzător trece pe la noi. Noul vânzător e mocăit şi ursuz. Nu glumeşte cu nimeni şi nu se învoieşte în ruptul capului să dea vreun ceai pe datorie.

Îl întreb dacă se mai vede cu băiatul care ne aducea ceai înainte.

— Cine? face el.

Atunci îmi dau seama că nici măcar nu ştiu cum îl cheamă.

Nu mai sunt de mult fata cea nouă

La prânz mă uit la fetele aşezate la masă. Au sosit două fete noi. Una îşi mănâncă plângând orezul cu *dai*, iar cealaltă e prea ameţită să se atingă de ceva. A treia fată, care a sosit de ceva timp, îşi şterge castronul cu o bucăţică

de pâine.

Prima stă pe scaunul Monicăi, iar a doua pe al Shahannei. A treia stă pe scaunul Pushpei.

Atunci îmi dau seama că, în afară de Anita, sunt fata cu cea mai mare vechime de la masă.

Tuşea

Mă trezeşte în toiul nopţii un sunet bine cunoscut. E horcăitul cuiva bolnav de tuse măgărească. Însă mi-a luat ceva să-mi amintesc că Pushpa nu mai e de mult cu noi. Şi încă ceva să-mi dau seama că Anita tuşește de data asta.

Vraja digitală

E de-abia după-amiază, însă avem deja un client la uşă. Îmi dau seama pe loc că e american. Nu e cel care mi-a dat cartonaşul cu pasărea zburătoare, insul ăsta e mai înalt, într-o vestă cu multe buzunare. Mă fac mică după tocul uşii – mă rog de zile întregi să apară un american. Acum că a venit, nu mai ştiu ce să fac.

Din odaia banilor se aude un zgomot şi o văd pe Shilpa pândind. Aşa că mă duc la bărbatul acela ca o liană setoasă. Îi zic c-o să-l fac fericit. Îi zic că ştiu nişte şmecherii pe cinste.

Shilpa îşi vede mai departe de revista de cinema, iar bărbatul mă urmează la etaj.

Când ajungem în odaia mea, îmi strânge mâna, cu salutul necuviincios al primului american. Mă trag în spate.

Mă salută în limba mea. Nu-i răspund.

— Cum te numeşti? zice.

Vorbeşte repede şi se uită agitat peste umăr.

— Numele, repetă el. Cum te numeşti?

Nu reuşesc să deschid gura.

— Câţi ani ai?

Nu-i răspund.

— Pot să-ţi fac o poză? zice el oftând.

Scoate dintr-un buzunar o cutiuţă argintie. Apasă pe un buton, iar cutiuţa îşi deschide ochiul cu un bâzâit.

Nu-mi place cutiuţa aia văzătoare, însă nu mă

împotrivesc.

— Nu-i spun nimic grasei, zice. Îţi promit.

Din cutiuţă ţâşneşte un mic fulger şi ochiul se închide. Iar preţ de-o clipă îl văd pe ins de parcă ar fi doi, trei ca el, înconjuraţi de un nimb roşiatic. Bărbatul zâmbeşte uitându-se în dosul cutiei cu fulgere.

— Hai să-ţi arăt poza, zice.

Fac doar un pas spre el şi aştept. Îmi întinde cutioara argintie şi mă văd pe mine, mititică de tot, mai mică decât oamenii de la televizor, pe o sticlă micuţă, ca de televizor, de pe dosul cutioarei argintii.

— Digitală, zice.

Nu ştiu ce înseamnă, aşa s-o chema vraja asta americană cu care m-a prins în cutiuţa argintie.

— Vrei să pleci de aici? zice.

Nu pot să-i răspund.

De unde ştiu dacă e un om bun?

Dacă e ca americanul acela beat?

Dacă e ca aceia de care zice Anita, care silesc fetele să meargă goale pe stradă?

— Pot să te duc într-o casă curată, zice. Uite, zice. Poze. Din adăpost. Alte fete.

Îmi întinde cutiuţa argintie să mă uit la micul televizor din dos.

Apasă pe un buton.

Apare o imagine cu o fată nepaleză care-mi zâmbeşte.

Apasă iar pe buton.

Mai multe fete în uniforme de şcoală, aşezate într-o bancă.

Fete care cară apă de la un izvor.

Bărbatul închide maşinăria digitală vrăjită. Dintr-odată, mă tem să nu plece. Dac-aş putea să zic ceva ca să-l mai ţin un pic pe american cu mine.

Vâr mâna sub pat şi scot cartea americană de poveşti de la Harish. I-o întind americanului, care înclină nedumerit din cap.

Îi arăt o poză.

— Elmo, zic.

Bărbatul încuviinţează încet.

— *Ice cream*[2], zic.

— Da, zice. Foarte bine.

— *America*.

Bărbatul zâmbeşte.

Fără să vreau, îi zâmbesc şi eu acestui ins ciudat din faţa mea, zâmbesc înfiorată de vrajă, nu de vraja cutiei sale digitale de prins imagini, ci de vraja câtorva vorbe fără noimă, care l-au ţinut lângă mine încă puţin.

Cred

Americanul îmi vorbeşte în şoaptă. Îmi citeşte în grabă în limba mea dintr-un manual vechi de nepaleză. Văd că pe copertă are desenul cu pasărea zburătoare şi ridic în sinea mea o rugă de mulţumire vânzătorului ambulant pe care n-o să ştiu niciodată cum îl cheamă.

— Nu e bine cum se poartă grasa cu voi, zice. Nu e bine deloc.

Dau din cap.

— Nu poate să vă silească să faceţi aşa ceva, zice.

Americanul ăsta n-are cine ştie ce puteri vrăjite până la urmă, îmi zic eu.

Habar n-are de cureaua de piele a lui Mumtaz.

Şi de *goondas*.

Şi de lanţul de la uşă.

— O să vin să te iau, zice. O să vin cu alţi bărbaţi, nişte bărbaţi de treabă din ţara asta – taţi şi unchi care vor să ajute, cu nişte poliţişti care nu sunt prietenii lui Mumtaz. O să te luăm de aici.

E prea frumos ca să cred aşa ceva.

— Trebuie să mă crezi, zice.

Închid ochii strâns. Nu ştiu ce să mai cred. Am crezut că străina în rochie galbenă ca un nor mă ducea la oraş, ca să muncesc ca slujnică. Am crezut că Nenea Soţ o să mă apere de oamenii răi de la oraş. Am crezut că dacă

2 înghețată (eng. în orig.) (n. r.).

muncesc din răsputeri aici, la Casa Fericirii, o să reuşesc să-mi plătesc datoria. Şi am crezut că merită să îndur totul de dragul familiei mele.

Mi-e prea teamă să-l cred.

Aşa că o să cred atunci că acest ins rozaliu şi ciudat e doar un vis, o înşelăciune crudă a minţii mele. O să cred că n-o să-l mai văd în faţa mea când deschid ochii.

Număr până la 100.

Mai număr o dată până la 100

şi deschid ochii. *9*

E tot în faţa mea, cu manualul vechi de nepaleză în mână.

— Casa aceea curată, zic. Vreau să merg acolo.

Namaste

Americanul zice c-o să se întoarcă. O să vină înapoi cât de curând posibil, zice, cu ceilalţi bărbaţi şi poliţiştii buni care o s-o silească pe Mumtaz să renunţe la mine.

Când se întoarce, trebuie să-l urmez iute, să nu apuce *goondas* să ne oprească.

Face o plecăciune cu un „Namaste”, care în limba mea înseamnă „salut” şi „la revedere”.

Apoi pleacă şi rămân să mă întreb dacă a fost aievea sau nu.

Sunt gata

Când nu mă vede nimeni, îmi fac o bocceluţă ca să fiu gata de plecare spre casa curată şi o ascund sub pat.

Iată ce iau cu mine:

cartea americană de poveşti, o panglică de păr rămasă de la Shahanna, caietul meu, vechea mea fustă de casă, păpuşa de cârpe a Monicăi.

Iată ce las în urmă:

fardurile şi oja pe care m-a pus Mumtaz să le cumpăr, prezervativele de sub saltea, tot ce s-a întâmplat aici.

Două feluri de prostie

Au trecut trei zile şi rozaliul tot nu s-a întors cu poliţiştii cei buni.

Ce proastă am fost să mă încred în el şi-n vraja lui

digitală.

Ce proastă sunt că încă mă mai încred.

Uit să uit

Am învăţat să mă culc cu bărbaţii. Am învăţat să uit că mi se întâmplă ceea ce mi se întâmplă.

Însă de când cu rozaliul şi cu pozele sale din casa curată, nu-mi mai amintesc cum se face.

Acum, cât îl aştept pe american să se întoarcă, când îmi vin bărbaţi în pat mă agăţ bine de cearşafuri, de teamă să nu-i pocnesc până-i omor.

Strâng din dinţi, de teamă să nu-i muşc până la os.

Strâng tare ochii, de teamă să nu văd că mi s-a întâmplat ceea ce mi s-a întâmplat.

Fac pe proasta

Au trecut cinci zile şi nici urmă de american. Doar o proastă ar mai aştepta după cinci zile.

Un soi de boală

Durerea din piept nu mă mai lasă, e mai rea decât orice friguri.

Frigurile îţi trec după ce iei câteva pilule de-ale lui Mumtaz.

Însă boala asta nu mă mai lasă de o săptămână.

Suferinţa asta pe nume speranţă este atât de crudă şi de căpoasă, că o să mă omoare cu zile.

Pedeapsa

Zgomotul mirodeniilor măcinate cu pisălogul de lemn este un sunet obişnuit în orice bucătărie. Uneori nu anunţă decât că o să avem o tocană picantă la cină. Însă alteori anunţă că bucătăreasa îi pregăteşte uneia din noi pedeapsa cu ardei iuţi. Atunci sunetul acela preschimbă şi cea mai călită femeie de-aici într-un copil plângăreţ.

Pentru că dă de ştire că Mumtaz e mânioasă pe cineva, că Mumtaz o să mânjească un băţ cu ardei iute şi o să i-l vâre fetei între picioare şi că noi, restul, o să stăm treze toată noaptea, ascultând-o pe fată cum geme.

Anita se dă încetişor mai spre bucătăreasă, însă nu îndrăzneşte s-o întrebe.

— Mumtaz e cătrănită, zice bucătăreasa. Una din fete a trădat-o.

Mi se înmoaie picioarele, parcă simţind între picioare, unde deja mă ustură, arsura băţului trecut prin praful de ardei iuţi. Apoi mă trec sudorile, şi mă plimb de colo colo tremurând toată, chinuindu-mă să înţeleg cum de-a aflat Mumtaz de american. Tremur ca frunza, repetându-mi cuvintele cu care o să-i cer îndurare.

Mi se întoarce stomacul pe dos de frică atunci când aud pe coridor paşi grei.

Însă când intră Mumtaz în odaie, îi arăt chipul meu de nepaleză cuminte, care n-o să zică nici pâs.

Trece iute pe lângă mine şi mă cutremur când mă atinge cu mâneca.

O împinge pe bucătăreasă în lături, ia băţul, îl răsuceşte în praful de ardei iuţi şi se întoarce spre mine.

Mă prăbuşesc la podea şi-i sărut picioarele plângând.

Mă loveşte cu piciorul în coaste şi, cu un horcăit, simt că nu mai am aer.

Apoi pleacă.

Nu trece mult şi aud un vaier sfâşietor din odaia vecină. Anita se apleacă spre mine.

— E Kumali, fata cea nouă, îmi zice mângâindu-mă pe cap. A primit o brăţară de la un client.

Mă bucur în inima mea ruşinată că nu eu plâng acum, ci Kumali. Însă nu pot să nu mă întreb. Dacă Mumtaz face aşa ceva doar pentru o brăţară, ce-ar fi în stare să-mi facă dacă află de american?

Îmi lipesc obrazul de podeaua rece şi închid ochii. Când îi deschid, văd în dreptul feţei unghiile date cu ojă de la picioarele lui Mumtaz. Anita se îndepărtează în grabă.

— Te porţi de parcă ai făcut tu ceva, zice Mumtaz de sus.

Apoi simt cum îşi lasă talpa murdară a pantofului pe obrazul meu. Mai întâi nu apasă deloc, însă apoi şi-l îndeasă tot mai tare, neîndurător, strivindu-mă sub ea până se lasă de tot pe mine.

Îşi freacă talpa de faţa mea şi simt că-mi intră marginea de metal a cercelului în carnea urechii.

Însă nu ţip.

Clipele se scurg încet.

Iar apoi mă trezesc cumva în afara mea şi mă minunez de durerea aceasta atât de uimitoare, care a prins parcă formă şi culoare. Un roşu nemaivăzut, apoi galben, scântei de durere îmi izbucnesc în ţeastă.

Apoi un alb orbitor, urmat de beznă.

Dintr-odată, mă trezesc că nu mă mai doare. Însă simt o nouă durere când mă trage Mumtaz de cosiţă, până mă saltă în picioare.

Mă ţine cu faţa aproape lipită de a ei, ochi în ochi. Îi simt în nări izul de sudoare.

— Ai făcut ceva să-ţi meriţi pedeapsa? zice.

Nu răspund.

Mă trage de cosiţă. Îmi urlă pielea de durere.

Însă nu suflu o vorbă.

— Ai greşit cu ceva? zice cu scuipat pe la colţurile gurii.

— Zi-mi odată, ţărăncuţă proastă ce eşti.

Mumtaz mă face ţărăncuţă, ceea ce am şi rămas, de fapt.

Mă uit în ochii ei.

— Nu, Mumtaz, zic. Nu am greşit.

Îmi dă drumul la păr şi mă încordez toată ca să nu mă prăbuşesc în genunchi.

— Atunci machiază-te odată, zice, şi treci la treabă.

Rămân în picioare până pleacă. De-abia după aceea mă las la pământ şi-mi duc mâna la faţă. Cercelul mi se desface între degete, plin de sânge, însă întreg. Iar atunci îmi dau seama că am lobul urechii retezat cu totul.

Şi mai ştiu ceva. Ştiu că sunt în stare să-ndur o sută de pedepse ca să scap de aici.

Ce m-a învăţat Harish să spun

E atât de târziu, că mai e puţin şi se face ziuă, iar eu m-am trezit pentru o nouă zi în care o să aştept să vină

americanul.

La uşă bate cineva şi se aude un glas care strigă „Poliţia!”

Anita sare din pat.

— Hai odată, îmi zice luându-mă de mână.

Mă iau după ea şi ne strecurăm împreună pe coridor, spre ascunzătoarea ei din dulap.

De jos se aud glasuri când ne furişăm pe hol.

— Am venit să iau o fată, zice un bărbat.

— Da’ unde te trezeşti? zice Mumtaz. N-avem nicio fată aici.

Ştiu glasul. E americanul meu.

O strâng pe Anita de mână.

— E un american, îi şoptesc.

Face ochii mari.

— E un om bun, zic. O să ne ducă într-o casă curată.

— E o şmecherie, zice ea luând-o încet spre dulap.

— Nu, zic. Am văzut poze. Fetele de acolo sunt în siguranţă.

Clatină din cap.

— Sunt nişte mincinoşi, zice. Te implor. Nu te duce.

Americanul strigă ceva. Nu înţeleg ce zice, însă cumva ştiu că pe mine mă cheamă.

— Te rog, o implor. Vino cu mine. Dacă rămâi aici o să mori.

Anita se agaţă de braţul meu.

— Nu te duce, îmi strigă ea.

Nu pot să mă mişc.

Nu pot să mă duc la americanul meu.

Şi nu pot să-mi las aici prietena mea cea strâmbă.

— Trebuie să vină şi televizorul nou, îmi zice ea. Aşa a promis Mumtaz.

Mă apucă bine de braţ şi încearcă să mă tragă după ea în dulap.

Clatin din cap.

Apoi, încet-încet, îmi dă drumul, se închide după uşă şi apoi aud un sunet trist şi definitiv: zdrăngănitul lacătului

încuiat.

Simt singură pe coridor.

Mumtaz înjură jos în gura mare. Însă tot îl aud pe american.

O iau încet spre scări. Însă mă tem prea tare să cobor.

Americanul strigă ceva.

Dau să-i răspund, însă nu-mi iese niciun sunet pe gură.

Aud iar înjurături şi târşâit de picioare. Pleacă. Pleacă americanul meu.

Ceva se rupe înăuntrul meu şi o iau în fugă pe scări. O văd pe Mumtaz cu faţa ei rotundă, de mango, învineţită de mânie – doi poliţişti îi ţintuiesc mâinile la spate. Se repede spre mine scuipând. Însă poliţiştii o ţin bine.

Îl văd pe americanul meu. Cu el mai sunt nişte bărbaţi, nişte indieni, şi americanca din poză.

— *Mă numesc Lakshmi*, zic.

Sunt din Nepal.

Am paisprezece ani.

Nota autoarei în fiecare an, aproape 12.000 de fetiţe nepaleze sunt vândute de familiile lor, cu intenţie sau din neştiinţă, condamnându-le la o viaţă de sclavie sexuală în bordelurile din India. Pe plan mondial, Departamentul de Stat American estimează că aproape jumătate de milion de copii cad anual victime traficului de persoane, ajungând pe piaţa prostituţiei.

În timpul cercetărilor pe care le-am întreprins pentru scrierea cărţii, am urmat ruta pe care circulă numeroase fete nepaleze, din satele lor izolate până în cartierele roşii din Calcutta. Am intervievat, de asemenea, lucrători sociali care salvează fete din bordeluri, le acordă îngrijiri medicale şi instrucţie pentru angajare şi care se străduiesc să le reintegreze în societate.

Însă cel mai mult m-au emoţionat şi m-au inspirat interviurile cu supravieţuitoarele. Aceste tinere se înţelege că au trecut prin nişte chinuri de nedescris. Şi totuşi,

vorbesc despre ce li s-a întâmplat cu toată demnitatea din lume.

Unele merg din poartă în poartă prin cele mai izolate sate dinţ ară, ca să explice ce păţesc de fapt fetele care pleacă de acasă cu tot felul de străine care le promit slujbe bănoase. Altele – chiar şi femei care au contractat virusul HIV – patrulează la graniţa dintre Nepal şi India, căutând fete care călătoresc fără părinţii lor. Iar altele dau piept cu traficanţii lor la tribunal, unde adesea trebuie să depună mărturie împotriva taţilor, fraţilor, soţilor şi unchilor care le-au vândut pe o sumă de nimic, echivalentul a trei sute de dolari.

Am scris această carte în cinstea lor.

Mulţumiri îi sunt profund recunoscătoare Alessandrei Balzer, redactorul meu răbdător, înţelept şi talentat, care mi-a cerut un pic mai mult de fiecare dată când a citit manuscrisul, şi Ninei Collins, neobositul şi entuziastul meu agent, care a crezut în această carte chiar de la început. Le sunt recunoscătoare şi celor din echipa de la Hyperion, în special lui Angus Killick, care lucrează toţi pe rupte pentru a le oferi cititorilor cărţile de care au nevoie.

Le datorez mulţumiri speciale înţelepţilor şi generoşilor mei colegi – Mark Millhone, Andrea Chapin, Rachel Cohn, Mark Belair, A.M. Homes, Chris Momentee şi Mo Ogrodnik –, la fel de captivaţi de această poveste ca mine. Precum şi lui Annie şi Steven Pleshette Murphy, Bridget Starr Taylor, Chris Riley, Joan Gillis, Patricia şi Donald Oresman, Hallie Cohen şi Bill Ecenbarger, care au citit acest manuscris în diverse stadii şi mi-au oferit impresiile şi prietenia lor, cu toată sinceritatea şi generozitatea.

N-aş fi putut să scriu această carte fără ajutorul Ruchirei Gupta şi al Anuradhei Koriala, care au făcut posibilă vizita mea la adăpostul pentru femei şi copii Maiti Nepal din Kathmandu, în satul Goldhunga din Himalaya, la centrul pentru femei Apne Aan din Calcutta şi Centrul Social pentru Femei şi Copii Deepika din cartierul roşu al

Calcuttei. Le sunt recunoscătoare şi lui PL. Singh, G.P. Thapa şi Harish Rao, care m-au călăuzit în călătoriile mele, şi Lunii Rânjit, care a verificat minuţios informaţiile din carte. Îi mulţumesc din suflet adevăratei Shahanna, care mi-a fost înger păzitor prin cartierul roşu din Calcutta şi care mi-a insuflat din puterea şi înţelepciunea ei când am avut mare nevoie de ele.

Îi sunt recunoscătoare şi Fundaţiei pentru Arte din New York, care mi-a acordat o bursă de sprijin în acest proiect.

Cel mai mult îi datorez familiei mele – lui Meaghan şi Matt, Brandon şi Kelly, şi, desigur, lui Paul –, care îmi demonstrează că dragostea poate schimba totul.

Cuprins

Acoperişul de tablă 7
Înainte să plece Gita 9
Noua elevă 10
Ceva frumos 12
De ce e fiica altfel decât fiul 13
La poalele Himalayei 14
Calendarul 15
Un alt calendar 17
Mărturisire 18
Prima sângerare 19
Tot ce trebuie să ştiu 20
Tot aştept şi pândesc 22
Se anunţă anotimpul secetos 23
Cincizeci de zile fără strop de ploaie 24
Pe sponci 25
Şaizeci de zile fără strop de ploaie 26
Poate mâine 27
Lipseşte ceva 28
Când a venit ploaia 29
O muzică stranie 30
Poate 31
Cum e la muson 34
Când prea binele e duşmanul binelui 35

Încerc să-mi amintesc 36
Ce se aude când vine prăpădul 37
Recolta amară 38
Cât te costă un împrumut 39
Cât o s-o ţină aşa 40
Străinul 42
Serbarea luminilor 43
O noapte cu noroc 45
La serbare 46
Sorţi de izbândă 47
Chilipirul 49
A doua zi 50
La amurg 51
Un mic cutremur 52
Legile oraşului 54
La schimb 55
Încă o privire 59
Tot înainte 60
O lume nouă 61
Ce am la mine 63
Întrebări şi răspunsuri 64
Început cu ghinion 66
La oraş 67
Mai departe 68
Cu autobuzul 70
Să văd o fată cu cosiţe lungi, negre 72
M-am pierdut 73
Alte întrebări 74
Haine noi 75
Numerele 77
Nenea Soţ 79
Trecem graniţa 81
O răsplată 83
Trenul 84
O sută de *roti* 86
Ca la oraş 87
O femeie decăzută 88

Oraşul morţilor 90
Prin oraş 92
Casa Fericirii 93
Zece mii de rupii 95
În odaie 98
Dor de casă 100
Televizorul 101
O fată de oraş 103
Bătrânul 105
M-au vândut 107
Trei zile şi trei nopţi 110
Ce mi-a mai rămas 111
Foame 112
Ce nu fac 113
După cinci zile 114
O cană de ceai 115
După ce pleacă Shahanna 118
Sentinţa 119
Un pahar de *lassi* 120
Ce noroc pe tine că eşti cu Habib 121
Una de-a lor 123
Amurg 124
Doare. 125
Între amurguri 126
Ce auzi 127
E un pericol să te protejezi 128
O căldare cu apă 129
Numărătoarea 130
Un pumn de ceaţă 131
Schimbări 132
Fata nouă 134
Ce viaţă e asta 135
În odaia nouă 138
Fac cunoştinţă cu băiatul David Beckham 140
Tot ce trebuie să ştiu acum 141
Prefăcătoria 144
Clienţii 146

Matematică 147
Monica 149
Un băiat obişnuit 151
Ce-mi lipseşte acum 153
Mă apuc să fur de la băiatul David Beckham 154
O înţeleg pe Anita 156
Telecomanda 157
M-a prins 158
Poliţia 159
De fapt, nu-i un băiat atât de obişnuit 160
Mai ştiu ceva despre băiatul David Beckham 162
Da 163
Ce-am învăţat azi 164
Alte cuvinte 165
Două lumi 166
Vânzătorul ambulant 168
Ce-am învăţat azi 169
Secretul Shilpei 170
Ce mai faci? 171
Un vocabular ciudat 172
Nu te pune cu bucătăreasa 173
Din întâmplare, un gest frumos 174
Oare sunt drăguţă? 176
Nu mai număr 177
O înţeleg pe Monica 178
Un dar 180
Un dar pentru băiatul David Beckham 181
Tot nu mai număr 182
Când a plecat Monica 183
Îmi pare rău 184
Cât mă costă un leac 185
O bătrânică 189
O moartă vie 190
Dincolo de cuvinte 192
Cum arată disperarea 194
Un cuvânt mult prea mic 195
Tot repet 197

Ca Anita 198
În locul lui Harish 199
Un client ciudat 200
Un pericol mărunt 203
Un secret 204
Pană de curent 206
Fără leac 207
Vânzătorul ambulant 208
Razia 210
După dezastru 213
Bârfe 214
Nemişcată 215
Azi 216
Tot ce mi-a mai rămas 217
Ascunzătoarea 218
Încă un american 219
Calculele 220
Doar un pahar de ceai 221
Alte calcule 222
Cu oricare, cu toţi 224
Tot ce trebuie 225
Avertizarea 226
Monstrul 228
Îmi trec timpul 229
Suspiciuni 231
O Coca-Cola 232
Datoria 234
Revelaţia 235
Un soi de boală 236
Prostie 237
Aştept 238
Nu mai sunt de mult fata cea nouă 239
Tuşea 240
Vraja digitală 241
Cred 245
Namaste 247
Sunt gata 248

Două feluri de prostie 249
Uit să uit 250
Fac pe proasta 251
Un soi de boală 252
Pedeapsa 253
Ce m-a învăţat Harish să spun 257
Nota autoarei 260
Mulţumiri 262